MAGYARSÁGTUDOMÁNYI FÜZETEK

"Ha ti, hunjaim, tudtok élni tehetségetekkel, bölcsesség dolgában Európa egy népénél sem lesztek hátrább..."
Jan Amos Comenius

(Sárospatak, 1650. november 24. – Beköszöntô)

„Hogyan történhetett?!"
Kiáltvány Trianon 90. évfordulóján

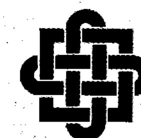
A trianoni békeparancs 90. évfordulójára kiadott emlék-CD szövegkönyve

valamint

dr. Balogh Sándor, Botos László, Rácz Sándor tanulmányai

Szerkesztette:
Patrubány Miklós

146215

HUN-idea
SZKÍTA – HUN – MAGYAR
www.hun-idea.com

Budapest, 2010.

KISENCIKLOPÉDIA 4.

3

Magyarságtudományi Füzetek

Főszerkesztő
Patrubány Miklós

Szerkesztőbizottság:
Dr. Aradi Éva • Bakk István • Botos László • Dr. Gyárfás Ágnes • Pápai Szabó György

Kisenciklopédia 4 – VII. Paradigmaváltó események a magyar nép életében

***„Hogyan történhetett?!" – Kiáltvány* Trianon 90. évfordulóján**

Címlapkép: A trianoni békeparancs 90. évfordulójára kiadott emlék-CD

SZTE Klebelsberg Könyvtár

J000955097

SZTE Klebelsberg Könyvtár SZEGED 14.

© Magyarok Világszövetsége

Szerkesztette, összeállította:
Pápai Szabó György

Könyv – és címlapterv
Barcsik Géza

Tördelő
Bezák Tibor

ISSN 2061-649X
ISBN 978-963-7014-44-4

Kiadja a *Hun-idea Szellemi Hagyományőrző Műhely*

X 148215

a *Magyarok Világszövetsége* égisze alatt,
a hazugságokra épített, jogtipró trianoni diktátum 90. évfordulóján,
abban a hitben, hogy lesz magyar feltámadás.

Támogatók:

Magyarságtudományi Intézet (USA)

Miskolci Bölcsész Egyesület

Felelős kiadó
Kárpáti Gábor Csaba

(A kötetben közölt szemelvények, források eredeti névhasználatát, némelykor sajátos helyesírását változatlanul hagytuk. A Szerkesztő)

Jan Amos Comenius (1592 - 1670) pedagógus, író, püspök, *„a nemzetek tanítója"*, az iskolai oktatás mai szervezetének megalapítója. Magyar szülők gyermeke, eredeti neve Szeges János. Pontos születési helye ismeretlen, Magyarbrod, Nivnice vagy Komna, mindhárom Morvaországban. A Komensky név (latinul *Comenius*) felvett név, és Komna településre utal.

1650-1654 között I. Rákóczy György, erdélyi fejedelem és Lorántffy Zsuzsanna meghívására Sárospatakon, a református kollégiumban tanított. Itt írta legjelentősebb műveit.

PATRUBÁNY MIKLÓS

HA TI, HUNJAIM...[1]

Gondolatok a Magyarságtudományi Füzetek elé

Captatio benevolentiae

Az európai iskolatörténet talán legmeghatározóbb alakjának, **Jan Amos Comenius**-nak négyszázötven évvel ezelőtt, Sárospatakon, az általa hunoknak nevezett magyarokhoz intézett szavai jól érzékeltetik azt, amit ősgesztáink és népünk szájhagyománya egybecsengően közvetítenek az utókornak. Azt, ami szöges ellentétben áll a mai hivatalos tanokkal: a hunok és magyarok rokon voltát. Ám ez csak a megszólítás.

Comenius félmondata, amelyet a most induló Magyarságtudományi Füzetek jelmondatául választottunk, ennél többet mond: tehetségesnek, Európa egyetlen népénél sem hátrább valónak nevezi magyar népünket. Ezen állítása ugyancsak szöges ellentétben áll azzal a magyarságképpel, amelyet magyarbarátnak nem nevezhető, de a magyar kultúrában befolyásra szert tett társadalomtudósok népünkről terjesztenek.

Előkelő honfoglaló magyar férfiak öltözéke (László Gyula)

Aligha befolyásolta a nagy pedagógust sárospataki gondolatának kimondásában az a körülmény, hogy ő Morvaországban, a történelmi Magyarországgal határos térségben, magyar szülők gyermekeként jött a világra, akik a **Szeges János** nevet adták neki. Hiszen a környezet hatására később nevet váltott, morva és cseh azonosságot választott, és életét **Jan Amos Komensky** néven a cseh-morva, valamint Jan Amos Comeniusként az egyetemes – akkor latin nyelvű – kultúra szolgálatába állította.

Comenius el nem évülő tudományos hitele, elfogulatlansága, a sárospataki mondatba sűrített sarkalatos igazság, külön-külön és együttvéve is arra késztetnek, hogy népünkről vallott nézetét – a magyarság életét tudományos igénnyel feltárni és a magyar ifjúsággal megismertetni hivatott – füzetsorozatunk jelmondatává emeljük.

Tesszük ezt azért is, mert új alapokra kívánjuk helyezni a magyarság életének tudományos kutatását, oktatását. Nevezhető-e tudományosnak az a magyar történelem-kutatás és hitelesnek az a magyar oktatás, amely annak ellenére, hogy a nemzetközi tudomány Comenius magyar származását évtizedek óta feltárta – ma alig akad angol nyelvű forrás, amely ezt elhallgatná –, tudomást sem vesz erről a magyar szempontból oly jelentős tényről.

Az utolsó csepp

Sir John Bowring (1792–1872) angol költő, műfordító, jelentős brit diplomata, politikus volt. Bejárta Európát és Keletet. Több mint száz nyelvet beszélt, közöttük a magyart is, amelyről talán mindmáig a legszebb ódát írta. 1830-ban a maga fordításában kiadott egy magyar népdalokat és a magyar költészetet ismertető kötetet, *Poetry of the Magyars* címmel. Ennek bevezetőjében külön fejezetet szentelt a magyar irodalomnak, amelyet ekképp indít: *„A magyar nép eredetéről sokféle nézet létezik. Dr. F. Thomas három kötetet írt annak bizonyítására, hogy a magyarok az ősi egyiptomiak leszármazottai."* Lábjegyzetben pedig közölte a könyv címét, kiadásának helyét, évét: **Conjecturae de Origine, prima sede et lingua Hungarorum. Buda, 1806. 3 kötet.**

Amikor erre az adatra rábukkantam, lázas keresésbe kezdtem. Kerestem dr. F. Thomas Budán kiadott könyvét. Sorra vettem minden, őstörténettel foglalkozó történész ismerősömet, de senki sem tudott róla. Megkerestem a Hágában élő **dr. Borbola Jánost**, aki kidolgozta az egyiptomi hieroglifák magyar nyelvű olvasatának teljes módszertanát, melyet 2008-ban, a *Magyarságtudományi Tanulmányok* c. kötetben közzé is tett. Hiába, ő sem hallott dr. F. Thomas könyveiről!

Hetekig vívódtam: mit ér az a magyar nyilvánosság, az a magyar tudomány, amely egy ilyen döbbenetes felvetést, egy ilyen könyvkülönlegességet „kihullat" a feledés rostáján?!

Következtetésem: a magyar nyilvánosság, a magyarságról szóló teljes ismeretanyag fölülvizsgálandó! Az a megdöbbentő tény, hogy dr. F. Thomas-nak a magyarság ősi, egyiptomi eredetét bizonygató, háromkötetes műve eltűnhetett a magyar köztudatból, de még a könyvtárakból, levéltárakból is, nos ez volt az utolsó csepp a pohárban. Innen rövid út vezetett az elhatározáshoz: Magyarságtu-

1. *„Ha ti, hunjaim, tudtok élni tehetségetekkel, bölcsesség dolgában Európa egyetlen népénél sem lesztek hátrább..."* – Jan Amos Comenius, Beköszöntő, Sárospatak, 1650. november 24.

dományi Füzetsorozatot kell indítanunk az ifjú nemzedék számára. Rá kell irányítanunk figyelmüket a magyarság életének nagy, megválaszolatlan kérdéseire. Van mit kutatniuk, és bizonyos, hogy munkájuk bőségesen terem majd, hiszen egyedül Egyiptomban – dr. Borbola János szavai szerint – himalájányi soha nem olvasott hieroglif szöveg és benne évezredek kultúrája várja megfejtőit.

Előzmények

A magyarság eredetéről, életéről szóló hivatalos tanítások első, a nagy nyilvánosság előtt történt, sok rendbéli cáfolatára 2004-ben, a **Magyarok VI. Világkongresszusán** került sor. Ekkor közel száz magyar és nem magyar tudós és kutató, művész és nyelvész bizonyította, hogy a finnugor elmélet mind genetikai, mind embertani, mind történeti szempontból meghaladott. Ennek a Kongresszusnak az anyagát foglalta kötetbe az Amerikai Egyesült Államokban a VI. Világkongresszus hatására életre hívott Magyarságtudományi Intézet. A 2008. tavaszán **Botos László** szerkesztésében megjelent, 850 oldalas *Magyarságtudományi Tanulmányok* című kötet átütő sikert hozott, jelezve azt a hatalmas érdeklődést, amely magyar népünk elfeledett, letagadott, meghamisított történelme iránt a ma élő nemzedékben munkál.

Fémdíszekkel szegélyezett süveg és köntös, veretes ing és kazak az orosházi honfoglaló asszony sírleletei alapján rekonstruálva (László Gyula)

A **Magyarok VII. Világkongresszusa** 2008 augusztusában érvek újabb özönével bizonyította azt, amit már régen nem kell bizonygatni: a magyar nép nyelve, írása, ősisége nem értelmezhető a hivatalos magyarországi történelemszemlélet paradigmájának keretei között. A magyar nép jelenléte a világ népeinek emlékezetében messze túlmutat időben és térben mindazon, amit a hivatalos tudománypolitika megjelenít. A *Magyarságtudományi Tanulmányok* angol nyelvű kötete – *Selected Studies in Hungarian History, melyet* a Világkongresszus csúcsnapján mutattak be – végre hiteles forrás lehet a nemzetközi tudományos kutatás számára.

A kötetben közölt 36 tanulmány tematikai sokszínűsége, de a szerkesztőnek a tárgy iránti alázata is azt eredményezte, hogy a tanulmányok a szerzők nevének ábécé sorrendjében jelentek meg, az olvasóra bízva a lehetséges összefüggések észlelését, az esetleg meglévő ellentmondások leleplezését.

Célunk

2004. december 5. után, amikor ötmillió magyarországi szavazópolgár távolmaradásával lehetővé tette a külhoni magyarok magyar állampolgárságának visszaadásáért kezdeményezett népszavazás kisiklatását, bebizonyosodott, hogy Magyarországon mélypontra süllyedt a ma élő magyar nemzedék önbecsülése, nemzeti öntudata. A Magyarok Világszövetsége ekkor Magyarországot nemzeti missziós területté nyilvánította. A 2005 februárjában meghirdetett Magyar Nemzeti Misszió számos programja közül a leghatékonyabbnak a Magyarságtudományi Tanulmányok kötet terjesztése bizonyult. Ezért vált halaszthatatlanná egy eszköz megtalálása, mely népünk életének módszeres kutatását és széles körű ismertetését lehetővé teszi.

Célunk a magyar nép önismeretének, önbecsülésének tudományos igényű korrekciója, valamint az, hogy a magyarság évezredek alatt kialakult, gazdag örökségét egy éltető jövőképpé formáljuk. Ennek érdekében 2010 januárjától legkevesebb **24,** de lehet, hogy **48 hónapon** át havonta kiadjuk a *Magyarságtudományi Füzeteket.*

Magyarságtudományok

Amint azt a magyarságtudományi tanulmánykötet és más ilyen jellegű próbálkozások bizonyították, rendkívüli mélységeket, rendkívül szerteágazó megközelítésben kell bejárnia annak, aki a magyarság életének tudományos vizsgálatát tűzi ki célul. Ezért, mielőtt a Magyarságtudományi Füzetek kiadását elkezdenénk, szükségesnek láttuk a tervezett tanulmányok tematikai osztályozását. Minden egyes **tematikai osztályban** több önálló füzet kiadását tervezzük.

Füzetsorozatunk tematikai osztályai:

I. A magyar ember és társadalma – (*Magyarnak nem születni, magyarnak lenni kell!* – **Unas**) Önálló köteteket tervezünk a magyar lélek, a magyar nyelv, a magyar írás, a magyar ember és társadalma bemutatására, amelynek legteljesebb foglalata a Szent Korona tan.

II. A magyar nép etnogenezise

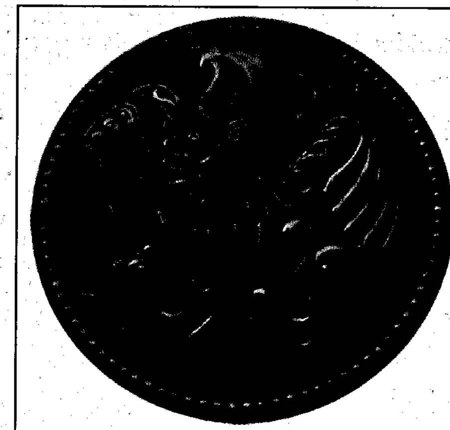
A mára szinte kaotikus sokszínűséget mutató származáselméleteket önálló kötetekben tálalva próbálunk

rendszert és egyben tudományos vita-alapot teremteni, előtérbe helyezve azt, amit a legtöbb korszerű tudomány – a genetikától az anyagvegyészetig – bizonyítani látszik, a magyarság Kárpát-medencei ősiségét.

III. Magyar népcsoportok és rokon népek

A ma élő magyar népet csak akkor ismerhetjük meg, és számíthatjuk ki lehetséges jövőbeni válaszait az emberiség egészét érintő kihívásokra, ha ismerjük a népet alkotó népcsoportokat **Árpád** magyar törzseitől a magukat őshonos magyar népként meghatározó székelyeken át, a palócok, matyók, a jászok és a kunokig.

Rokonaink száma – a ma elterjedt hiedelmekkel és tévtanokkal ellentétben – milliárdos nagyságrendű, a Csendes-óceántól Ázsián és Európán át az Atlanti-óceánig, az Északi-tengertől Dél-Amerikáig, Észak-Amerikában a keleti partvidéktől a nyugatiig. E velünk rokonszenvező, minket tehetséges rokonnak, testvérnek tekintő népek érzelmeinek megismerése és viszonzása alapja lehet a magyarság jövőképének, a magyarság jövőjét megalapozó terveknek.

A honfoglaláskori rakamazi női ezüst „mellkorong"

IV. A magyar szellem – (*A hieroglifáktól a nem euklidészi geometrián át a holografikus világmodellig*)

Ebbe a tematikai osztályba tartozik mindaz, amit a magyar szellem megteremtett: a népdalok, népi táncok, mesék és mondák, a zene, az irodalom, a bölcselet, a jogalkotás, a képzőművészet, a tudomány.

V. A magyarok hitvilága

A római kereszténység és a belőle kirajzó protestáns felekezetek a magyar nép hitéletének máig tartóan jelentős fejezetét alkotják. Ám a kaukázusi magyar államban, amely Árpád magyarjainak bejövetele után még ötszáz évig fennmaradt, együtt éltek keresztény és muzulmán magyarok. Eleink, a szkíták magatartásmintaként jelentek meg az erkölcsi alapokon nyugvó, nagy monoteista vallásokban. Csoda-e, hogy a magyarok mondták ki a világon elsőként a legfőbb emberi szabadság, a lelkiismeret szabadságát jelentő felekezeti egyenjogúságot? Csoda-e, hogy a Nyugati és a Keleti Egyház nagy szakadása óta Szent István az első és mindmáig egyetlen olyan szent, akit mindkét világegyház a magáénak vall és tisztel?

VI. A magyar nép élete Árpádék bejövetele óta – (*Oh, boldog Magyarország, bárcsak ne hagyná magát megtéveszteni!* – **Dante**)

Bár mindaz, amit az eddig felsorolt tematikai osztályok hordoznak, messze túlmutat az Árpád nagyfejedelem által megalapított, legújabb kori magyar állam életén, kétségtelen, hogy az elmúlt ezerszáz esztendő a ma élő magyar nép történetének szerves, és legrészletesebben megismerhető fejezete. Ismerjük hát meg: ferdítések nélkül.

VII. Paradigmaváltó események a magyar nép életében – (*Ötezer éves Trianon?*)

Árpádék bejövetele, a pozsonyi csata, a római kereszténység felvétele, Muhi, Mohács, Bocskai győztes szabadságharca, 1848-49, Petőfi halála, Trianon, 1956 – mind-mind olyan történések, amelyek gyakran lesújtva, ritkábban felemelve paradigmaváltó erejűnek bizonyultak népünk életében. A legjelentősebbek számbavétele, a magyarság szellemi, lelki, fizikai, társadalmi arculatát alakító hatásuk alapos elemzése ennek a tematikai osztálynak a legfőbb feladata.

VIII. Árulások, tévedések, tévelygések

E tematikai osztály cím magáért beszél. Nem elég nemzeti tragédiáinkat, vereségeinket számba venni – erre a VII-es tematikai osztály írásai alkalmasak –, fel kell tárnunk azokat a folyamatokat, okokozati összefüggéseket is, amelyek e kudarcokhoz vezettek.

IX. Szentek, szabadítók, élenjárók – (*Magyarok az emberiség szolgálatában*)

A példaképek minden felnövő nemzedék számára a jövőbe vetett hit táplálói, a remény éltetői. Ők alakítják az új nemzedék lelki arculatát.

X. Összegző, összefüggés-teremtő tanulmányok

Törekednünk kell olyan interdiszciplináris tanulmányok megjelentetésére, amelyek az egyes résztudományok eredményei alapján eddig ismeretlen összefüggéseket tárnak fel, és eddig megoldatlan kérdésekre adnak választ. Ez a helye a tudományos közlésnek is.

XI. Visszatekintő, koherencia-növelő tanulmányok

Miként az emberi test vérkeringését biztosító szív táplálásához egy különleges érrendszer, a koszorú-érrendszer szükséges, akként kell egy éveken át elhúzódó szellemi alkotás folyamatába olyan tanulmányokat beiktatni, amelyek megvizsgálják az addig közölteket, szükség esetén pontosítanak, feloldják az esetleges ellentmondásokat. Ennek a célnak évente egy füzetet szentelünk. Itt lesz a helye a tudományos vitának is.

XII. Jövőképünk – (*A fény üzenete*)

Bár az egész füzetsorozat és ezáltal minden egyes tematikai osztály célja egy éltető jövőkép kialakítása, induláskor szükségét érezzük tételesen felrajzolni a lehetséges jövőképeket.

Az írások természete

A Magyarságtudományi Füzetekben sajátosan elegyedik a tudományos ismeretterjesztés a tudományos közlésekkel és a tudományos vitaanyagokkal. A letisztázott, kikristályosodott ismeretek közérthető eljuttatása a nagyközönséghez, elsősorban a fiatalokhoz ugyanúgy feladata e füzeteknek, mint az egymásnak ellentmondó elméletek vitára bocsátása, az eddig nem ismert tények, tudományos eredmények közlése. Induláskor a hangsúly az ismeretközlésen van. Ezért a folyam címe **Kisenciklopédia**. Ha a füzetsorozat figyelemfelkeltőnek, népszerűnek és hosszú életűnek bizonyul, a tudományos viták és közlések alighanem önálló folyamok kiadását fogják megkövetelni.

Módszertan

Az első hat tematikai osztályt a megadott sorrendben kívánjuk tárgyalni, a második hat tematikai osztályhoz tartozó írásokat sajátos, osztályonként változó gyakorisággal adjuk majd ki.

A legnagyobb szerkesztői kihívás talán az egyes szerzők egymástól eltérő fogalomhasználatának egységesítése. Ennek megkönnyítéséért arra biztatjuk a füzetek szerzőit, hogy tanulmányozzák a sorozat korábbi kiadványait, és törekedjenek átvenni az előző füzetekben közölt tanulmányok fogalmi apparátusát. Attól csak eltérő tartalom esetén és tételesen megindokoltan térjenek el.

Célközönségünk, példányszám, ár, terjesztés

A Magyarságtudományi Füzeteket legfőképpen a középiskolás, főiskolás és egyetemi hallgató diákoknak szánjuk. Hozzájuk szeretnénk azt a szellemi gyűjtóanyagot eljuttatni, amely megváltoztathatja magyar népünk arculatát, sorsát.

Szeretnénk, ha minden érettségiző fiatal olvashatná e füzeteket.

Tízezer példánnyal indulunk, de ezt a példányszámot meg kívánjuk sokszorozni.

A füzetek árát a lehető legalacsonyabbra számítjuk ki azért, hogy beszerzésük ne jelenthessen gondot a legszegényebb diáknak sem. A füzetek tervezett ára 400 Ft.

A terjesztésben leginkább a szakmájukat hivatásnak tekintő pedagógusokra, lelkes diákokra számítunk, és várjuk jelentkezésüket.

Zárszó, avagy áfium magyar-gyalázat ellen

2005 őszét írtuk, amikor az olasz **Mario Alinei** nyelvészprofesszor számára kolozsvári előadást szerveztünk. Egy évvel korábban Budapesten ő tartotta a Magyarok VI. Világkongresszusának nyitóelőadását.

2004. június elsején Mario Alinei, Európa minden bizonnyal leghíresebb nyelvtörténésze, az utrechti egyetem professzora, az UNESCO égisze alatt megjelenő grandiózus mű, az *Atlas Linguarum Europae* alapító- és harminc éven keresztül ügyvivő főszerkesztője a nagy tudósokra jellemző szerénységgel lépett a mikrofonhoz, és így szólt: *Bocsássák meg nekem, hogy kicsit lámpalázas vagyok, de még soha sem beszéltem 1500 etruszk előtt.* Az egyetemes magyar népet Trianon óta egyedül legitimen képviselő Magyarok Világkongresszusának küldötteihez intézte ezeket a szavakat.

A honfoglaláskori rakamazi tarsolylemez

Mario Alinei megtartotta egyedülálló előadását a római birodalmat megalapító nagy civilizáció letéteményeseiről, az etruszkokról. Előadásának alapja az az 500 oldalas könyv volt, amelyben az etruszkok nyelvét a magyar nyelvvel azonosította. Budapesten a „magyar" tudósok fütyültek rá, sőt egy rádiós vitaműsorban és egy megkésett gúnyos írásban ki is fütyülték.

Sebaj, mondtuk, Erdélyben majd másképp viszonyulnak Alinei professzor korszakváltó elméletéhez, mint a „*vörös rongyokba öltözött Budapesten*". Vigyük őt Kolozsvárra! Egy év múlva a dákó-román kontinuitás fészkében, a kolozsvári Babes-Bolyai Egyetemen tartotta meg előadását az etruszk-magyar kontinuitásról, amellyel három ezer évvel kiszélesítette a magyar nép történelmének látóhatárát, három ezer évvel korábbra adatolta Kárpát-medencei jelenlétünket. Óriási mozgósítással szerveztük az elsősorban egyetemi oktatóknak és hallgatóknak szánt előadást. Hiába! Az egyetem több mint kétszáz magyar nemzetiségű oktatója közül alig harmincan, a Magyar Nyelv- és Irodalom tanszék több mint húsz oktatója közül egyetlen fő volt jelen. (!?!)

Még mielőtt bárki megkérdezné, hogy miért kellenek a *Magyarságtudományi Füzetek*, válaszolunk: például azért, hogy a **Mario Alinei** professzorral Budapesten és Kolozsváron magyar népünk vesztére megesett gyalázat ne ismétlődhessen meg! És sok minden másért!

Budapest, 2010. január 18.

BOTOS LÁSZLÓ
A Magyarságtudományi tanulmányok főszerkesztője
(Magyarságtudományi Intézet, USA)

UGYANARRÓL MÁSKÉNT – A MAGYAROKRÓL SZABADON

Mi, régiek, vétkeztünk ellened hosszú évszázadokon át, Magyar Ifjúság! Vétkeztünk, mert puhák, gyámoltalanok, szószátyárok, vitatkozók és civakodók voltunk. Sok mindent tettünk, ami nemzet és jövőellenes volt. Dicsértünk és felmagasztaltunk mindent, ami jöttment, idegen volt. Mindenki jobb, megbízhatóbb volt számunkra, mint a magyar. Felmagasztaltuk a németet, az olaszt és minden idegen kultúrát. Túldicsértük a római iga alól felszabadult népeket, s az akkor alakult, új államokat. Elhallgattuk, hogy Róma a rabszolgaság, a keresztre feszítések barbár világbirodalma volt. Dicsőítettük hódító tetteiket, elhallgatva vagy lekicsinyelve saját történelmünket. Bűnös rabló hadjáratnak neveztük az egész Európát átívelő, dicső hadjáratainkat, s ezt tanítottuk és hirdettük. Szégyelltük régi dicsőségünket, de szemrebbenés nélkül elfogadtuk a hamis finnugor származáselméletet, egy nem létező finnugor ősnépből való eredeztetésünket.

Megtagadtuk őseinket... Élhet, létezhet, fejlődhet-e egy nép igazi nemzettudat nélkül? Mindent, ami a múlt dicsőségéhez, nagyságához kötött minket, azt barbár, pogány, bárdolatlan, ocsmány, megvetni való cselekedetnek tanították, és annak tanítottuk. Csoda-e, hogy elleneink régóta lealázó, igazságtalan állításokkal illetnek minket, s ellenünk lázítják a különböző népeket? Hisz, mi magunk hirdetjük állítólagos barbárságunkat, pedig Európában nekünk volt egyedül a saját nyelvünkre épült, ősi írásunk: a rovásírás.

Szomszédainktól várjuk talán, hogy igazságot szolgáltatnak nekünk, s kiigazítják a ránk fordított történelmi hazugságokat? Hogy nem használják majd ki saját hasznukra a magunkról terjesztett negatív képet? Ők csak éltek a lehetőséggel, hogy elorozzák tőlünk honunkat, amit Álmos és Árpád vett vissza számunkra. Ők csodálatos hadi teljesítménnyel véghez vitték nagyszabású visszatelepülésünket – ki tudja hányadik volt ez már? – a Kárpát-medencébe.

Vétkeztünk ellened, Magyar Ifjúság, mert hagytuk és tűrtük elnyomatásunkat, akkor is, amikor még erősek voltunk és tehettünk volna valamit ellene. Kinevelték belőlünk a nemzetben való gondolkodást, és belénk plántálták a bűnbánatot, a bűn érzetét, hogy csak vezeteljünk, s ne törődjünk sorsunk megjavításával, mert a túlvilágon majd mindenért kárpótolnak minket.

Az idegenek majmolásában annyira mentünk, hogy évszázadokon át megtagadtuk – mert tiltották – honszerzőink és honalapítóink szent neveit, mert, igen, nekünk *Álmos, Árpád, Előd, Tas, Huba, Töhötöm, Bulcsú, Lehel, Botond, Csaba, Atilla, Roga, Vazul* és a többiek mind, szentek, vagy még ennél is többet jelentenek...

Mindent eltűrtünk, megszenvedtünk, csak éppen nem egyesültünk testvéri, magyar szeretetben. Hagytuk, hogy megosszanak bennünket. Legújabban pedig, vétkeztek anyáink, asszonyaink is, amikor elfogadták a „*terhesség*" szó használatát, elvetve az addig használt „*áldott állapot*" magasztos, felemelő kifejezését. Megtagadtuk oly sokszor az Isten, a család és a nemzet szolgálatát, melyek összefüggenek egymással. Egykéztünk, abortáltunk össznemzeti szinten, elutasítottuk a gyermekáldást, csoda-e hát, hogy lassan-lassan elfogyunk, kiöregszünk, s meghalunk?

A magyarságtudományi füzetsorozat számos szerző és komoly szerkesztői stáb közös munkájának eredményeként valósulhat meg. Bízom abban, hogy az érdeklődő olvasó előtt eddig ismeretlen és letagadott igazságok elevenedhetnek meg, éledhetnek újra. Ahogy abban is, hogy e füzetek által ifjúságunk nemcsak új ismeretekkel gazdagodhat, de életre szólóan szembesülhet nemzetünk valós múltjával, elleplezett, ősi hagyományaival, kultúrájával. Megalapozott tudományos ellenpólust képezve és kínálva a nemrég kiadott *Magyarország története* című, nagy példányszámú, s az ifjúságot célba vevő sorozattal, különösen is az elhibázott finnugor koncepcióval szemben. Erről szól a neves régész, **dr. Bakay Kornél** írása is a Magyarságtudományi Füzetek első kiadványában.

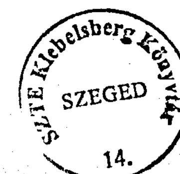
Kedves Olvasó!

Ezzel a füzetsorozattal biztosítani szeretnénk a kutatások szabadságát, elfogulatlanságát, az egyéni tudományos eredmények és látások közzétételét, s fiatal kutatóinkat ösztönözni szeretnénk a további reményteli kutatómunkára. A letagadott és elfedett igazságok így előbb-utóbb napvilágra jönnek. Ezeket az igazságokat viszont már nektek, a mai fiatal generációknak kell értelmezni, hasznosítani, saját korotokba beilleszteni!

Minden leírt sorért az adott füzet írója a felelős. De a *Magyarságtudományi Füzetek* neves szerkesztőbizottsága, s az amerikai *Magyarságtudományi Intézet* azonosul a sorozat történelmi szemléletével és látásmódjával.

Nagy munka vár rátok, Magyar Fiatalok! A korábbi generációk mulasztásait nektek kell pótolnotok!

Elmondtuk vétkeinket, hibáinkat, rászedettségünket. Most ebből tanulva – különösen saját hibáinkból

SZTE Klebelsberg Könyvtár SZEGED 14.

– újra szervezhetitek, éleszthetitek a magyar életet. Át kell írnotok a magyar jelent és jövőt! Nem az idegenek által rontásunkra írt hamis információkat kell szajkózni, hanem forradalmian új, magyar szemlélettel kell önmagunk múltját, kultúráját, néphagyományát megismerni! Hiteles források, alapján, félelem és elfogultság nélkül. Ez a történelmi szemléletváltás, paradigmaváltás a magyar jövő, a nemzeti összefogás, az Istenben és egymásban való hit és az egymás iránti szeretet legfőbb feltétele és egyben biztosítéka.

Magyar Fiatalok! Tudjátok: nem vagytok senkinél sem alábbvalóak! Ha beletekintünk az emberiség fejlődését elősegítő találmányok, újítások hatalmas folyamába, látjuk, hogy fajtánk fiai kicsinységünk ellenére mily nagy számban voltak ott a tudományos haladás és kutatás élvonalában. Szellemünket, elménk világosságát, tudományos felkészültségünket, tudásunkat nem veheti el tőlünk, tőletek senki, mert az sajátunk, amit évezredek óta génjeinkben hordozunk. Éppen ezért, legyetek óvatosak az agymosó szándékokkal szemben, óvjátok egymást, s az elfogulatlan, önálló, egészséges gondolkodást soha ne adjátok fel!

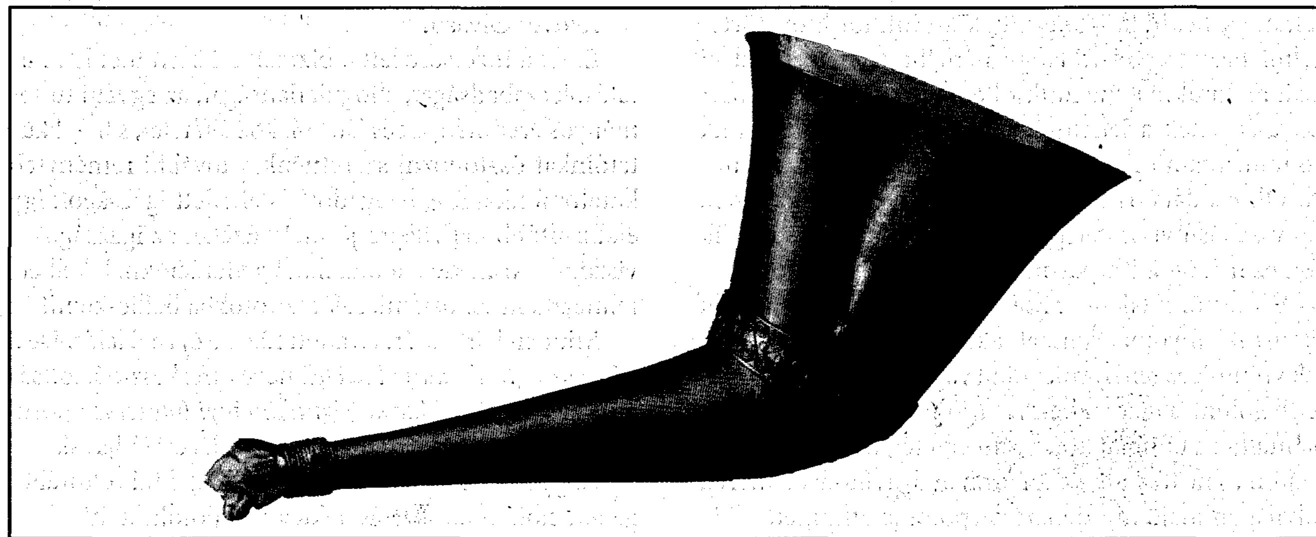
Ha bizalommal, jó szándékkal, testvéri szeretettel lesztek egymás iránt, akkor erősek leszünk újra, s visszaszerezhetjük hazugsággal elrabolt történelmünket, anyaföldünket. Csak az vész el, amit önként feladunk! Az élet harc, a gyengék és a kifáradtak elvesznek, elhullanak.

Higgyetek, reméljetek, ahogy nagy költőnk, **Vörösmarty Mihály** hitt és remélt!

„... Az nem lehet, hogy annyi szív
Hiába onta vért,
S keservben annyi hű kebel
Szakadt meg a honért.

Az nem lehet, hogy ész, erő,
És oly szent akarat
Hiába sorvadozzanak
Egy átoksúly alatt.

Még jőni kell, még jőni fog
Egy jobb kor, mely után
Buzgó imádság epedez
Százezrek ajakán..." (Szózat)

Arany rhiton, Uljap, Kr. e. V. század

„Hogyan történhetett?!"

Kiáltvány Trianon 90. évfordulóján

A trianoni béke-parancs 90. évfordulójára kiadott emlék-CD szövegkönyve

CD I.

I. CD – 1.

Juhász Gyula:

Trianon

Nem kell beszélni róla sohasem,
De mindig, mindig gondoljunk reá.

Mert nem lehet feledni, nem soha,
Amíg magyar lesz és emlékezet,
Jog és igazság, becsület remény,
Hogy volt nekünk egy országunk e földön,
Melyet magyar erő szerzett vitézül,
S magyar szív és ész tartott meg bizony.
Egy ezer évnek vére, könnye és
Verejtékes munkája adta meg
Szent jussunkat e drága hagyatékhoz.

És nem lehet feledni, nem, soha,
Hogy a mienk volt a kedves Pozsony,
Hol királyokat koronáztak egykor,
S a legnagyobb magyar hirdette hévvel,
Nem volt, de lesz még egyszer Magyarország!

És nem lehet feledni, nem, soha,
Hogy mienk volt legszebb koszorúja Európának, a Kárpátok éke,
És mienk volt a legszebb kék szalag,
Az Adriának gyöngyös pártadísze!
És nem lehet feledni, nem, soha,
Hogy mienk volt Nagybánya, ahol
Ferenczy festett, mestereknek álma
Napfényes műveken föltündökölt,
S egész világra árasztott derűt.
És nem lehet feledni, nem, soha,
Hogy Váradon egy Ady énekelt,
És holnapot hirdettek magyarok.
És nem lehet feledni, nem, soha,
A bölcsőket és sírokat nekünk,
Magyar bölcsőket, magyar sírokat,
Dicsőség és gyász örök fészkeit

Mert ki feledné, hogy Verecke útján
Jött e hazába a honfoglaló nép
És ki feledné, hogy erdélyi síkon
Tűn a dicsőség nem múló egébe
Az ifjú és szabad Petőfi Sándor!
Ő egymaga a diadalmas élet,
Út és igazság csillaga nekünk,
Ha őt fogod követni gyászban, árnyban,
Balsorsban és kétségben, ó, magyar,
A pokol kapuin is győzni fogsz,
S a földön föltalálod már a mennyet!

S tudnád feledni a szelíd Szalontát, hol
Arany Jánost ringatá a dajka?
Mernéd feledni a kincses Kolozsvárt,
Hol Corvin Mátyást ringatá a bölcső,
Bírnád feledni Kassa szent halottját
S lehet feledni az aradi őskert
Tizenhárom magasztos álmodóját,
Kik mind, mind várnak egy föltámadásra.

Trianon gyászos napján, magyarok,
Testvéreim, ti szerencsétlen, átkos,
Rossz csillagok alatt virrasztva járók,
Ó, nézzetek egymás szemébe nyíltan
S őszintén, s a nagy, nagy sír fölött
Ma fogjatok kezet, s esküdjetek
Némán, csupán a szív veréseivel
S a jövendő hitével egy nagy esküt,
Mely az örök életre kötelez,
A munkát és a küzdést hirdeti,
És elvisz a boldog föltámadásra.

Nem kell beszélni róla sohasem
De mindig, mindig gondoljunk reá!

I. CD – 2.

Kossuth Lajos nyílt levele Deák Ferenchez a Kiegyezés előestéjén

1867. május 22.
A Cassandra-levél, részletek

Barátom! *– Engedd meg e megszólítást azon múlt emlékének nevében, mely a hosszú számkivetés keservei a hazafi bánat és családi bú minden súlya alatt előttem mindig szent maradt. (...)*

Most szólok, és hozzád és nyíltan szólok, mert úgy látom – s az évek és szenvedések terhe alatt meghiggadt ítélet tekintetével látom úgy, – hogy nemzetünk a jogfeladások sikamlós meredélyén veszélybe, többe, mint veszélybe, halálba sodortatik. (...)

A magyar hadsereg az osztrák birodalmi hadsereg kiegészítő részévé dekretáltatik, s annak nemcsak szervezete s vezénylete, de még alkalmazása is a magyar miniszteri felelősség alul elvonatik, és a magyar országygyűlésnek nem felelős, birodalmi kormány rendelkezése alá bocsáttatik. (...) Ez által elveszti nemzetünk az alkotmányos állami élet legfőbb legpraktikusabb életbiztosítékát. Elveszti azon tehetségét, hogy a népekre annyi szerencsétlenséget árasztható háborújogot saját nemzeti érdekei szempontjából önállólag fékezhesse, vagy a nemzetközi viszonyokat ellenőrizhesse. (...) Magyarország mindazon attribútumoktól kivetkőztetik, melyek egy országnak állami típust adnak. A nagyon alárendelt szerepre kárhoztatott magyar minisztérium többé teljességgel nem független s ezen jogfeladások mellett a magyar országgyűlés alig lehet egyéb, mint egy megszaporított megyegyűlés. (...)

Ilyenkor mond le Magyarország legbecsesebb állami jogairól... magát oly politikának eszközéül szegődtetve, mely szomszédainkat úgy nyugat, mint kelet felé ellenségeinkké teszi; a nemzetiségi belkérdés kielégítő megoldását, a Horvátországgali kiegyezkedést lehetetleníti, s szemlátomást közelgő európai bonyodalmaknál hazánkat a vetélkedő ambícióknak céltáblául tűzi ki. (...)

De én e tényben a nemzet halálát látom; s mert látom, kötelességemnek tartom megtörni hallgatásomat.

Deák Ferenc és a befolyása alatt álló Országgyűlés Kossuth levelét figyelmen kívül hagyta...

I. CD – 3.

Ima a hazáért

Én Uram, Istenem, vigyázz reánk!
Ne hagyjad elveszni a hazát!
Sírva kér két szemünk,
Irgalmazz minekünk!
Emeld fel magadhoz Nemzetünk!

Szeretet fénye ég bennünk.
Míg élünk hiszünk és remélünk!
Vigyázz ránk, nyújtsd kezed,
Oltalmazd népedet,
Az ősi Magyar Nemzetet!

Szűzanyánk szeplőtlen Mária,
Hozzád száll sok magyar sóhaja,
Kérd értünk fiadat,
Megváltó Urunkat,
Védje, s őrizze Országunkat!

Míg igaz magyar él a földön,
Nem hagyjuk, hogy a rossz legyőzzön!
Bármi volt, bármi lesz,
A magyar, magyar lesz,
Így éled újjá a Nemzet!

I. CD – 4.

Bálint György: A Haza

...csendesen, de erősen érezzük, hogy tartozunk valahová. Egy fizikai és szellemi tájhoz, mely elidegeníthetetlenül a miénk. Néhány mező, vagy domboldal, amit talán csak a vonatablakból láttunk; egy-egy kép, szobor és regény; egy budapesti utcaszöglet; néhány Vörösmarty- vagy Ady-strófa; egy-egy nagyon régi népdal a legújabb gyűjtésekből; színehagyott ruhájú, csendes parasztok és félmesztelen, külvárosi gyerekek, akiket szavak nélkül is megértünk az alanyi és tárgyas ragozás, a hangrendi illeszkedés és az ikes igék, ez az, amit sohasem lehet elvenni tőlünk, amitől nem tudunk, és nem is akarunk megszabadulni, és amit így szoktak jelölni: HAZA.

I. CD – 5.

Igazságot Európának!
A magyar kérdés rendezése nem tűr halasztást

Közel egy évszázada annak, hogy véget ért az I. világháború, amely után a győztes hatalmak a Versailles-ban megtartott tárgyalásokon érvényesítették háború előtti szándékaikat. Az 1920. június 4-én Magyarországra kényszerített „béke" méltánytalansága és a nemzetközi jogi elvekbe ütköző volta már az aláírás napján is nyilvánvaló volt, de fölülvizsgálatára és igazságszolgáltatásra mindmáig nem került sor.

A korábban a Magyar Királyságban élő és az 1222 óta írott alkotmánnyal rendelkező, jogállamiságból Európának példát mutató országban államalkotó szerepet játszó magyar nemzetet hétfelé szaggatták, és 3.5 millió magyart megkérdezése nélkül, akarata ellenére idegen uralom alá kényszerítettek.

1920. június 4-e óta az Európa történelmében – a déli harangszóban megörökített és naponta emlékezetbe idézett – védőszerepet játszó, elévülhetetlen érdemeket szerzett magyar nemzet elvesztette össznépi képviseletét.

I. CD – 6.

Államférfiak a trianoni béke-parancsról:

Francesco Nitti, olasz miniszterelnök, 1924. szeptemberében: *„Trianonban egy országot sem tettek tönkre gonoszabbul, mint Magyarországot. De ezt az országot lélekben erős emberek lakják, akik nem nyugosznak bele hazájuk rombolásába. Magyarország megcsonkítása annyira becstelen, hogy senki nem vállalja érte a felelősséget. Mindenki úgy tesz, mintha nem tudna róla, mindenki szemérmesen hallgat. A népek önrendelkezési jogára való hivatkozás csak hazug formula... a leggonoszabb módon visszaéltek a győzelemmel... Nincsen olyan francia, angol vagy olasz, aki elfogadná hazája számára azokat a feltételeket, amelyeket Magyarországra kényszerítettek.."*

Herbert Henry Asquith, aki 8 évig volt angol miniszterelnök, 1925-ben: *„Ez a béke nem államférfiak munkája, hanem súlyos és végzetes tévedések eredménye."*

Vladimir Iljics Lenin: *„Rájuk erőszakolták a békét, de ez a béke uzsorás béke, gyilkosok és mészárosok békéje... hallatlan béke, rabló béke...ez nem béke, ezek olyan feltételek, amelyeket útonállók késsel a kezükben diktálnak a védtelen áldozatoknak."*

Lloyd George, angol miniszterelnök, 1929. október 7-én mondott beszédében: *„Az egész dokumentáció, melyet szövetségeseink a béketárgyaláson rendelkezésünkre bocsátottak, csaló és hazug volt."*

Artur Neville Chamberlain, angol miniszterelnök: *„A trianoni szerződés eredménye Európában nem béke, hanem az új háborútól való félelem."*

André Tardieu, háromszoros francia miniszterelnök, a La paix című könyvében: *„Azért nem lehetett a magyaroktól elszakított Felvidéken népszavazást tartani, mert akkor nem jött volna létre Csehszlovákia a lakosság ellenszavazata következtében."*

Tomás Garrigue Masaryk, Csehszlovákia első elnöke: *„Választanunk kellett Csehszlovákia megteremtése vagy a népszavazás között."*

Andrej Hlinka páter, a legnagyobb szlovák párt, a Szlovák Néppárt vezetője 1925. június 4-én a következőket mondta: *„Mindannyiunk lelkében lobogjon a magyar haza emléke, mert ezer esztendős magyar uralom alatt nem szenvedtünk annyit, mint a cseh uralom hat éve alatt."*

Lord Viscount Rothermere, a Daily Mail kiadója és főszerkesztője, 1927. június 21-i számában megjelent (Magyarország helye a nap alatt – Hungary s Place in the Sun) című cikkében a kövtkezőket írta: *„Két fiam esett el a háborúban. Nemes eszmékért áldozták az életüket és nem azért, hogy e dicső nemzettel ilyen igazságtalanul elbánjanak. Addig nem lesz nyugalom Európában, amíg revízió alá nem veszik a galád és ostoba trianoni szerződést."*

Stanley Baldwin, angol miniszterelnök: *„Európa békéje a trianoni békeszerződés napján szűnt meg."*

I. CD – 7.

Az egyetemes magyar népet megtestesítő Magyarok Világkongresszusa által, annak VII. ülésén, 2008 augusztusában elfogadott határozatokat végrehajtva, mint a Magyarok Világkongresszusának állandó, ügyvivő testülete, a Magyarok Világszövetsége

PETÍCIÓT

terjeszt elő, amelyben kérte az I. világháborút lezáró trianoni (1920. június 4.), valamint a II. világháborút lezáró párizsi (1947. február 10.) béke fölülvizsgálatát, a magyar nép további hátrányos megkülönböztetésének megszüntetését és igazság szolgáltatását a magyar nép számára. Ez a jelen körülmények között – tekintettel jelentőségére és kihatására – egyet jelent az ***Igazságot Európának!*** felhívással.

I. CD – 8.

Szentmihályi Szabó Péter:

Kelet-Európa

Itt állunk szabadon,
felszabadított rabszolgák,
de nincsenek szabadítók,
senki nem vásárol meg minket.
A magunk urai lettünk,
de ez korántse látszik rajtunk.
Összekapunk, veszekszünk,
tanuljuk a koldulás mesterségét,
és szótagoljuk: DE-MOK-RÁ-CI-A.
De a viszhang csúfondárosan szól:
TRI-A-NON.

I. CD – 9.

A kérelem alátámasztására az eddigieken túlmenően a következő

Indoklást

terjesztjük elő.

1. Az I. világháborút lezáró versailles-i béke során a nemzeti elvre való hivatkozással, Magyarország területe kétharmadának elcsatolásával korábban soha nem volt államokat hoztak létre, például Csehszlovákiát és Jugoszláviát, vagy bővítettek soha nem volt méretűvé, mint Romániát. Csehszlovákiát még a történelmi elv alkalmazásával is megjutalmazták, ekként lehetővé téve számára 3 millió német lakosának bekebelezését. Valamennyi új állam létrejöttét az önrendelkezési elvvel indokolták meg. **Ugyanakkor Magyarországgal szemben a nemzetközi jog valamennyi elvét semmibe véve jártak el, megtagadva tőle mind a történelmi, mind a nemzeti, mind az önrendelkezési elvet. Ekképp jutottak színmagyar területek és közösségek a fent nevezett utódállamok uralma alá.**
Nyilvánvalóan a nemzetközi jog elveivel ellentétes kettős mérce fenntartásáról van szó, amely hátrányosan különbözteti meg a magyar anyanyelvű embereket. A hátrányos megkülönböztetés a rasszizmus egyik tipikus és elítélendő módszere.
Több, mint 90 évvel a háború befejezése után a Kárpát-medencében élő magyarok ma sem kapnak választ életük sorsformáló kérdéseire. Ha például legitim egy államból azon a jogcímen kiszakadnia egy nyelvi közösségnek, hogy szlovák nyelven beszél, akkor ugyanezen elv alapján miért nem legitim a ma is magyar többségű területek kiválása a mesterségesen létrehozott államokból, és a magyar nyelvet beszélők Magyarországhoz való visszatérése?

I. CD – 10.

Wass Albert:

Hontalanság hitvallása

Hontalan vagyok,
mert vallom, hogy a gondolat szabad,
mert hazám ott van a Kárpátok alatt
és népem a Magyar.

Hontalan vagyok
mert hirdetem, hogy testvér minden ember
s hogy egymásra kell, leljen végre egyszer
mindenki, aki jót akar.

Hontalan vagyok
mert hiszek a jóban, igazban, szépben.
Minden vallásban és minden népben
és Istenben, kié a diadal.

Hontalan vagyok
de vallom rendületlenül, hogy Ő az út s az élet
és maradok ez útón, míg cask élek
töretlen hittel ember és magyar.

I. CD – 11.

2. Az 1920. június 4-én ránk rótt büntetés elfogadhatatlanul igazságtalan volt. **Tényként kell kezelni, hogy Magyarország nem tehető felelőssé az I. világháború kirobbantásáért.** Az I. világháború kitörésekor Magyarország nem önálló államként, hanem az Osztrák-Magyar Monarchia tagjaként kényszerült hadba lépni, hiszen 1867 óta a bécsi hadügyminisztérium döntött Magyarország katonapolitikai ügyeiről, ahogyan a birodalom kül- és pénzügyeit is Bécsből irányították. 1914. július 7-én gróf Tisza István magyar miniszterelnök a Koronatanácsban egyedül szavazott a háború ellen, sőt másnap levélben is kérte Ferenc József császárt, hogy a Monarchia ne indítson háborút. Még a vétója következtében meghiúsult háború-indítás újratárgyalásakor, 1914. július 14-én is csak azzal a feltétellel engedett a rá nehezedő nyomásnak, ha jegyzék születik a nagyhatalmak és az érintett országok felé arról, hogy Magyarországnak egy győztes háború esetén sem lesznek területi igényei a megtámadni tervezett Szerb Királysággal szemben.

I. CD – 12.

Gróf Tisza István miniszterelnök levele I. Ferenc József Magyar Királyhoz és Osztrák Császárhoz 1914. július 8-án

„A politikai helyzet tanulmányozása után, ha a gazdasági és pénzügyi zűrzavarra, a fájdalmakra és az áldozatokra gondolok, amelyeket múlhatatlanul maga után von majd a háború, nem tudom azt támogatni. A leglelkiismeretesebb meggondolás után is elutasítom annak gondolatát, hogy részem legyen a Szerbia ellen javasolt katonai támadás felelősségében."
(...)
„Van szerencsém a legnagyobb tisztelettel kijelenteni, hogy számomra Felséged iránti önfeláldozásom ellenére, vagy pontosabban ezen önfeláldozás miatt, lehetetlen lenne elfogadnom egy minden áron történő háborús megoldást."
(...)

I. CD – 13.

E tényállással szemben a szövetséges hatalmak sajtója telekürtölte a világot azzal a gyalázatos hazugsággal, hogy gróf Tisza István szervezte volna meg az I. világháború kirobbantásának ürügyéül használt szarajevói gyilkosságot, amelynek áldozatául esett Ferenc Ferdinánd trónörökös.

I. CD – 14.

ALEXANDRE Millerand francia miniszterelnök és külügyminiszter, a békekonferencia LEGFELSŐ Tanácsa elnökének levele gróf Apponyi Albérthez, a Magyar békedelegáció vezetőjéhez.

(Kísérőlevél)

Párizs, 1920. május 6.

(...)

A szövetséges és Társult Hatalmak (...) a maguk részéről nem felejthetik el mekkora felelősség háramlik Magyarországra a világháboru kitöréséért, és általában a kettős Monarchia imperialista politikájáért.

(...)

(...) A válasz hiánya sehol sem jelenti az Önök által védett álláspont elfogadását.

(...)

A dolgok meglévő rendje, még ha ezeréves is, nem jogosult a jövőre nézve, ha igazságtalannak találtatott.

(...)

De majd ha a határbizottságok megkezdték munkájukat, ha úgy vélik, hogy a szerződés intézkedései, mint fentebb mondottuk, valahol igazságtalanok, s hogy ennek az igazságtalanságnak orvoslása közérdek, módjukban lesz erről jelentést tenni a Nemzetek Szövetsége Tanácsának.(...) A Szövetsége és Társult Hatalmak bíznak benne, hogy ez az eljárás megfelelő módot nyújt minden igazságtalan határvonal kiigazítására, ha azok ellen alapos ellenvetést lehet tenni.

(...)

Ezzel szemben a politikum akkor is tudta, és később cáfolhatatlanul igazolást nyert, hogy a szerb titkosszolgálat által kitervelt és levezényelt akcióról volt szó.

I. CD – 15.

Amikor a Magyarország ellen koncepciózusan felépített háborúindítási vádat cáfolni lehetett volna, 1918. október 31-én otthonában, szerettei szeme láttára, gyalázatos módon meggyilkolják a háborút vétójogával is megakadályozni próbáló magyar miniszterelnököt, gróf Tisza Istvánt.

I. CD – 16.
Wass Albert:
Intelem

A félvilágot is befuthatod,
más ember földjén testvértelen leszel,
s elfúj a szél, mint kósza őszi lombot,
ha nemzetedről megfeledkezel!

Te bús magyar, kit száműzött hazád
s idegen zsarnok lakja otthonod:
bús sorsodért ne vádold nemzeted,
kit úgy tűnik, Isten is otthagyott.

A látszat csal, Isten ma is a régi.
Te hagytad őt el, te és a többiek,
s amíg vissza nem zarándokoltok Hozzá,
s a múlt hibáit le nem törlitek:

Magyar földön nem lesz új Magyarország,
gaz és szemét nem terem nemzetet!
S a gyűlöletet nem mossa le semmi,
csak az összetartó igaz szeretet!

I. CD – 17.

3. Magyarország feldarabolását – bizonyítható módon – jóval az I. világháború kitörését megelőzően eltervezték. E szándék és annak megvalósítása nem a háború kimenetelének függvénye volt, ezért nem kellett volna a háborút lezáró béke tárgyát képeznie. Ezt az állítást az alábbi tények támasztják alá:
   - Az 1914. június 23-án, tehát a szarajevói gyilkos merényletet megelőzően az Oroszország, Szerbia és Románia között létrejött katonai egyezmény Szerbiának ígért olyan magyar területeket, amelyeken szerbek sohasem éltek. Ezt az ígéretet az 1918. november 13-i belgrádi szerződéssel az antant hatalmak teljesítették is annak ellenére, hogy ekkor Oroszország már nem is létezett, a területén létrejövő Szovjetunió pedig nem volt tagja az antantnak.
   - Az 1918. november 3-án Páduában teljes felhatalmazással aláírt és az Osztrák-Magyar Monarchia és a Szövetségesek között mindennemű fegyveres konfliktusnak véget vető fegyverszüneti egyezmény érintetlenül hagyta Magyarország területét.

   Ennek ellenére – vagy éppenséggel ezért – tíz nap múltán, a hatalmat 1918. október 31-én, gróf Tisza István miniszterelnök meggyilkolásának napján magához ragadó hazaáruló gróf Károlyi Mihály kormánya Belgrádban katonai egyezményt köthetett a francia hadsereg képviselőjével, amely megengedi az ellenséges erőknek, hogy mélyen Magyarország belsejében húzódó, akkor csapataik által még el nem ért demarkációs vonalakra fejlődjenek fel. Mindezekre anélkül került sor, hogy időközben Magyarország bármely fegyveres konfliktusba keveredett volna.
   Károlyi Mihály hazaáruló voltát cáfolhatatlanul bizonyítja, hogy öt hónap múlva, amikor a hatalomról lemondani kényszerült, Magyarország legádázabb ellenségéhez, Edvard Beneshez menekült, tőle kapott útlevelet, amellyel világgá ment, költségeit pedig egy Panast nevű, londoni cseh bankár fedezte.

I. CD – 18.
Pósa Lajos:
Verje meg!

Verje meg az Isten,
Veretlen ne hagyja,
Ki magyar létére
Magát megtagadja.
Szabadságunk fáját
Fosztja,- fosztogatja,
leveleit, virágait
A viharnak adja.

Verje meg az Isten,
Nem egyszer, de százszor,
Ki magyar létére
Idegenhez pártol.
Ősi jussát önként
idegennek dobja,
Kincseinket egy más fajnak
kincstárába hordja.

I. CD – 19.

- Az 1918. november 3-i páduai fegyverszüneti egyezmény aláírása után döbbentek rá az antant hatalmak, hogy elvi akadályba ütközik a korábban titkos szerződéssel Romániának ígért Erdély átadása. Románia ugyanis az I. világháború alatt többször cserélt szövetségest, 1916-ban alkalmasint hátba is támadva szövetségesét. 1918. május 8-án a németekkel aláírt békeszerződéssel végképp kizárta magát az antant hatalmak közül. A politikai lehetetlenséget katonai eszközökkel oldották fel: öt nappal a páduai fegyverszüneti egyezmény megkötése után, 1918. november 8-án a francia hadvezetés kettéosztja a Szerbia területén lévő csapatait, és egyik felét Berthelot tábornok vezetésével Bukarestbe irányítja, ahol megdöntik a németekkel szerződött, regnáló román kormányt, helyébe újat ültetnek, amely immár alkalmas arra, hogy Romániát a győztesek oldalára állítsa, és jutalmul megajándékozza Erdéllyel. (Lásd Románia új miniszterelnökének, Brătianunak Clemenceau francia miniszterelnökhöz írt 1918. november 8-ai köszönőlevelét.)
- Bár a páduai fegyverszünet mindenféle harci cselekmény beszüntetését kimondta, az antant-hatalom Franciaország, saját fegyverszünetüket felrúgva hadüzenet nélküli háborút indított Magyarország ellen. Ez tény, akár az Osztrák-Magyar Monarchia részének tekintették, akár Clemenceau utasítása szerint az antant által el nem ismertnek, azaz politikai értelemben nemlétezőnek(!) tekintették Magyarországot.
  Ezt a hadüzenet nélküli háborút – a szerbeket kivéve – olyan etnikumokból toborzott alakulatok bevonásával folytatták, amelyekkel Magyarország a fegyverszünet előtt sem állt hadiállapotban (csehek), vagy amelyekkel érvényes békeszerződésben rendezte az antant-hatalmak felbujtására őt hátba támadó, áruló szövetséges által létrehozott háborús viszonyt (románok). Illetve olyan fantom nemzetállamokkal, melyeknek se állampolgárai, se határai, se történelmük, de legfőképpen államalkotó nemzetük sem volt, amelyek tehát csak az antant-vezérkarokat mozgató háttérerők és az őket kiszolgáló, hazájukban ismeretlen vagy tábor nélküli maroknyi emigráns politikus vágyaiban „léteztek", mint Csehszlovákia, Szerb-Horvát-Szlovén Királyság/majdani Jugoszlávia.
  Károlyi Mihály tettestársa, a másik hazaáruló, Linder Béla hadügyminiszter, aki már a belgrádi katonai szerződés nyomán indított kisantant hadművelet előtt feloszlatta a magyar hadsereget, Jugoszláviába menekült és haláláig ott élt, majd szobrot állítottak emlékére.

I. CD – 20.
Pósa Lajos:
Verje meg!

(Folytatás)
Verje meg az Isten
Minden kis dolgába:
Ki magyar létére
Egy más faj szolgája,
Mást érez és mást mond
Talpnyaló nyelvével,
Háromszínű lobogónkat
Ronggyá tépi széjjel.

I. CD – 21.
Az 1917-es párizsi szabadkőműves világkongresszus

A szabadkőművesség újraalapításának 200. évében,1917. június 28-30-án, a Párizsban ülésező szabadkőműves világkongresszus, másfél évvel az I. világháború harci cselekményeinek befejezése előtt, és három évvel az első világháborút lezáró béke aláírása előtt megrajzolta Európának a háború utáni térképét, és kimondta Magyarország eljövendő feldaraboltatását: A független Lengyelország és Csehország létrehozásán túl, a maradék Habsburg-birodalom- értsd Magyarország- politikai és közigazgatási szervezete által elnyomott összes nemzetiségek felszabadítása és egyesítése új államokba.

Ugyanez a – magát hivatalosan a politikától távol tartó – humanitárius szervezet, ezen az ülésen megalkotta az eljövendő és államok fölött álló Népszövetség alapokmányát is..(!?)

I. CD – 22.

4. A versailles-i békében a Magyarországra vonatkozó határozatokat durva hazugságokkal félrevezetett döntéshozók hozták. Lloyd George brit miniszterelnök később elismerte, téves adatok alapján döntöttek: „*Voltak egyes szövetségeseink, akiknek minden bizonyítéka hazug és meghamisított volt. Hamis alapokon döntöttünk.*" (Lloyd George, Queen's Hall-i beszédek, Attachment 62)
5. A trianoni béke igazságtalanságát legkeményebben bizonyító tétel az, hogy Magyarország területéből még annak az Ausztriának is juttat 4026 négyzetkilométert, amelyet sokkal inkább terhelt a felelősség a háború indításáért, mint Magyarországot. Tehát az az Ausztria is kapott területeket Magyarországtól, amellyel Magyarország a háború ideje alatt mindvégig egyazon államot alkotott!
6. A Kárpátaljával történtek megközelítik az ausztriai eset méltánytalanságát. Trianonban még Csehszlovákiának ítélték, hogy az ott többségben élő ruszinokkal gyarapítsák az új állam szláv népességének arányát. Ám Beneš elnök minden jogalap nélkül egyszerűen átengedte a területet a Szovjetuniónak. Ekképp lett Kárpátalja a Szovjetunió szétesését követően annak az államnak, Ukrajnának a része, amelyhez történelme során soha nem tartozott. A területén ezer év óta élő ruszinoknak és magyaroknak még a népszavazás, azaz az önrendelkezés jogát sem biztosították.

I. CD – 23.
Bűnös megvesztegetés

Mára pontos ismereteink vannak arról, hogy apánszlávisták hogyan és mennyit fizettek a francia sajtó megvesztegetésére azért, hogy a közvéleményben Magyarországról a legsötétebb képet alakítsák ki:

1904-ben	*935.785 frankot;*
1905-ben	*2.014.161 frankot;*
1905 és 1911 között	*7.894.360 frankot;*
1912-ben	*882.140 frankot;*
1913-ban	*1.102.500 frankot;*
1914.ben	*1.025.000 frankot;*
1915-ben	*931.000 frankot;*
1916-ban	*1.153.225 frankot;*
Összesen;	*15.938.171 frankot;*

Ebből a pézből százezrekre rugó megvesztegetési pénzt kapott a Le Journal des Débats, Le Temps, L Agence des Balkans, Le Figaro és a Le Radikal.

A Le Journal igazgatója, Charles Humbert 50.000 frankot zsebelt be, míg a Le Journal des Debats 60.000 frankot kapott.

I. CD – 24.

7. A trianoni béke kihirdetését követő években a történelem ékes bizonyítékot szolgáltatott arra, mennyire hamis volt a háborús készülődést szító antant országokbeli propaganda, mely szerint Magyarország a népek és a nemzetiségek börtöne lett volna. Az Ausztriához csatolt területek falvainak lakosai nem nyugodtak bele az elcsatolás tényébe, és az önrendelkezési joguk megtagadását követően fegyveres küzdelmet folytattak annak érdekében, hogy visszacsatolják őket Magyarországhoz. Tíz falunak sikerült ezt 1923-ban elérnie. Magyarország befogadó, az idegeneket államalapító királyunk óta tisztelő magatartásának ékes bizonyítéka abban állt, hogy e falvak népessége döntő mértékben nem magyar, hanem német és horvát nemzetiségű volt! Tehát a német többségű falvak el akartak szakadni a német ajkú Ausztriától, és visszatértek hazájukhoz, a Szent Korona országához, Magyarországhoz.

A tisztelet jeleként álljon itt a tíz visszatérő falu neve: Alsócsatár, Felsőcsatár, Horvátlövő, Kisnarda, Nagynarda, Magyarkeresztes, Németkeresztes, Ólmod, Pornóapáti, Szentpéterfa.

I. CD – 25.
Bobula Ida:
A MI HATÁRUNK

Midőn az Úr ez országot teremté,
Gránit-hegyekből vont köré határt.
Határt, amit el nem mozdíthat senki,
Falat, minek az emberkéz nem árt.

Egy ezredévig éltünk itt e földön,
Az istenkéztől vont határ alatt,
Míg jött a béke és azok, kik győztek,
Nagybölcsen új határt alkottanak.

Piros ironnal húzták Trianonban.
Az Isten nézi, mosolyog és vár –
Előbb-utóbb majd megmutatja nékik: -
Hogy az Övé az igazi határ.

I. CD – 26.

8. Az utódállamok szinte semmiben nem váltották be szerződéses kötelezettségeiket, amelyek szerint azt vállalták, hogy az uralmuk alá kerülő magyaroknak biztosítják emberi és nemzeti jogaikat.

Éppen ellenkezőleg, a Magyarországtól elkobzott területeket birtokló országok – Csehszlovákia, Románia, Jugoszlávia – egyeztetett politikával igyekeztek Magyarországot gazdaságilag és politikailag elszigetelni, a területükhöz csatolt magyar nemzetrészeket felszámolni, beolvasztani vagy felbomlasztani. Vagyis etnikai tisztogatást folytattak! Vagyonelkobzás földreform címén, oktatási és kulturális elnyomás, hűségnyilatkozatok kikényszerítése, kolonizáció, idegenek betelepítése, a népszámlálási adatok meghamisítása, a magyarok hátrányos megkülönböztetése, történelmi és kulturális emlékek lerombolása, megsemmisítése stb.

Összességében megállapítható, hogy az utódállamok területén a magyar nemzetrész egészében és arányiban több mint 50%-kal csökkent, így fennmaradási esélyei rohamosan romlanak, ezért a trianoni béke fölülvizsgálata nem tűr további halasztást.

I. CD – 27.
Vörös terror Magyarországon 1918-tól

Kun Béla 1918. november 17-én érkezik Magyarországra orosz fogolytáborból, és dr. Sebestény Emil álnéven, egy hónap alatt négy újságot jelentet meg. Kun Béla 1917. március 27-én lépett be a szovjet bolsevik pártba.Lenin cask ezt követően, 1917 április 3-án érkezik Oroszországba. Kun Béla feladata: kommunista pártot szervezni és működtetni Magyarországon. Lengyel József szerint Magyarországon a kommunista pártot 100 fő alapította meg a Visegrádi utcában. Kun Béla megjelenése pénzt jelentett a kommunistáknak, fizetett pártmunkásokká váltak. Ezt követték a sorozatos tüntetések. 1919. február 20-án szétverték a Népszava nyomdáját, az utcai harcokban négy rendőr meghalt. 87 kommunistát letartóztattak, köztük Kun Bélát is. 1919. március 21-én ezért van Kun Béla a budapesti gyűjtőfogházban.

Károlyi Mihály március 21-re mindent előkészített a kommunista hatalomátvételre. Kun Béla kiszabadult a börtönből, és elvtársaival megkezdi a Magyar nép gyilkolását. A 133 nap alatt 590 főt gyilkolnak meg, köztük 44 zsidót is. Evvel a gyilkos vonulattal az a céljuk, hogy a magyar társadalom meg legyen félemlítve, és senki ne merjen megszólalni, amikor Magyarországot szétdarabolják. 1919. augusztus 1-jén véget ér a gyilkos kommunista diktatúra, Kun Béla Bécsbe menekül. 1919. augusztus 2-án Kun Béls 50 millió svájci frank értéket visz magával. A határon az antant kérésére a vonatot nem ellenőrzik. A béketárgyalásokon az antant részéről Magyarországot mindenki a bolsevizmussal vádolja, de a bolsevizmust maga az antant hozta létre.

I. CD – 28.
Magyarország román megszállása 1919 aug. – 1919. nov. 14-ig

A Kun Béla vezette kommunista vérengzés „leverésére” az antant engedélyével Románia vállalkozott. Csapatai két nappal Kun Béla menekülése után megszállták Budapestet, majd az egész országot. Százhárom nap múltán Horthy Miklós bejövetele előtt két nappal 1919 november 14-én vonultak ki Budapestről, vissza a Tiszáig.

Ezalatt megállíthatatlanul loptak, raboltak, 3 milliárd aranykorona értékben, ami a mai Magyar államadósság több mint kétszeresével volt egyenértékü. Vittek mindent: gyárat, műhelyt, gabonát, vetőmagot, gulyát, kondát, csordát, ménest, mindent ami mozdítható volt. Ebből több mint 700 millió aranykorona kart a Magyar vasut szenvedet el, amelyből 1.302 darab jórészt I. rangú mozdonyt és 34.160 darab vasúti kocsit raboltak el a megszálló roman csapatok.

A kommunista vérengzésnek „véget vető” roman megszállásnak a hatalmas kártevésnél is súlyosabb pusztításá volt annak a 647 embernek a legyilkolása, akiknek bestiális lemészárlásához legtöbbször még jogcímet sem keresnek. Ebben a 647 főben megállapított számban csak azok az esetek szerepelnek, amelyekben a gyilkosság elkövetését semmiféle hadi érdekkel indokolni nem lehetett, s akikra nézve a gyilkosság ténye kétségtelenül megállapítható volt. A vörös és a roman hadsereg között lefolyt harcokban elesett polgári személyek, vagy akiknek a megölése a hadi jog alapján történt, nem szerepelnek ebben a számban.

I. CD – 29.

9. A II. világháborút lezáró, 1947. február 10-én aláírt párizsi béke Magyarország számára egy újabb diktátum, egy második Trianon volt, amely túltett az elsőn. Magyarországtól újabb területeket csatoltak el. A háború idején arányaiban legnagyobb emberveszteséget – összlélekszámának 15%-át – elszenvedő ország népét a háború befejezése után tovább gyilkolták. Kárpátalján, Szolyván, a Magyar Auschwitzban 18.000-en nyugszanak egy közös sírban. Szerbiában pedig 40.000 magyar polgári lakost mészároltak le 1944 őszén. A párizsi béketárgyalások során nem esett szó róluk.

I. CD – 30.
Reményik Sándor: Petőfihez

Az ország elvétetett tőlünk
Elvétetett a hatalom,
És a dicsőség is elvétetett
Közöttünk minden földi kötelék.
Térdig porban és övig hamuban
Mi mégis a Te nemzeted maradtunk:
Petőfi nemzete!
Mert megmaradtál Te!
És Benned megmaradt az ország,
És megmaradt a hatalom,
S a dicsőség is, a mi dicsőségünk,
Most és mindörökké.

Az ország megmaradt,
Ó nem a földi ország,
A szemfedős, a könnyel áztatott.
Nem az, nem az!
A mi világtól elfordult szemünk
Immár a földi ország égi mását
Tebenned keresi.
Honfoglalónk Te vagy.
Ha őseink csak földet hagytak ránk:
Te reánk hagytál egy darab eget,
Egy örökrészt a porló rög felett.
Kisajátíthatatlan birtokot.
Az álmaiddal benépesítettél
Egy új hazát,
Szabadság és szerelem gyarmatát:
Egy magyar csillagot.

És megmaradt a hatalom.
Nem a kard élén csillanó erő,
A kard, az eltörött,
Nem az ágyúk torkából ásító,
Az ágyúk hangos torka néma lőn,
Nem tűzben, vérben edzett vértezet,
Nem az, nem az,

Elvette tőlünk azt a végzetet.
De mi most Reád szegezzük szemünk,
A páncélunk Te vagy.
Te vagy tűzálló, kemény fedezékünk,
Lelked örvénylő mélységeiben
Adatott nekünk örök menedék.
És nekünk ez elég.
A vezérünk Te vagy.
Mint verseid, a „rongyos katonák",
Akiknek éhség és igazság a bére:
Álljuk seregparádéd sorfalát.

És megmaradt a dicsőség is.
Ó nem az oktalan kevélykedés,
Világ színe előtt hetvenkedő!
Nem a cifrálkodó magyarkodás.
Ez más, ez más!
Nagyon nagyot zuhantunk.
De megmaradt a büszke öntudat,
A Te öntudatod,
A mi öntudatunk:
Ha balsorsverten, ha koldusszegényen:
Vagyunk, vagyunk!
És akarunk még lenni!..

Az ország elvétetett tőlünk,
Elvétetett a hatalom,
És a dicsőség is elvétetett,
Felbontatott és eltöröltetett
Közöttünk minden földi kötelék.
Térdig porban és övig hamuban,
Mi mégis a Te nemzeted maradtunk:
Petőfi nemzete!
Mert megmaradtál Te!
És Benned megmaradt az ország,
És megmaradt a hatalom,
S a dicsőség is, a mi dicsőségünk,
Most – és mindörökké!

„Hogyan történhetett?!"
Kiáltvány Trianon 90. évfordulóján
A trianoni béke-parancs 90. évfordulójára kiadott emlék-CD szövegkönyve
CD II.

II. CD – 1.
Székely János:: TACAEMUS

Hát hallgassunk,
Mert hallgatásra ért meg az idő.

Voltak korok, hogy tisztelték a jókat,
A sírni legjobban tudókat,
Akik bomoltan tépték rengeteg
Szakállukat és bőgtek,
Akár a fergeteg,
Akár a sebzett barmok, mint a vad
Csaták sarában széttiport lovak:
Voltak korok, hogy tisztelték és félték…

De most már nincs mód, hogy szavunk megértsék.

Hát hallgassunk,
Mert hallgatásra ért meg az idő.

Tudván tudok jajoktól
Visszhangzó korszakokról,
Amikor mégis ünnep volt kiállni,
Bús-érdemes volt mégis kiabálni,
Káromlani és jósigéket hozni,
Jajgatni, sírni, inteni, botozni,
Ha belehaltál akkor is…

De most már saját hangunk is hamis.

Hát hallgassunk,
Mert hallgatásra ért meg az idő.

Úgy hallgassunk, mint aki meghal,
Akár a szárazra vetett hal,
Mint a kihunyt zsarátnok,
Akár az eltiport virágok,
Vagy mint a Semmi, mint a puszta szik…

Hogy hátha csendünk fülükbe veszik!

Ó, hát hallgassunk,
Mert hallgatásra ért meg az idő.

Higgyük: van hallgatás,
Mely hangosabb, mint bármi más,
Mint omló bányák siket dobbanása,
Mint barmok ordítása,
Mint vihar, amely nem szûnik soha,
Mint a haldoklók sikolya,
Van hallgatás, mely sokkal rémesebb,
Kiáltóbb és félelmesebb,
Mint hogyha lánc sír, vagy ha bomba robban…

Így hallgassunk. Vagy ezeknél is jobban.

(1957)

II. CD – 2.

Az I. és a II. világháború győztesei még a nemzet- és országcsonkításon is túltevő eszközt, a magyarságnak háborús bűnös nemzetként való kollektív megbélyegzését alkalmazták. (Gyulafehérvári határozat, Trianoni Diktátum és Millerand francia miniszterelnök kísérő levele, Molotov 1943-as elutasító levele az angol diplomácia Magyarország szerepének a többi csatlós államénál pozitívabb megítélésére tett javaslatára, a „nemzetek rabtartója" és az „utolsó csatlós" címke stb.)

Ekként a világháborús béke előzményei, mint maguk a „békeművek" felvetik a magyargyűlölet 20. századi felkorbácsolásának nagyhatalmi felelősségét is.

A kisantant-államokban ma rendszeresen fellobbanó és bozóttűzként terjedő magyargyűlölettel, a magyarellenes gyűlöletbeszéddel szemben éppen ezért joggal kérjük a felelős nagyhatalmak, valamint az Egyesült Nemzetek Szövetsége formális tilalmát és hatékony nemzetközi védelmét.

II. CD – 3.

10. A magyar nép lélekben soha sem fogadta el a két világháború után rákényszerített békét.

A trianoni béke ellen a korabeli magyar állam hatásos és elvszerű diplomáciát folytatott, amely meghozta a maga gyümölcsét: nemzetközi döntőbíróságok visszaadták Magyarországnak a meghatározó módon magyar etnikumú területeket. Ám a második világháborút követő béke ezt újból fölülírta.

A párizsi békét követően a kommunista berendezkedésű magyar állam „megfeledkezett” elcsatolt nemzettársairól, akikkel szemben alkotmányos kötelezettségei voltak. Ekkor az elcsatolt területeken, elsősorban Erdélyben folytatódott a magyarságot ért igazságtalanság elleni harc. A román állam azonban kegyetlenül megtorolta a legjobb szándékú, békés ellenvetéseket is. Sass Kálmán érmihályfalvi református lelkészt megkínozták, halálra ítélték és kivégezték. Az aradi római katolikus papot, Szoboszlay Aladárt és kilenc társát halálra ítélték és kivégezték, mindmáig megtagadva a családok tájékoztatását földi maradványaik nyughelyéről. Márton Áron római katolikus püspököt súlyos börtönévekre ítélték, amiért egy beadvánnyal megpróbálta a párizsi béketárgyalást egy, a magyarság számára elfogadhatóbb megoldásra késztetni. Dobai István nemzetközi jogászt életfogytiglani börtönre ítélték azért, mert egy alapos és alázatos elaborátumban a román-magyar viszony tartós rendezését és ezen belül a legnehezebbet, a lakosságcserét is vállaló javaslattal az ENSZ-hez kívánt fordulni. Jelen beadványunk 4. melléklete az erdélyi ENSZ-perre okot adó, 1957. február 8-án véglegesített, *„Boldogok a békességre igyekvők”* című elaborátumot tartalmazza.

II. CD – 4.
József Attila*:
Nem, nem, soha!

Szép kincses Kolozsvár, Mátyás büszkesége,
Nem lehet, nem, soha! Oláhország éke!
Nem teremhet Bánát a rácnak kenyeret!
Magyar szél fog fúni a Kárpátok felett!

Ha eljő az idő - a sírok nyílnak fel,
Ha eljő az idő - a magyar talpra kel,
Ha eljő az idő - erős lesz a karunk,
Várjatok, Testvérek, ott leszünk, nem adunk!

Majd nemes haraggal rohanunk előre,
Vérkeresztet festünk majd a határkőre
És mindent letiprunk! - Az lesz a viadal!! -
Szembeszállunk mi a poklok kapuival!

Bömbölve rohanunk majd, mint a tengerár,
Egy csepp vérig küzdünk s áll a magyar határ
Teljes egészében, mint nem is oly régen
És csillagunk ismét tündöklik az égen.

A lobogónk lobog, villámlik a kardunk,
Fut a gaz előlünk - hisz magyarok vagyunk!
Felhatol az égig haragos szózatunk:
Hazánkat akarjuk! vagy érte meghalunk.

Nem lész kisebb Hazánk, nem, egy arasszal sem,
Úgy fogsz tündökölni, mint régen, fényesen!
Magyar rónán, hegyen egy kiáltás zúg át:
Nem engedjük soha! soha Árpád honát!

**József Attila, 17 éves korában, két évvel a trianoni békeparancs után írta*

II. CD – 5.

11. A trianoni és párizsi béketárgyalások igazságtalan, a magyarságot máig tartóan sújtó voltát és példátlan arányait egyetlen adattal érzékeltetjük: egyedül a magyar haditengerészet elrabolt hajói és infrastruktúrája 974.685 kg azaz közel egymillió kg színarany értékével ér fel.

II. CD – 6.
Veszteségeink

Terület	volt	325.411 km2	elveszett	232.804
Népesség	volt	20.886.487 fő	elveszett	12.287.241
Szántóföld	volt	24.781 ezer hold	elveszett	15.212 ezer
Rét	volt	5.333 ezer hold	elveszett	4.187 ezer
legelő	volt	6.744 ezer hold	elveszett	4.987 ezer
Szőlő	volt	600 ezer hold	elveszett	225 ezer
Erdő	volt	15.223 ezer hold	elveszett	13.398 ezer
Szarvasmarha	volt	7.319 ezer	elveszett	5.169 ezer
Ló	volt	2.351 ezer	elveszett	1.454 ezer
Sertés	volt	7.580 ezer	elveszett	4.258 ezer
Juh	volt	8.548 ezer	elveszett	6.142 ezer
Feketeszén	volt	10.972 ezer métermázsa	elveszett	2.980 ezer
Barnaszén	volt	81.636 ezer métermázsa	elveszett	24.866 ezer
Vasérc	volt	12.382 ezer métermázsa	elveszett	10.286 ezer
Rézérc	volt	104 ezer métermázsa	elveszett	mind
Arany és ezüst	volt	3.019 ezer métermázsa	elveszett	mind
Só	volt	2.483 ezer métermázsa	elveszett	mind
Vasutak	volt	22 ezer km	elveszett	13 ezer
Mozdonyok	volt	4.949 db	elveszett	3.400
Személyvagonok	volt	8.718 db	elveszett	6.434
Tehervagonok	volt	103.837 db	elveszett	87.827
Népiskolák	volt	16.929 db	elveszett	10.494

II. CD – 7.

A trianoni béke 35.000 emberben szabta meg a magyar hadsereg létszámát, és ezt is ahhoz a kényszerhez kötötte, hogy annak zsoldos hadseregnek kell lennie.

Ezzel szemben az utódállamoknál megmaradt az általános hadkötelezettség. Létszámuk pedig egyenként négyszer nagyobb, összességében tizenkétszer, ekképp: Csehszlovákia 150 ezer, Románia 125 ezer, Jugoszlávia 130 ezer fő.

II. CD – 8.

Alig négy évvel az I. világháború kitörése előtt, 1910. április 2-án a magyar parlamentben tartott beszédében Theodore Roosevelt, az Amerikai Egyesült Államok volt elnöke, történész így szólt: *„Itt az alkalom, hogy a magyar nemzetnek kifejezzem köszönetemet azért a hősiességért, amellyel közel 1000 éven keresztül, karddal a kezében, az európai civilizációt védte. Ennek a nemzetnek nem volt más sorsa a múltban, minthogy minden keleti, civilizáció-ellenes megmozdulással és támadással szemben védje nemcsak önmagát, de a Nyugatot s nemcsak az európai Nyugatot, hanem annak méhében Amerikát is. Én ezt azért mondom, mert ismerem történelmüket, és nem tartanám magam művelt embernek, ha nem ismerném a magyar népet. Köszöne-*

tet mondok újólag. A képviselő urakat arra kérem, hogy Magyarország minden választókerületében mondják el, hogy Amerika hálás a magyar nemzetnek."

II. CD – 9.
Victor Hugo:
„Magyarország a hősök hazája. Ez a nemzet a dicsőség megtestesülése."

A trianoni béke igazságtalanságát 1991-ben elismerte Francois Mitterrand, Franciaország államelnöke is.

II. CD – 10.
Francois Mitterand, francia államelnök, 1991-ben a lipcsei egyetemen tartott előadásában:
„Ami Trianonban történt, az mocskos dolog volt."

Máig tisztázatlan, hogy a magyar nemzet mivel érdemelte ki a példátlan büntetést.

II. CD – 11.
Dsida Jenő: Psalmus Hungaricus

I.

Vagy félezernyi dalt megírtam
s e szót: magyar,
még le nem írtam.
Csábított minden idegen bozót,
minden szerelmet bujtató liget.
Ó, mily hályog borult szememre,
hogy meg nem láttalak,
te elhagyott, te bús, kopár sziget,
magyar sziget a népek Óceánján!
Mily ólom ömlött álmodó fülembe,
hogy nem hatolt belé
a vad hullámverés morzsoló harsogása,
a morzsolódó kis sziget keserű mormogása.
Jaj, mindenből csak vád fakad:
miért kímélted az erőt,
miért kímélted válladat,
miért nem vertél sziklatöltést,
erős, nagy védőgátakat?
Elhagytam koldus, tékozló apámat
s aranyat ástam, én gonosz fiú!
Mily szent vagy te, koldusság,
s te sárarany, te szépség, mily hiú!
Koldusapám visszafogadsz-e,
bedőlt viskódban helyet adsz-e,
ha most lábadhoz borulok,
s eléd öntöm minden dalom
s férges rongyaid csókkal illetem,
s üszkös sebeid tisztára nyalom?
Nagy, éjsötét átkot mondok magamra,
verset, mely nem zenél,
csak felhörög,
eget-nyitó, poklot-nyitó
átkot, hogy zúgjon, mint a szél,
bőgjön, mint megtépett-szakállú vén zsidó
zsoltáros jajgatása
Babylon vizeinél:
Epévé változzék a víz, mit lenyelek,
ha téged elfelejtelek!
Nyelvemen izzó vasszeget
üssenek át,
mikor nem téged emleget!
Húnyjon ki két szemem világa,
mikor nem rád tekint,
népem, te szent, te kárhozott, te drága!

II.

Ó, én tudom, hogy mi a nagyszerű,
a minden embert megsimogató
tág mozdulat,
az élet s halál titkát kutató,
bölcsen nemes, szép, görög hangulat.
A hűssel bíztató, közös és tiszta tó,
a szabadság, mely minden tengerekben
sikongva úszik, ujjong és mulat!
Kezem gyümölcsöt
minden fáról szedett.
Nyolc nemzet nyelvén szóltam életemben,
és minden fajták lelke fürdetett.
S most mégis, mégis áruló vagyok,
a minden-eszme sajgó árulója,
most mégis bősz barlanglakó vagyok,
vonító vad, ki vackát félti, ója,
vadállat, tíz köröm
és csattogó agyar
s ki eddig mondtam: ember! –,
most azt mondom: magyar!
És háromszor kiáltom
és holtomig kiáltom:
magyar, magyar, magyar!
A nagy gyümölcsös fájáról szakadt
almából minden nép fia ehet,
de nékem nem szabad,
de nékem nem lehet.
Dalolhat bárki édes szavakat
és búghat lágyan, mint a lehelet
s bízvást nyugodhatik, hol várja pad,
s ha kedve támad, bárhová mehet,
de nékem nem szabad,
de nékem nem lehet.
Bűn a mosolygó pillanat, mit lelkem elhenyél,
szívszakadásig így kell énekelnem
Babylon vizeinél:
Epévé változzék a víz, mit lenyelek,
ha téged elfelejtelek!
Nyelvemen izzó vasszeget
üssenek át,
mikor nem téged emleget!
Húnyjon ki két szemem világa,
mikor nem rád tekint,
népem, te szent, te kárhozott, te drága!

III.

Firenze képei, holland virágok,
zöld tengerek halk, álmos loccsanása,
ájultató gyönyörűségek,
Páris tüze, Velence csillogása,
még lelkemet is lehúnyom,
bezárom, hogy ne lássa.
Ha atomokra bomlik is,
miattuk minden sejtem,
ha arcom kékre torzul is,
mind, mind, mind elfelejtem!
Hajam csapzottra borzolom,
mint gubancos csepűt és szürke kócot,
és gőggel viselem
fajtám egyenruháját:
a foltozott darócot.
Mert annak fia vagyok én,
ki a küszöbre téve,
a külső sötétségre vettetett,
kit vernek ezer éve,
kit nem fogad magába soha a béke réve!
Bolyongásom pusztáin,
a végtelen nagy éjen
csak az ő szíve fénylik,
ő a rögeszmém, végső szenvedélyem,
ráfonódom, rajta kúszom
fölfelé, mint szőlőkarón a kacs.
Mogorva lettem,
kemény, sötét és szótlan és makacs.
Vér csurgott rám, és nem tudom lemosni.
– Jajt hallottam, és nem tudom feledni.
A holtakat nem tudom eltemetni.
Egy eszelős dal lett az útitársam,
rekedt dal, nem zenél,
csak hörög, mint a szél,
zúg, mint vihartól ráncigált fák
Babylon vizeinél:
Epévé változzék a víz, mit lenyelek,
ha téged elfelejtelek!
Nyelvemen izzó vasszeget
üssenek át,
mikor nem téged emleget!
Húnyjon ki két szemem világa,
mikor nem rád tekint,
népem, te szent, te kárhozott, te drága!

IV.

Mit nékem most a Dante terzinái,
s hogy Goethe lelke mit hogyan fogant,
mikor tetszhalott véreimre
hull már a föld és dübörög a hant,
mikor a bús kor harsonája
falakat dönt, és lelket ingat,
mikor felejtett, ősi szóra
kell megtanítni fiainkat,
mikor rémít a falvak csendje
s elönt a semmi árja minket
és szülni kell és nemzeni
s magunk képére kalapálni
vánnyadt gyermekeinket!
Mit bánom én a történelmet,
s hogy egykoron mi volt!
Lehetsz-e bölcs, lehetsz-e költő,
mikor anyád sikolt?!
Európa, én nagy mesterem,
Lámcsak, mivé lett fogadott fiad!
Mily korcsbeszédű, hitvány,
elvetemült és tagadó tanítvány.
Addig paskolta áztatott kötél,
míg megszökött és elriadt.
Fáj a földnek és fáj a napnak
s a mindenségnek fáj dalom,
de aki nem volt még magyar,
nem tudja, mi a fájdalom!
Vallom, hogy minden fegyver jogtalan,
a szelíd Isten könnyezett s úgy tanította ezt,
ám annak a kezében, kit fegyver szorongat,
a fegyver megdicsőül és ragyogni kezd.
Ezért nem is hányódom már magamban,
vallom, hogy igazam nincs,
és mégis igazam van,
és mától fogva énnekem
örökre ez az énekem:
Epévé változzék a víz, mit lenyelek,
ha téged elfelejtelek!
Nyelvemen izzó vasszeget
üssenek át,
mikor nem téged emleget!

Húnyjon ki két szemem világa,
mikor nem rád tekint,
népem, te szent, te kárhozott, te drága!

V.

Idegen-vérű és beszédű
kenyeres jópajtásaim,
kikkel együtt bolyongtam az emberiség ligetét,
kiket szerettem,
s kik szerettétek lágy szívem
nyitott és éneklő sebét,
nekem is fáj, higgyétek el,
hogy zord a szóm és homlokom setét.
Nekem is fáj, hogy búcsúzom,
mert immár más utakra kell mennem,
de így zeng most a trónjavesztett
magyar Isten parancsa bennem,
s én nem tagadhatom meg Őt,
mikor beteg és reszkető és nincs többé hatalma,
mikor palástja cafatos és fekvőhelye szalma.
Nincs más testvérem, csak magyar.
Ha virrasztok, miatta állok poszton,
csak tőle kérek kenyeret,
s csak ő, kivel a kenyeret megosztom.
Sok tévelygés és sok kanyar
után jutottam el ide:
ha bűnös is, magyar,
s ha tolvaj is, magyar,
s ha gyilkos is, magyar,
itt nincsen alku, nincsen semmi „de".
Gyűlöletes, ki ünneplő ruháját
s virágos lelkét fitogtatva henceg, –
mi elesettek, páriák vagyunk,
testvérek a nyomorban és a bűnben,
sápadtak, torzak, bélyeges fegyencek.
Zúgjon fel hát a magyar zsoltár,
dúljon a boldog, éji álmokon,
seperjen át a fekete,
tarajos és hideg hullámokon,
vérkönnyet csepegő fáklyák fényeinél,
Babylon vizeinél:
Epévé változzék a víz, mit lenyelek,
ha téged elfelejtelek!
Nyelvemen izzó vasszeget
üssenek át,
mikor nem téged emleget!
Húnyjon ki két szemem világa,
mikor nem rád tekint,
népem, te szent, te kárhozott, te drága!

VI.

Száraz nyelvem kisebzett,
égő fejem zavart.
Elindulok, mint egykor Csoma Sándor,
hogy felkutassak minden magyart.
Székelyek, ott a bércek szikla-mellén,
üljetek mellém!
Magyarok ott a Tisza partján,
magyarok ott a Duna partján,
magyarok ott a tót hegyek közt
s a bácskai szőlőhegyek közt,
üljetek mellém.
Magyarok Afrikában, Ázsiában,
Párizsban vagy Amerikában,
üljetek mellém!
Ti eztán születők s ti porlócsontú ősök,
ti réghalott regősök, ti vértanúk, ti hősök,
üljetek mellém!
Ülj ide, gyűlj ide, népem,
s hallgasd, amint énekelek,
amint a hárfa húrjait,
feszült idegem húrjait
jajgatva tépem,
ó, népem, árva népem! –
– dalolj velem,
mint akit füstös lángokra szította
vérszínű, ósetét, nehéz, fanyar borok,
dalolj velem hörögve
és zúgva és dörögve,
tízmillió, százmillió torok!
Énekelj, hogy világgá hömpölyögjön
zsoltárod, mint a poklok tikkadt, kénköves szele,
s Európa fogja be fülét,
s nyögjön a borzalomtól
és őrüljön bele! –:
Mérges kígyó legyen eledelünk,
ha téged elfeledünk,
ó, Jeruzsálem!
Nyelvünkön izzó vasszeget
verjenek át,
mikor nem téged emleget,
ó, Jeruzsálem!
Rothadjon el lábunk-kezünk,
mikoron hozzád hűtlenek leszünk,
ó, Jeruzsálem, Jeruzsálem!

II. CD – 12.
Szilágyi Domokos: Utóhang

„Tán nemet vettek és igent arattok.
Kisebzett és fázik a meztelen föld:
siessetek! hogy új búza borítsa,
mielőtt az esztendő megöregszik."
(Babits)

Hontalan fények közt otthonos a lélek:
mindentől, ami volt, mindentől félek.

Könnyező-csillag-szem-bárány a késtől
félek a sajgó megismeréstől.

Akad-e, akad-e valaki még?
Számban gyöngyöznek keserű igék.

Csillagok pislognak kialvatlanul.
A fény, a fény remegni tanul.

Mennykő igazságok között vacogva
Világom szétszakad darabokra.

Akár a nap az esttől,
elválik test a testtől
és el a kéj a vágytól,
férfi és nő az ágytól,
az akarat a szótól,
el a cukor a sótól,
pokol a magas égtől,
befejezés a végtől,
kezdet a nyitástól,
sírás a csitítástól,
az eszmény a valótól,
élő a meghalótól,
halott az élve-holttól,
és ama zsák a folttól,
fölrúgva talmi törvényt,
ami volt, meg se történt,
s ami lesz mindhalálig,
még ma halálra válik,
a szólott szó is szótlan,
a való is valótlan,
a létező is létlen,
a vétkező is vétlen,
az ártatlan is ártó,
a föld égre kiáltó,
és tettető a tettes
és kedvetlen a kedves,
és a kegyes kegyetlen,
az összesség egyetlen,
több a kevés a soknál,
és több a csönd a szóknál,
és csupa seb vagyok már,
s már nem szól senki értem,
s én nem értem. Nem értem.

Magamat világgá kiáltván,
állok kéretlenül a vártán.

Éget a szó, éget, eléget.
Adjatok, adjatok oltó igéket.

Romlandó húsom végét a rögben:
hinnem az Útban, az örökben.

Az Útban, mely veszni nem ereszt, és
amely örökös újrakezdés.

(Elmondhassam, hogy megcsalattam:
nemet vetvén, igent arattam.)

II. CD – 13.

Kijelentjük, hogy a magyar nép számára nyújtandó igazságszolgáltatás halasztást nem tűr, miként azt is, hogy a magyar kérdés nem csupán Magyarország és szomszédainak kérdése.

Ma, amikor az Európai Közösség (Európai Unió) „a szabadság, a jog, a biztonság" térségévé kíván válni, nem lehet a kettős mérce alkalmazását többé egyetlen néppel szemben sem fenntartani.

Ezért, amikor közel száz évvel az I. világháború után azt mondjuk: *Igazságot Magyarországnak!* – az tulajdonképpen ezt jelenti: ***Igazságot Európának!***

II. CD – 14.

A magyar nép önrendelkezési nyilatkozata

**A Magyarok VII. Világkongresszusának nyilatkozata
a magyar nép önrendelkezési jogáról**

A Magyarok VII. Világkongresszusa a magyarság sorsáért érzett felelősségéből adódóan, időszerű és elodázhatatlan lépésként felveti és kezdeményezi a MAGYAR KÉRDÉS megoldását.

A Magyar Kérdés megoldásának alapvető eszköze, a szabadság és egyenlőség elvére épülő önrendelkezés, amely minden nép természetes és elidegeníthetetlen joga, 1977. óta az ENSZ közgyűlése által elfogadott kötelező jellegű alapjog.

Ezennel kinyilatkoztatjuk a Magyar Nép önrendelkezési igényét!

Az önrendelkezés joga – mint természetes jog – minden más szabadságjognak az alapja. Az önrendelkezési jog írott nemzetközi joggá akkor vált, amikor 1977-ben hatályba lépett az ENSZ Közgyűlése által elfogadott *Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya* és a *Gazdasági, Szociális és Kulturális Jogok Egyezségokmánya*.

Ezen okmányok első cikkelye így szól: *„Minden népnek joga van az önrendelkezésre. E jog értelmében a népek szabadon határozzák meg politikai rendszerüket, és szabadon biztosítják gazdasági, társadalmi és kulturális fejlődésüket."*

Ez a jog kötelező jellegű – *jus cogens* – ami azt jelenti, hogy ezt a jogot nem csak be kell tartani, hanem erről a jogról le sem lehet mondani. Minden szerződés, amely megszegi ezt a jogot – semmis.

II. CD – 15.
Babits Mihály: Áldás a magyarra

*Ne mondjátok, hogy a haza nagyobbodik.
A haza, a haza egyenlő volt mindig
ezer év óta már, és mindig az marad,
mert nem darabokból összetákolt darab:
egytest a mi hazánk, eleven valami!
Nem lehet azt csak úgy vagdalni, toldani.*

*Máskor is hevert már elkötözött tagokkal.
Zsibbadtan alélt a balga erőszakkal.
De mihelyt fölengedt fojtó köteléke,
futni kezdett a vér elapadt erébe.
Visszakapta, ami soha el nem veszett.
Nagyobb nem lett avval. Csak egészségesebb.*

*Lám, igaz jószágunk visszatér kezünkre,
bár a világ minden fegyvere őrizze.
Mert erős a fegyver és nagy hatalmasság,
de leghatalmasabb mégis az igazság.
Útja, mint a Dunánk és csillagok útja:
nincs ember, aki azt torlaszolni tudja.*

*Él a nagy Isten és semmise megy kárba,
Magyarok se lettünk pusztulni hiába,
hanem példát adni valamennyi népnek,
mily görbék s biztosak pályái az égnek.
Ebből tudhatod már, mi a magyar dolga,
hogy az erős előtt meg ne hunyászkodna.*

*Erős igazsággal az erőszak ellen:
így élj, s nem kell félned, veled már az Isten.
Kelnek a zsarnokok, tűnnek a zsarnokok.
Te maradsz, te várhatsz, nagy a te zálogod.
Zsibbad a szabadság, de titkon bizsereg,
és jön az igazság, közelebb, közelebb...*

II. CD – 16.
Pap-Váry Elemérné Sziklay Szeréna: HITVALLÁS
(Magyar hiszekegy)

Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában,
Hiszek egy isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában.

Ez az én vallásom, ez az én életem,
Ezért a keresztet vállaimra veszem,
Ezért magamat is reá feszíttetem.

Szeretném harsogni kétkedők fülébe,
Szeretném égetni reszketők lelkébe,
Lángbetűkkel írni véres magyar égre:

Ez a hit a fegyver, hatalom és élet,
Ezzel porba zúzod minden ellenséged,
Ezzel megválthatod minden szenvedésed.

E jelszót, ha írod lobogód selymére,
Ezt, ha belevésed kardod pengéjébe,
Halottak országát feltámasztod véle.

Harcos, ki ezt hiszed, csatádat megnyerted,
Munkás, ki ennek állsz, boldog jövőd veted,
Asszony, ki tanítod, áldott lesz a neved.

Férfi, ki ennek élsz, dicsőséget vettél,
Polgár, ki ezzel kélsz, új hazát szereztél,
Magyar, e szent hittel mindent visszanyertél.

Mert a hit az erõ, mert aki hisz, győzött,
Mert az minden halál ás kárhozat fölött
Az élet Urával szövetséget kötött.

Annak nincs többé rím, mitől megijedjen,
Annak vas a szíve minden vésszel szemben,
Minden pokol ellen, mert véle az Isten!

Annak lába nyomán zöldül a temető,
Virágdíszbe borul az eltiport mező,
édes madárdaltól hangos lesz az erdő.

Napsugártól fényes lesz a háza tája,
Mézes a kenyere, boldogság tanyája,
Minden nemzetségén az Isten áldása.

Magyar! te most árva, elhagyott, veszendő,
Minden nemzetek közt lenn a földön fekvő,
Magyar legyen hited, s tied a jövendő.

Magyar, legyen hited ás lészen országod,
Minden nemzetek közt az első, az áldott,
Isten amit néked címeredbe vágott.

Szíved is dobogja, szavad is hirdesse,
Ajkad ezt rebegje, reggel, délben, este,
Véreddé hogy váljon az ige, az eszme:

Hiszek egy Istenben, hiszek egy hazában,
Hiszek egy isteni örök igazságban,
Hiszek Magyarország feltámadásában!

DR. BALOGH SÁNDOR

A FRANCIA FELELŐSSÉG

Szemelvények az
ÖNRENDELKEZÉS ÉS AZ ÚJ VILÁGREND
Elemzések és javaslatok a nemzetiségi kérdés megoldásához
c. könyvéből, amely 2008-ban, a Magyarok Világszövetségének kiadásában jelent meg

Magyarországot zsarolással vették rá a békeszerződés aláírására. A fegyverszüneti megállapodás után a magyar kormány feloszlatta a magyar hadsereget. A Szövetséges képviselők azzal fenyegették Magyarországot, hogy ha megtagadja a békeszerződés aláírását, akkor a román hadsereget rászabadítják az akkor már védekezésre képtelen országra. Az országot nemcsak arra kényszerítették, hogy ratifikálja a szerződést, hanem arra is, hogy törvénnyé tegye. Ez az 1921. évi XXXIII. Törvény formájában ismert. Első paragrafusa így kezdődik: *„Tekintettel a kényszerhelyzetre..."*. Vagyis, a békeszerződést ráerőltették Magyarországra, holott a legalapvetőbb jogi szabályok szerint csak a szabadon vállalt szerződések érvényesek.

A második szempont Quigley elemzésének elolvasása után vethető fel. Rámutat, hogy a magyar vezetőséget

cselleI vették rá arra, hogy aláírja a trianoni békeszerződést, amelyet ezt követően örökre megbántak. Maurice Paléologue, a francia külügyminisztérium főtitkára (aki azonban a legnagyobb francia iparos, Eugene Schneider megbízásából tevékenykedett), alkut kötött a magyarokkal, hogy ha aláírják a trianoni békeszerződést úgy, ahogy van, és Schneidernek biztosítják a magyar államvasutak, a budapesti kikötő, és a magyar Általános Hitelbank fölötti ellenőrzés jogát, akkor Franciaország német-ellenes kelet-európai blokkjának egyik bástyájává tenné Magyarországot, katonai megállapodást kötne Magyarországgal, és megfelelő időben majd kieszközölné a trianoni békeszerződés alapos felülvizsgálatát. Ennek a bonyolult alkunak a magyar felét nagy részben végre is hajtották, de az angolok és az olaszok ellenezték a francia gazdasági ellenőrzés bővítését Közép-Európában, ezért a tárgyalások megszakadtak, és megakadályozták, hogy Magyarország elnyerje az ellenszolgáltatást.[1]

Nehéz elképzelni, hogy a minisztérium főtitkára belekezdhetett volna ilyen fontos és bonyolult alkuba, (és komolyan vették volna), a Tigrisnek is nevezett francia miniszterelnök, Georges Clemenceau, vagy legalább a külügyminiszter engedélye nélkül. De, ha Clemenceau benne lett volna a dologban, lehetséges-e, hogy szándékosan törekedett arra, hogy a békeszerződés feltételei különösen súlyosak legyenek Magyarországra nézve, azért, hogy okot adjon az alku elfogadására abban a reményben, hogy azt majd megfelelő időben módosítani fogják (ami sohasem történt meg), és ugyanakkor zsarolja Magyarországot azért, hogy ott megvethesse a lábát a francia gazdasági érdekeltség? Ezen a módon a trianoni békeszerződés Wilsonnak nemcsak a nyílt diplomáciára vonatkozó ígéretét szegte meg, hanem azt az ígéretét is, hogy nem lesz többé hatalmi politika a térségben.

Valójában háromszoros irónia az, hogy Franciaország, amely láthatólag kezdeményezője volt azoknak az eseményeknek, amelyek a háború kitöréséhez vezettek, azzal a céllal, hogy megakadályozza a német befolyás növekedését a Közel-Keleten. S részt vett annak a Magyarországnak az elítélésében, amely a Habsburg törekvések áldozata lett, és a császári koronatanácsban a háború egyetlen ellenzője volt (miközben a kisebbségek képviselői lelkesen támogatták azt a vonalat, amely végül a háborúhoz vezetett). Ebből nemcsak, hogy a francia üzletemberek húztak hasznot Magyarország kárára, de ráadásul Franciaország azt a Romániát tette saját közép-európai politikájának zászlóshajójává, amely Magyarország halálos ellensége volt.

Úgy tűnik, hogy miután a titkos okmányok előkerültek Párizsban, Mitterand elnök tett néhány olyan megjegyzést Budapesten az 1980-as évek végén, (amiért a románok súlyos kritikával illették,) amit úgy is lehetett venni, mint bocsánatkérést vagy egy hiba beismerését. Annak is van* néhány jele, bár gyenge és homályos, hogy Franciaország kész lenne legalább elfogadni olyan lépéseket, amelyek segítenének helyrehozni az emberi jogok helyzetét az utódállamokban, és ezért időnként nyilvánvaló súrlódás alakult ki a román és a francia kormány között.

Az egyik ilyen súrlódás 1989-ben jelentkezett az ENSZ emberi jogi bizottságának meghallgatásain Genfben. M. Michel Rocard francia miniszterelnök, a bizottság egyik tagja, február 6-i megjegyzésében azt mondta:

A bizottságnak nem kellene vonakodnia attól, hogy megvizsgáljon olyan helyzeteket, mint amilyent a szerencsétlen romániai nép tapasztalt, akinek vezetői leszakadtak arról a nagy áramlatról, amelyet Európában éppen most erősítettek meg Bécsben, az emberi jogok védelmét szolgáló eljárások jóváhagyásával.[2]

A román válasz nem is tagadta a vádat, amint azt a másnapi sajtóközlemény is jelentette. Ehelyett Franciaországot sértegette a franciaországi és a romániai helyzet összehasonlításával:

Románia megfigyelője közölte, hogy a tegnapi díszvendég olyan célzást tett országával kapcsolatban, amelyet vissza kellett utasítania. Ha Franciaország miniszterelnöke tisztán szemlélte volna az emberi jogok kérdését, akkor betegségben vagy nélkülözésben elpusztuló emberek millióit láthatta volna, munkanélküliek millióit és hontalanok százezreit. Nem lett volna bölcsebb Franciaország képviselőjétől, ha a saját portáján sepergetett volna? – kérdezte.[3]

Ez a szóváltás természetesen Ceausescu rendszerének gyengülése idején zajlott. A román válasz egyébként is almát hasonlít össze körtével. Más dolog az, ha pozitív kormányzati politika ellenére létezik munkanélküliség és szegénység, és megint más a kormányzat által támogatott megkülönböztetés, terror és fajirtás. De még a gyűlölt diktátor bukása után sem sokat változott a romániai kisebbségek helyzete, az 1996-os választásokig. Francia hivatalos személyek még Ceausescu bukása után tett kijelentéseikben is szemmel láthatóan jelezték, hogy érdekeltek az ügy napirenden tartásában és abban, hogy nyomást gyakoroljanak Romániára, amíg nem javít gyakorlatán.

A jóvátételek és bocsánatkérések ezen időszakában azonban a legkevesebb, amivel Franciaország tartozott Magyarországnak és a magyar nemzetnek, ha nem is egy erős és egyenes bocsánatkérés, de legalább az lett volna, hogy egy megkésett, de őszinte erőfeszítést tegyenek arra, hogy helyrehozzák a 75 évvel korábban Trianonban elkövetett hibákat.

(...)

A trianoni béketárgyaláson ... csak fondorlattal tudták megindokolni a már előre kitervezett végeredményt.

A felelősség kérdése

A ... fondorlatot M. Millerand fogalmazta meg a békeszerződés kísérőlevelében: „A szövetséges és megszálló hatalmak ... nem felejthetik el, milyen nagy Magyarország felelőssége a háború kirobbantásában, és általában véve a Monarchia imperialista politikájában."[4]

Más szóval, Magyarországot a háború kirobbantásának felelőssége miatt kellett megbüntetni. Először is, még ha ez így is volna, a büntetés legalkalmasabb (és büntető jellegű) módja az anyagi jóvátétel lett volna. Bár a békeszerződés VIII. fejezetében Magyarországnak a 161. pontban meghatározott felelőssége alapján előírt jóvátétel összege indokolatlan és eltúlzott, a jóvátétel esetében csak az összeg vitatott, és nem az elv. De egy ország megcsonkítását az agresszió miatti büntetésként, és annak eldöntését, hogy Magyarország nem tudta kezelni kisebbségi problémáit, és ezért megoldásként akár csak kisebbségi területeket is elcsatoljanak, nem is beszélve a tiszta magyar többségű területekről, sehol sem engedi meg a nemzetközi jog, kivéve a „hatalom teszi a jogot" elvét.

De még egy felületes vizsgálattal is kiderül, hogy Magyarország volt a legkisebb mértékben felelős a háborúban részt vevő összes fél közül. A Columbia egyetemen tanító L. W. Cramer részletes tanulmányában[5] elég hibát talál ahhoz, hogy körben az összes résztvevőnek rovására írjon néhányat. Még az Egyesült Államok is saját szándékos cselekedetein keresztül, amelyek a Lusitania elsülyesztéséhez vezettek, keveredett bele a konfliktusba. Cramer idézi laFollette szenátort:

Négy nappal a Lusitania indulása előtt Wilson elnököt személyesen figyelmeztette Bryan külügyminiszter, hogy a Lusitania fedélzetén hat millió lövedéknyi muníció volt. Annak ellenére, hogy a hajón robbanóanyagokat szállítottak, utasoknak is felajánlották, hogy ezen a hajón utazzanak a robbanóanyagokkal együtt, amivel megsértették az ország azon szabályzatát, amely megtiltotta, hogy utasok tartózkodjanak veszélyes robbanóanyagot szállító vonaton vagy hajón. Bryan Wilson elnökhöz folyamodott, hogy akadályozza meg, hogy utasok legyenek a Lusitánia fedélzetén.[6]

Így nagy a kísértés annak feltételezésére, hogy a Lusitania civil utasait szándékosan használták csalétekként, hogy ezzel előidézzék az amerikai háborús gépezet belépését a háborúba a szövetségesek oldalán.

Lehetetlen volna részletezni a háború 1914-es kitörését megelőző három évtized titkos vagy féltitkos szövetségeinek és manővereinek bonyolult szövedékét. Cramer először különbséget tett „azon legalapvetőbb mélyen fekvő [a háborút kiváltó] okok között, amelyek messzire visszanyúlnak Európa történelmébe és diplomáciájába"[7], amelyek megelőzték a merényletet, és a közvetlen okok, a merénylet utáni események között. Az alapvető okokat négy kategóriába sorolja:

1. olyan titkos szövetségek rendszere, amelyen az állítólagos „hatalmi egyensúly" nyugodott
2. a nacionalizmus
3. az imperializmus
4. a militarizmus.

... ezen négy alapvető ok tekintetében felelősnek kell tekinteni az összes érintett országot.[8]

Valójában azt látszik sejttetni, hogy a bizonyítékok alapján a szövetséges oldal legalább két okban, ha nem is mind a négyben, legalább annyira vétkes volt, ha nem még vétkesebb, mint a központi hatalmak.[9]

Nyilvánvaló, hogy a francia-porosz háború után, amely Németország döntő győzelmével ért véget 1871-ben, vagy legalábbis 1891 óta, a két oldal, köztük Németország, Franciaország, Oroszország és Anglia felsorakozva várta azt a szikrát, amely kirobbantja a háborút, amelyre mindegyik fél azt hitte, hogy ő fogja megnyerni.[10] 1907-ben Anglia csatlakozott Franciaországhoz és Oroszországhoz, ez lett a hármas Antant.

Úgy tűnik, hogy a globális összetűzésre való felkészülés lépéseinek utolsó sorozata éppen hónapokkal a merényletet előtt történt. Horthy tengernagy emlékiratai szerint 1913 novemberében a három Tengely-hatalom titkos megállapodást kötött flottáik összevonására az olaszországi Nápoly körzetében, „és néhány hónappal korábban Anglia és Franciaország is hasonló megállapodást kötött."[11]

Cramer olyan bizonyítékokkal szolgál, amelyek láthatóan azt mutatják, hogy mind a háború kitörése előtt, mind a háború alatt a szövetséges oldal volt a kegyetlenebb, ravaszabb és alattomosabb. Idéz például egy jelentésből, amelyet a londoni orosz nagykövet küldött Sazonov orosz külügyminiszternek, egy 1914. november 20-án zajlott beszélgetést Grey brit külügyminiszterrel:

Eleget mondott nekem annak bizonyítására, hogy bizonyos speciális feltételek esetén Anglia belépne a háborúba. Ehhez, véleményem szerint, két feltétel szükséges: először is, Franciaország tevékeny beavatkozása a háborút általánossá kell tegye; másodszor, feltétlenül szükséges, hogy az agresszió felelőssége ellenségünkre háruljon... Az, hogy ki legyen végül az agresszor, a legnagyobb jelentőséggel bír. Csak ilyen feltételek mellett szerezheti meg a brit kormány a közvélemény támogatását, amelyre szüksége van az erélyes fellépéshez...[12]

Más szóval, mindössze annyit kell tenni, hogy Németországot és/vagy Ausztriát provokálni kell, és rávenni, hogy tegyék meg az első csapást, Franciaországot be kell vonni a konfliktusba, és az angol közvéleményt félre kell vezetni, hogy támogassa azt a háborút, amelyre már viszket a kormány tenyere. Mindkét feladat könnyű volt. Két ellenséges ország, Franciaország és Oroszország közötti központi földrajzi fekvése miatt Németország nem harcolhat egyszerre két fronton. Ezért védelme érdekében olyan tervre kell támaszkodnia, amellyel megelőző csapást mérhet először Franciaországra, mielőtt Oroszország befejezi mozgósítását, úgy, hogy akkor a keleti frontra koncentrálhatják erőiket, a titkos, de a franciák által ismert Schlieffen Terv szerint. Ez Alfred Schlieffen grófról, a német vezérkar főnökéről kapta nevét.

Ez a terv biztosította azt a kibúvót, amelyre a szövetséges hatalmaknak szüksége volt. Felbujthatták az ellenségeskedést, de a háborút kirobbantó agresszió vádjával a németeket bélyegezhették meg, mindaddig, amíg Oroszország csak felkészült, de nem támadott. [13] De a francia kormány viselkedése is magas fokú érzéketlenséget mutatott saját népe irányában. Tudtak arról, hogy a Schlieffen Terv Franciaország azonnali lerohanására és a francia hadsereg teljes vereségére számít, mégis készek voltak ezt a valószínűséget elfogadni a végső győzelem reményében.

Ami azt illeti, Franciaország bevonása nem volt nehéz. Franciaország valójában szinte ragaszkodott ahhoz, hogy részt vegyen bármilyen nagyobb konfliktusban, amióta az 1894-es „szigorúan titkos"

francia-orosz megállapodás szorosan összekapcsolta a két ország katonai akcióit. Megint csak az volt a feltétel, hogy úgy tűnjék, mintha Németország lett volna az agresszor, aki szükségessé tette az egyezmény megkötését. „Az egyezmény feltételeit 1918-ig nem hozták nyilvánosságra. Még a francia parlament is, amikor hadat üzent Németországnak, nem volt teljes tudatában azoknak a kötelezettségeknek, amelyeket Franciaország vállalt Oroszország felé."[14]

Franciaország újabb jelentős lépést tett arra, hogy Oroszországot belecsábítsa egy lehetséges katonai akcióba, amikor 1911-ben megállapodást írt alá Oroszországgal, amely lehetővé tette, hogy Oroszország

400-500 millió frank értékben kölcsönkötvényeket bocsásson ki a párizsi pénzpiacon vasútépítésének finanszírozására, azzal a feltétellel, hogy Oroszország azonnal elkezdi a vezérkarok által közösen eldöntött stratégiai vasútvonalak építését, és jelentősen növeli az orosz hadsereg békebeli hatékonyságát.[15]

Franciaország még a merénylet után is erősen támogatta, hogy a háború annyira általános legyen, amennyire csak lehetséges. Szerbia küszöbön álló megszállásának fényében ahelyett, hogy óvatosságra és mérsékletre intett volna,

Franciaország támogatásáról biztosította Oroszországot a francia-orosz elkötelezettségeknek megfelelően... Ez felért egy „kitöltetlen csekkel", amellyel támogatást biztosított Oroszországnak, bármilyen lépést is tesz arra, hogy megakadályozza Ausztriát Szerbia elleni terveinek véghezvitelében. [16]

A Schlieffen terv fényében ez azt jelentette, hogy az orosz harci készülődés Németországot is belevonja a konfliktusba, és Németországot arra szorítja, hogy megtámadja Franciaországot. Amíg a francia kormány az orosz és a szerb kormánynál továbbra is szította a háború kirobbantását, az osztrák koronatanács (amelyben Magyarországnak egyetlen szavazata volt, amellyel Tisza István miniszterelnök a keményvonalas tábor ellen szavazott, míg az összes kisebbségek képviselői a kemény vonalat támogatták) július 7-én kemény választ szavazott meg 17], követelve a merénylet felelőseinek kiszolgáltatását. Tisza István ellenkezése miatt[18] a tervet ezúttal mégis elnapolták. Július 14-én azonban „talán felháborodva a szerb kormánytisztviselők és újságok provokatív viselkedésén, valamint a Brechtold által előadott szempontok befolyására, a Tisza család végül beadta derekát a kabinet ülésén, és beleegyezett abba, hogy a szerb ultimátum feltételeit szándékosan elfogadhatatlanná kell tenni."[19]

De Tisza ezzel még nem végzett. Amikor július 19-én a kabinet a végleges tervezetet elfogadta, még mielőtt Tisza beleegyezését adta volna az ultimátumhoz, egy utolsó eredménytelen kísérletet tett a háború lokalizálására, arra szorítván a kabinetet, hogy egyezzen bele, hogy „a háború kitörése után azonnal egy nyilatkozatot kell küldeni a nagyhatalmaknak, amely szerint a Monarchia nem hódító háborút folytat, és nem szándékozza bekebelezni a Szerb Királyságot."[20]

Az ultimátumot július 23-án adták át, 48 órás válaszadási határidővel. A szerb kormány mozgósítással válaszolt, és a szerbek megtagadták, hogy kiadják a merénylőt.

Horthy Emlékiratai szintén érdekes betekintést nyújtanak abba az osztrák gondolkodásba, amely hozzájárult Ausztria agresszív állásponthoz, és megmagyarázza Magyarország vonakodását az osztrák álláspont elutasítására. A merénylet után Horthyt magához hívatta Károly főherceg[21], a korona új örököse Ferdinánd meggyilkolása után, és megkérdezte Horthyt: *„Nos, mire számíthatunk?" „Egy világháborúra"* – válaszolta Horthy, amire Károly elmagyarázta, hogy az osztrák külügyminiszter éppen most biztosította őt arról, hogy a háború Szerbiára fog korlátozódni. Amikor Horthy elmagyarázta, hogy a háború miért fog túl terjedni Szerbián, a trónörökös felkiáltott, hogy *„Az milyen borzalmas lenne!"*[22] Úgy tűnik, a magyarok jobban tisztában voltak a nemzetközi helyzettel, mint az osztrákok.

Ebben az összefüggésben maga az Osztrák-Magyar Monarchia is a kisebb hatalmak közé tartozott, de Magyarországnak sajnos még a monarchián belül is alig volt szerepe a külpolitikában. Ferdinánd halála után sem a Monarchiának, sem Magyarországnak nem voltak területi vagy imperialista törekvései. Akkor miért lenne Magyarország agreszszor?

A Trianonban törvényt ülő szövetséges és társult hatalmak, annak ellenére, hogy ítéletüket arra alapozták, hogy elsősorban Magyarország volt felelős a háborúért, sohasem vizsgálták ezt a kérdést.

Hadd végezzük el helyettük, kissé megkésve, ezt a házi feladatot. Metafizikai és szótári értelmezésben az agresszor az, aki elsőként zavarja meg a békét vagy indít ki nem provokált támadást. A 16. századi holland Hugo Grotius, akit a nemzetközi jog atyjának tekintenek, hasonló meghatározást ad: *„a béketörők nem azok, akik erőszakkal állnak ellen az erőszaknak, hanem azok, akik elsőként alkalmazzák az erőszakot."*[23]

Ebben az értelemben az igazi agresszor Szerbia volt, a mögötte álló pánszláv orosz érdekekkel és az Oroszország mögött álló Franciaországgal együtt, akik bátorították a terrorista tevékenységet a Monarchiával szemben legalább tíz éven át a sikeres szarajevói merénylet előtt. A trónörökös és felesége ellen elkövetett merénylet csak a leglátványosabb volt abból a legalább hét terrorcselekményből, amelyekkel négy éven át próbálták kirobbantani a háborút. És mi volt Szerbia felelőssége az esetért? Megint csak Grotius szerint:

Ha egy állam alattvalói fegyveres erőszakot követnek el anélkül, hogy erre államuktól kaptak volna parancsot, fel kell deríteni, hogy a magánemberek által elkövetett cselekmény hivatalosan jóváhagyottnak tekinthető-e... Ennek megállapításához három dolog szükséges: volt-e tudomásuk a cselekményről, hatalmukban állt-e megbüntetni a tetteseket, vagy elmulasztották-e ezt megtenni... Az ilyen mulasztás egyenértékű azzal, mintha parancsot adtak volna.[24]

Nincs sok kétség afelől, hogy a szarajevói gyilkosságok esetében mindhárom feltétel teljesült. Azon felül, hogy a szerb hadsereg biztosította a bombákat és a pisztolyokat, és segített becsempészni a merénylőket Boszniába, *„ a kabinet tagjai, Pashitch elnökkel együtt, tudtak az összeesküvésről már hónapokkal előtte, és nem tettek hatásos intézkedést sem végrehajtásának megakadályozására, sem Ausztria megfelelő értesítésére", eltekintve attól a halvány célzástól, hogy „Ferenc Ferdinánd jelenléte a boszniai hadgyakorlaton esetleg arra bátoríthatja az osztrák hadseregben szolgáló ellenséges érzelmű ifjakat, hogy életére törjenek".[*25] A merénylet tekintetében tehát Szerbia volt a közvetlen agresszor, háta mögött Oroszországgal és Franciaországgal.

De mit lehet mondani a háború Szerbián túli kiterjesztésének felelősségéről? Az mindenesetre igaz, hogy a Monarchia üzenete nagyon kemény volt. De tekinthető-e agressziónak? Az 1894-es francia-orosz katonai szövetség úgy fogalmazta meg, hogy „az az agresszor, aki először mozgósít". Ezen kritérium alapján egyszerű az ítélet: Szerbia mozgósította elsőként haderejét 1914. július 25-én, kilenc órával az osztrák ultimátum lejárta előtt. Ausztria-Magyarország csak hat órával a szerbek után mozgósított. Oroszország titokban még aznap mozgósított. Ily módon, akárhogy is csűrjük-csavarjuk, nem Magyarország volt az agresszor, és semmiképpen sem felelős az I. Világháborúért.

[1] *Quigley, 274-275. o.*
** Ezt 1998-ban írtam.*
[2] *UN Information Service, February 7, 1989* .
[3] *Ugyanott, 1989. feb. 8.*
[4] *A. Millerand kísérőlevele a Szövetséges és Társult Hatalmaktól a magyar békeküldöttségnek, Párizs, 1920. május 6. Magyar fordítás: lásd Gerő András szerkesztő, SORSDÖNTÉSEK (Budapest, Göncöl Kiadó, 1989) 163. o.*
[5] *L. W. Cramer, THE DIPLOMATIC BACKGROUND OF THE WORLD WAR*
[6] *Ugyanott, 115-116. o.*
[7] *Ugyanott, 7. o.*
[8] *Ugyanott*
[9] *Ugyanott, 7-8. o. A bizonyítékokat lásd az 1. és 2. fejezetben, a 7-59. oldalon.*
[10] *A közelgő háborúra való felkészülés részleteit legjobban Cramer írja le és elemzi az idézett műben. Más riportok és magyarázatok, köztük több merényletkísérletről a monarchia képviselői ellen, a Bodolai Zoltán által idézett számos könyvben található: THE UNMAKING OF PEACE, The Fragmentation and Subsequent Destruction of Central Europe after World War One by the Peace Treaty of Trianon (Cleveland, Arpad Publishing, 1984), 14-18. o.; A forrrások: Z. Bodolai, TIMELESS NATION, (Sydney, 1977), Oscar Jaszi, THE DISSOLUTION OF THE HABSBURG MONARHY (1929), S. B. Vardy, HISTORY OF THE HUNGARIAN NATION (USA, 1971), Sandor Szilassy, REVOLUTIONARY HUNGARY 1918-1921(USA, 1971), Horthy Miklós: EMLÉKIRATAIM, 2. kiadás (Toronto: Weller Publishing, 1974), 75. o.*
[11] *Horthy Miklós: EMLÉKIRATAIM, 2. kiadás (Toronto: Weller Publishing, 1974), 75. o.*
[12] *Cramer, 57-58. o.*
[13] *Ugyanott, 67-68. o.*
[14] *Ugyanott, 20. o. További részletek ugyanott, 18-20. o.*
[15] *Ugyanott, 56. o.*

[16] *Ugyanott, 67. o.*
[17] *Utólag visszatekintve az ember arra gondol, hogy benne lettek volna az összeesküvésben, hogy a háború kirobbantására vegyék rá a Monarchiát?*
[18] *Tisza István 1914. július 8-án írt a császárnak, ellenezve Szerbia háborúba kényszerítését, és ezt a következő kijelentéssel zárja: „...az Ön iránti őszinte szolgálatom ellenére, vagy inkább éppen annak okán, nem tudok osztozni a felelősségben egy háborúért mint az egyetlen és agresszív megoldásért." Tisza István magyar külügyminiszter levele Ferenc József császárnak és Magyarország királyának. Nyomtatásban: Raffay Ernő, MAGYAR TRAGÉDIA; TRIANON 75 ÉVE (Budapest, Püski Kiadó, 1995), 220. o.*
[19] *Ugyanott, 64. o.*
[20] *Ugyanott, 68. o.*
[21] *Itt ugyanarról a későbbi IV. Károly szerencsétlen sorsú utolsó Habsburg uralkodóról van szó, akit 2004-ben II. János Pál pápa boldoggá avatott. – Ford.*
[22] *Ugyanott, 74. o.*
[23] *Hugo Grotius 3, XX, 28. Grotius normáit a józan ész szerinti azon megközelítésből vezeti le, hogy bizonyos szabályok nélkül nem létezhet stabil nemzetközi rendszer.*
[24] *Ugyanott, 3, XX, 30.*
[25] *Cramer, 59-60. o.*

BOTOS LÁSZLÓ

ÚT A TRIANONI PARANCSHOZ

1919. március 25-én ezt írta Lloyd-George: *„Délkelet-Európában így sohasem lesz béke, mert Szerbia, Csehszlovákia és Románia határaiba bekerül a magyar irredenta. Azt kívánnám tehát, hogy a béke megállapításánál ragaszkodjunk ahhoz az irányadó elvhez, hogy különböző népfajok a saját anyaországukhoz csatoltassanak. Ennek az emberséges szempontnak meg kellene előznie minden gazdasági, stratégiai és pénzügyi szempontot."*[1] Pozzi nyilatkozza, hogy, ha az Egyezményt Lloyd-George szerint hozták volna meg, akkor ez az igazságos kiengesztelődés békéje lett volna. *„Az a béke, melyről a háború haldoklói is álmodtak, gyermekeik érdekében."*[2] Monzie írta 1923-ban: *„A történelem lélekbúvárai sohasem fogják tudni megérteni, hogy történhetett meg az, hogy ugyanazon férfiak,* ***akik a fajok és nemzetiségek jogainak tiszteletét hirdették, a magyaroktól olyan városokat és falvakat vettek el, amelyeknek a lakossága csak magyarul beszélt, – színtiszta magyar eredetű és szívében, gondolkodásában is csak magyar. – Milyen ördögi szellem indította például a határkijelöléssel megbízott szakértőket arra, hogy a cseheknek jutassanak olyan területet, amely alatt a magyar vállalatoknak meghagyott bányák aknái húzódtak? A trianoni és a Saint Germain-i békék szerzői valóban egy új Bábel munkásai voltak, a tájékozatlanság és szándékosság hiányának mentsége nélkül. Mi fogjuk elszenvedni az ő őrültségük büntetését. . ."***[3]

1926-ban, Aristide Briand, francia államférfi így nyilatkozott: *„Elég egy pillantást vetni Közép-Európa térképére, hogy az ember meggyőződjék arról, hogy az új határok nem felelnek meg az igazságnak és semmiképpen sem tarthatnak igényt arra, hogy véglegesek legyenek."*[4] A francia szenátus megtagadta Trianon jóváhagyását, kijelentették, csak abban az esetben hagyják jóvá, ha a kormány átvizsgálja a hibákat és igazságtalanságokat, melyek tudomásukra jutottak. A kormány e feltételt sohasem hajtotta végre, ezért az sohasem lett elfogadva.[5]

1920 óta az angol kormány előtt ismert a dunai népek problémája, ezért a Locarno-i Szerződés óta – egy ideig – az angol sajtó síkra szállt a revízió felidézéséért. Az angolok egyhangúlag elismerték, hogy a dunai népek problémája Magyarország felosztásával kezdődött. Lloyd-George, 1920. június 30-án ezt mondta a román miniszter Vajda-Voivoda-nak, hogy: ***„A magyar követelések legnagyobb része jogos. Keresnünk kell a kiegyezés módozatait."*** [6]

Nitti, az olasz miniszterelnök figyelembe véve a Duna-völgy békéjét, csak úgy látta azt megvalósíthatónak, ha előbb rendezik a magyarok ellen elkövetett igazságtalanságokat.[7] Nitti a határok újra tárgyalását javasolta. **Az nem valós állítás, hogy a fasiszta Mussolini volt az első, aki felvetette a határkiigazítás kérdését. A magyar határkiigazítás egész Európa érdeke.**

Pozzi írja, hogy egyesek Magyarországot okolják a nyugtalanságokért, melyeket a revíziós követeléseik váltanak ki. Azt hirdetik, hogy, ha Magyarország elállna követeléseitől, akkor béke honolna e területen. Pozzi ezzel szemben így nyilatkozik: de ez a béke **„a temetők és a gályarabok fegyházának békéje lenne."** [8]

Kormányunkhoz intézett beszédében Benes ezt a kijelentést tette: *„Ha fel nem hagynak revíziós politikájukkal, a pokolba kergetem magukat Európából."*[9] Ha Magyarország belenyugodott volna a Trianoni Döntésbe, akkor a csehek és pánszlávok már a Földközi-tengerig terjesztették volna ki határaikat. Ennek a politikának hatására a francia külügyminiszter, Barthou így nyilatkozott: *„A béke visszaadta Románia régi határait."* [10] Ez egy szemenszedett hazugság!

Az Antant 1913-ban Bulgáriától elvette Dobrudzsát és Romániának adományozta, 1918-ban megkapták Beszarábiát és Bukovinát Oroszországtól, 1920-ban pedig Erdélyt és a Bánságot. Dobrudzsát minden erőfeszítés nélkül, mert a *„meghódított"* területet az Antant ajándékozta nekik. A területeket, melyeket Románia, Szerbia és Csehszlovákia kapott, előzőleg sohasem birtokolták. Csehszlovákiát, Trianonban tákolták össze! Ilyen nép és ország sohasem létezett! **A csehek ezer évvel ezelőtt telepedtek le Morva területén.** Elisée Reculus szerint, Magyarország már ezer éve egy tökéletes földrajzi és politikai egységet képezett.[11]

A horvátok, saját elhatározásukból, már 800 éve Magyarországgal közös államszövetségben éltek akkor, amikor Jugoszláviához csatolták őket 1920-ban. Kulturálisan és vallásilag közelebb álltak hozzánk, mint a rácokhoz. A tótok, ruszinok már ezer éve szabadságban éltek velünk, mégis Csehszlovákiának ajándékozták őket. Erdély, A Bánság ezer éven át magyar területek voltak. A hunok, avarok és az ősi lakosság, akik sohasem hagyták el teljesen e területet, magyarul beszéltek. Az uralkodó osztály jött és ment, de az eredeti őslakos nép maradt, „mint a kő", ahogy Wass Albert mondja.

Franciaország nem méltányolta, hogy ezek a népek, saját akaratukból, ezer éven át velünk osztoztak jóban-rosszban, amit a sors kivetett számunkra. Jogainkat nem ismerték el, pedig köztudott, hogy Franciaország hasonlóképpen jött létre, egy központból, az

úgynevezett Ile de France-ből. Évszázadokon át lassan sok terület önszántából egyesült az Ile de France-al, sokat pedig meghódítottak. Az utód-államok követelték az általunk állítólag elfoglalt, leigázott területek „visszaadását". Ez a vád lett megcsonkíttatásunk alapja. Minthogy az utód-államok követelték tőlünk, az ősi magyar föld „visszaadását", a németek ugyanúgy követelték Belgium és az északkeleti területek visszaadását, kihangsúlyozva a németek elsőbbségét. **Ha a franciák szerint ez a német követelés igazságtalan volt, akkor mivel magyarázzák hazánk feldarabolását?** [12]

Pozzi írja, hogy Magyarország sohasem hódított meg cseh, szerb vagy román területeket és nem igázta le az ott élő népeket. Az elszakított területek mind jogos, ősi magyar területek voltak, a nép pedig nem akarta az elszakadást. Ezért nem engedélyezték a népszavazást. Az idegen uralom alá szorított magyarokat negyedrangú állampolgárként kezelték. (...)

A franciáknak joga lenne e területen az igazságos beavatkozásra, mert 800.000 ember életét áldozták a háború során, azzal, hogy 1917-ben visszautasították Ausztria különbéke javaslatát. Nagy nehézség árán a Szövetséges Hatalmaknak sikerült Romániával törvénybe iktattatni a kisebbségi jogokat, mely rendelet végrehajtását a Népszövetség szavatolta. ***„Románia arra kötelezi magát, hogy a kisebbségek védelmét alaptörvényei közé iktatja, és nem hoz olyan törvényt, vagy rendeletet, illetve nem indít olyan hivatalos eljárást, amely a kisebbségek jogaival ellentétben áll."*** A 12 szakasz értelmében: *„A szerződés határozatainak végrehajtását a Népszövetség biztosítja. Amennyiben jogi kérdésekben, vagy a tények elbírálásában véleménykülönbségre kerülne sor, a vitatott kérdést az állandó nemzetközi bíróság fóruma elé terjesztik. A bíróság határozata megfellebbezhetetlen és jogerős."* (Pozzi 319)

A románok nem akarták elfogadni e törvényt, mert akadályt láttak benne románosító politikájuk megvalósítására. Bratianu, színlelt felháborodásában így kiáltott: *„Nem akad önérzetes román, aki vállalkoznék olyan okirat aláírására, amely ennyire sérti nemzeti méltóságunkat! Elfogadása félműveltségünk beismerését jelentené!" „Nem kapjuk meg Erdélyt, ha a szerződést nem írjuk alá? Ám lássuk! Merészelje csak bárki annak birtokát elvitatni tőlünk!..."* Romániának mégis el kellett fogadnia a „megszégyenítő"-nek nevezett szerződést. 1919. december 9-én, néhány perccel a nagykövetek tanácsa ultimátumában kitűzött határidő lejárta előtt írta alá.[13]

Indokolásként Ferdinánd király ezt írta Poincarénak: *„Engednünk kellett, mert Románia kimerült, tönkrement és forradalom előtt áll."* (Pozzi 320) Románia az okmány aláírása óta nem tartotta be az egyezmény egyetlen pontját sem.

Minden magyar igyekezet és bizonyítás hiábavalónak bizonyult, mert a Népszövetség tehetetlen volt. Ez azt jelentette, hogy hazánkat Trianonban kiárusították. Az Egyezmény be nem tartása egyenlő a hazugsággal, az Antant, amely az igazság és béke bajnokának játszotta meg magát, lejáratta magát, elvesztette hitelét és hazuggá vált. A békeszerződések nem, vagy nagyon elvétve, védik a gyenge, vagy háborút vesztett nemzeteket, csak a győzteseknek adnak jogot. Ebben a reménytelen helyzetben, sok ezer, idegen uralom alá került magyar hagyta el ősi földjét, átadva a helyét az idegen bevándoroltnak. Ezért a népességi arányszám erősen megváltozott. Székelyek és magyarok ezreit kényszerítették a kivándorlásra.

Az elfogulatlan kutatás kimutatta, hogy a vád, aminek alapján feldaraboltak minket, Benes és társai szándékosan hazug munkája révén jött létre. Benes az első világháború kitörésének okát Gróf Tisza Istvánra hárította. Détruisez l'Autriche-Hongrie, című kiáltványában írja, hogy 1914. július 8-án, a Korona Tanácskozáson, Tisza volt az, aki követelte a háborút. Korábban idéztem a császárhoz írt levelét, amely röviddel Benes kiáltványa után jelent meg. Take Ionescu támogatta Benes propagandáját. Marghiloman, egykori román miniszter igazolja azt a tényt, hogy Ionescu az oroszok fizetett ügynöke volt, és még volt mersze Tiszát okolni a váddal? A rácok úgyszintén támogatói voltak e vakmerő híresztelésnek. Azt próbálták elhitetni a világgal, hogy a szarajevói gyilkosságot Tisza készítette elő, mivel ellenezte Ferdinánd tervét, mely szerint a csehek, rácok vették volna át Magyarország szerepét a hármas monarchiában, Ferdinánd királysága alatt. Ezért rendeletei keresztezők voltak, hogy az orvgyilkosok közel kerülhessenek a főherceghez. Szerencsénkre a rácok nem hangolták össze propagandájukat. Ezért történhetett, hogy a vád elhangzása után, Párizsban, Dragutin Dimitrievics ezredes, a szerb hírszolgálat vezetője szaloniki börtöncellájában kijelentette: *„Én akartam, én csináltam. Dicsekszem, és büszke vagyok, mert azt akartam, hogy elpusztuljon Ausztria..."*[14]

Dimitrievics beismerése, hogy ő készítette elő a gyilkosságot, nem került ki a köztudatba. Még ma is, Benestől származó információk a döntők. Változást nem érhettünk el, mert Trianonban mindent a régi határozatok szerint döntöttek el. Charles Danielou írja: *„Nem arra törekedtek, hogy az egyik felet büntessék, mint inkább arra, hogy a másiknak kívánságait kielégítsék."*[15] Henri Pozzi mondja, hogy Trianonban nem tettek egyebet, mint megerősítették azokat a döntéseket, amelyeket a csehek, románok és szerbek korábban egymás között létrehoztak.

Már 1917-ben, a Cseh Forradalmi Szervezet egymás között felosztotta Magyarországot. E tervhez segédkezet nyújtottak a francia és angol tanácsadók, valamint Lord Northcliffe pénzügyileg, amikor határozatokat hoztak Londonban, Amszterdamban és

Párizsban. A propaganda bizottság rendszeresen Londonban találkozott, Lord Crewe házában, 1918-tól a Trianoni Döntésig. Ezek voltak, akik befolyásolták a döntéseket. Az új határokat a hamis statisztikai alapon hozták, amit e csoport Benestől kapott. Elnöke Lord Northcliffe volt. A Bizottság tagjai Gróf Denbigh, Robert Donald, a *Daily Chronicle* szerkesztője, Sir Roderick Jones, a *Reuter News Agency* igazgatója, Sir Sidney Low, Sir Charles Nicholson, parlamenti tag, Sir James O'Grady, Wickham Steed, a *Times* külföldi levelezője, Se(a)ton Watson, szerkesztő és történész és H.G. Wells, író.

15 évvel később, az angolok beismerték, hogy félrevezették őket, ezért több mint 200 parlamenti tag követelte a határok felülvizsgálását.

Charles Danielou, francia trianoni riporter, 1921-ben így ír: *„A kis szövetségesek mindennap új kívánságokat terjesztettek elő. Mindennap mélyebbre és mélyebbre hasítottak bele Magyarország ezeréves testébe. Az a határ, amelyet kezdetben Masaryk követelt a csehek nevében, teljesen néprajzi határ lett volna. A tiszta magyar városok, mint Pozsony, Léva, Ipolyság, Rimaszombat, Kassa az anyaország határain belül maradtak volna, és éppúgy Magyarországé maradt volna az egész keleti Szlovenszkó és a rutén föld."*[16]

A Nagyhatalmak Benes javaslatára félredobták az etnikai határokat, és helyette a stratégiai határokat fogadták el. Ennek egyenes következménye volt a magyar irredentista mozgalom, amelyre Lloyd-George utalt.

Ezer éve annak, hogy a szlovák (tót) és ruszin történelem és érdek egybeolvadt a magyarral. Erdély és a Bánság ezer éven át magyar lakosú terület volt. Itt a nép civilizációs egységben élt évszázadokon át, közös gazdasági törvények szerint. Ezen a területen, melyet elszakítottak Magyarországtól, a nép morális egységben élt.

Pozzi kérdi, hogy, ha a nemzeti alapelvet lehet alkalmazni egyik nemzetre, akkor miért nem lehet alkalmazni azt a másikra is? Miért nem adták ezt meg a székelyeknek és a bánsági magyaroknak, akik egy szoros közösségben élnek? Miért bűn az a magyarok részéről, hogy óhajtják az elvett területek visszacsatolását? Kijelenti, hiszen a franciák is így jártak el, 1871-től 1914-ig. Ők ugyanezt a jelmondatot használták: „Nem, nem, soha!" Állandóan visszakövetelték Elzász-Lotaringiát, melyet végül így vissza is kaptak.

Magyarországnak különleges joga van a határkiigazításhoz, mivel az okmányok, amelyek a háború után láttak napvilágot, arról tanúskodnak, hogy Magyarország nem bűnös a háború kitöréséért. Épp az ellenkezője igaz: elkövetett mindent annak megakadályozásáért.[17]

Paul Boncour, francia külügyminiszter mondta: *„Bizonyos, hogy a béke, vagy a háború kérdése a most következő hónapokban fog eldőlni."* Pozzi mondja: *„Most ismét Franciaország kezében van Európának a sorsa. A népek bőrére borzalmas diplomáciai játék folyik ma Európában. Franciaországnak aszerint alakul a jövője, ahogy most határoz. Európában kizárólag mi tudjuk keresztül vinni, hogy a tarthatatlan szerződések megváltoztatása békés úton megtörténjék."* [18]

Tudják-e a népek, amit az okmányok bizonyítanak, hogy kik az igazi okozói a háborúnak? Nem tudják, írja Pozzi, mivel a Nagyhatalmak nem akarják ezt köztudottá tenni. El akarják takarni bűnösségüket, az utód-államok meg nem akarják feladni az ellopott területeket. Az előkerült okmányok tisztázták Tisza István ártatlanságát, ezért Magyarországot nem lehet vádolni a bűnnel.

Kell beszélnünk a kisantant csonka hazánkat körül fogó gyűrűjéről. Az egyetlen menekülés e fojtogató zárlatból Ausztrián át volt lehetséges. Benes ezt az utat is le akarta zárni, amikor megpróbálta Ausztriát rábeszélni, hogy lépjen szövetségre a csehekkel és lengyelekkel, amely csapdából hazánk nem tudott volna kiszabadulni.

Tardieu e szövetséget Dunai Államok Gazdasági Szövetségének nevezte. E javaslat nem valósult meg Genf-ben, mert végül Mussolini hazánk segítségére jött.

Első rátekintéssel, a trianoni határok úgy néznek ki, mintha minden ok nélkül húzták volna meg, írja Palotás Zoltán. Közelebbről nézve nagyon is okszerű, és én még hozzátenném, nagyon is tudatos, előnyös az utód-államokra nézve. Egy békeszerződés csak akkor lehet tartós, ha mindkét fél részére igazságos, elfogadható döntést hoz. Ha a döntés csak egyik fél érdekeit szolgálja, akkor ez nem békeszerződés, hanem Békeparancs. A nagyobb kedvezményben részesülő **ennek tudatában** veszélyeztetheti a másik fél nemzeti megmaradását. Dr. Palotás szerint a magyar revizionisták hibát követtek el, amikor figyelmen kívül hagyták a kínálkozó alkalmakat, és ahelyett, az értekezlethez fellebbeztek a Szent Istváni államelv alapján, az egységes magyar állam és a tökéletes Kárpát-medencei földrajzi egységét hangoztatva, ami az öntelt nyugati politikusok előtt elavult feudális és imperialista rendszer maradványának látszott. Sokkal később észlelték a hibát, és csak ekkor hangoztatták az igazságos döntést, amely az etnikai határokat követte volna, de ekkor már nem tudták áttörni a Masaryk- , Benes-propaganda befolyását. Alig hangoztatták, hogy az új határok a vasútvonalakat követték, átvágva a magyar vásárterületeket. A gazdasági szempontok figyelembe vétele nyomós ok lett volna a vita eldöntésében, mert e határok homogén többségű magyar területeket vágtak keresztül.

Nagyon sok politikus volt, akik tudták, vagy érezték az igazságtalanságokat, ezért a Népszövetség alapító (preambulum) alkotmány cikkelye (X. és XIX.) kimondja a lehetséges határkiigazítást Magyarország részére, de ezt mindeddig elhallgatták:

„Az előadottakból némi fogalmat alkothatunk magunknak arról, hogy a trianoni békeszerződés amúgy is rendkívül szigorú szövege – ahol a magyar kisebbségek részére szűk körű jogokat biztosít, és azoknak nemzetközi ellenőrzését, bírósági védelmét garantálja – és ennek gyakorlati érvényesülése között, olyan űr tátong, amit én erkölcsi csapdának voltam kénytelen nevezni. Konkrét esetek ismertetése, vagy legalábbis régi szakírók munkáiból vett szemelvények felhasználása lenne szükséges ahhoz, hogy közelebbről, kézzel foghatóan bizonyítsuk; a nemzetközi jogban és a diplomáciatörténetben szinte páratlan az az ellentét, ami különösen a Nemzetek Szövetsége Egyezségokmányában (annak előszavában) meghirdetett nemes, magasztos célkitűzések – de sajnos, csak nagyon általános, fellengzős szóvirágok – és például a trianoni béke gyakorlati érvényesülése között van."[19]

Az én meglátásom szerint Nyugat nem kedvelte hazánkat, mert egy idejétmúlt feudális államnak vélte, a demokrácia korában, figyelem nélkül hagyva, a kisebbségeknek, évszázadokon át meglévő, szabadságát.

Háromféle trianoni határt fedezhetünk fel a döntésben. Legtöbb a politikai határ. A határoknak csak egynegyede természetes földrajzi határ, három-ötöde középen szeli át a homogén magyar területeket. A határok kijelölésekor 43%-ban a szállítási lehetőségeket (utak, vasutak) vették figyelembe, amit főleg az utódállamok kaptak meg!

Palotás Zoltán kérdi, hogy kormányunk tudott volna-e olyan engedményes javaslatot előterjeszteni, amely kielégíti mindkét oldalt és megtartja az egységet, mint korábban évszázadokon át? Elismeri, hogy nagyon nehéz kérdés, de megjegyzi, hogy a szlovákok és a többi utód-állam is – mivel tudták, hogy az Antant támogatja őket – minden magyar javaslatot visszautasítottak. Ugyanakkor az Antant nem ismerte el a nem liberális, nemzeti magyar kormány megalakulását, amely valóban magyar érdekeket szolgált volna, mint pl. Károlyi Gyula szegedi kormányát. Az utódállamok kizártak mindenféle tárgyalási lehetőséget, kizárólag a parancsbékét fogadták el. Ezért a Trianon utáni magyar kormányoknak, nagyon óvatosnak kellett lenniük a revizionista követelésükben. Ez a kérdés megvilágosodott már akkor, amikor kormányunk a Népszövetséghez fordult gazdasági segélykéréssel, újjáépítés végett. Mielőtt megkaptuk a segélyt, alá kellett írni egy nyilatkozatot, hogy **a Békeszerződést minden erőszak nélkül önszántunkból írtuk alá.**

A Trianon előtti magyar történelmet olvasva, amely tárgyalja a nemzetiségi problémát, nagyon ritkán találkozunk olyan véleménnyel, amely valamiféle megoldást, javaslatot tartalmazna a kisebbségi kérdés megoldására. Miért van ez így? Ahhoz, hogy feleletet kapjunk, elemeznünk kell a helyzetet, magyar szemszögből. A magyar állam a Kárpát-medencében nagyhatalom volt, amely képes volt ellenállni a tatár veszélynek, és egy évszázadon át a világot meghódítani vágyó török hatalomnak és a Habsburg imperializmusnak. Magyarország volt e térségben az egyetlen erő, amely menedéket tudott nyújtani a menekülő, kis nemzetek népeinek Közép-Európában és a Balkánon. Az itt menedéket talált népek elcsatolási követeléssel álltak elő Trianonban, amely kifejezhetetlen igazságtalanság volt ellenünk, amely majdnem megbénított minden ideális gondolatot. A magyar politikusok és értelmiségi vezetők mély fásultságba estek.

1848 után, Ausztria, cári Oroszország segítségével, leverte a Kossuth-vezette magyar szabadságharcot, és 1867-ben az osztrák-magyar kompromisszum létrehozta az Osztrák-Magyar Monarchiát. A bel- és külügy intézése osztrák kezekbe került, régi évszázados Habsburg szokás szerint megint csak idegeneket hozattak az országba, bankárokat, iparmágnásokat, és sok ezer holdas birtokokkal idegen származású arisztokráciát létesítettek, azért, mert nem bíztak bennünk. Nem bízhattak egy olyan népben, amely négy évszázadon át küzdött a Habsburg elnyomás ellen. Magyar nemességünk ezért volt háttérbe szorítva. Hogy megfékezzenek, német, zsidó, szláv, szerb és román nemzetiségeket telepítettek az országba. Az egyetemek, a közoktatás, az egyházak és a megyei vezetés a német, zsidó és szláv népek hatalmába került. Mindezek az idegenek, „jó magyarokká lettek", ugyanakkor, amikor az ősi származású magyarokat megbízhatatlanoknak, másodrendű állampolgároknak „bélyegezték" saját országukban. A helyzet még rosszabbá vált akkor, amikor a protestáns vallás elvesztette vezető szerepét, amely hosszú időn át az egyetlen menedék volt népünk részére.

Ez időben alakult ki a kapitalista ipari osztály, amely nagy részben zsidó kézben volt. Ez világjelenség, amikor a tőkés polgárság veszi át a vezető szerepet. Papíron eltörlik a jobbágyságot. Valóságban a földnélküli paraszt (földműves) a földesúr függvénye maradt. A magyar paraszt, ha éhségtől hajtva nagyobb darab kenyeret kért, sok esetben csendőrszuronyt kapott az oldalába. Ugyanakkor az idegenek előnyben, kedvezményben részesültek.

A katonaságnál sem volt kedvezőbb a helyzete a magyarnak. Ahhoz, hogy egy magyar tiszt előléphessen, meg kellett tagadnia magyar azonosságát, és el kellett fogadnia az osztrák érdekeket. Mi magyarok minden vonalon másodosztályú állampolgárokká váltunk saját hazánkban. Mindezek után jött a trianoni

Az egyes határszakaszok jellege (Palotás Zoltán, 55)

Határ- szakasz	Össz. Hossz km	Term. határ km	Mest. Határ km	Nyelvhatár km	Nem nyh. km	Közlek. Határ km	Nem k.h. km
Csehszlovák 1920	823	298	525	18	805	561	262
Csehszlovák Kárpátalja nélk.	608	268	340	18	590	346	262
Kárpátalja⊠	215	30	185	--	215	215	--
Jugoszláv	631	215	416	450	181	100	531
Román	432	--	432	90	342	310	122
Osztrák	356	30	326	356	--	--	356
Osszesen	2242	543	1699	914	1328	971	1271

Ugyanaz a jellemzés, de nem km-ekben, hanem a hosszak %-ában kifejezve:

Határ- szakasz	Össz. Hossz km	Term. határ %	Mest. Határ %	Nyelvhatár %	Nem nyh. %	Közlek. határ %	Nem k.h. %
Csehszlovák 1920	823	36	64	2	98	68	32
Csehszlovák Kárpátalja nélk.	608	43	57	3	97	56	44
Kárpátaljaé	215	14	86	--	100	100	--
Jugoszláv	631	34	66	71	29	16	84
Román	432	--	100	21	79	70	30
Osztrák	356	8	92	100	--	--	100
Osszesen	2242	24	76	41	59	43	57

A magyar kisebbségek területi elhelyezkedése

	Magyar népesség		A magyar nyelvterület			
Terület	Népess. Össz. Millió	Ebből magyar millió	Határ mentén millió	Határtól beljebb millió	Homogén	Vegyes
Csehszlovákiához	3,5	1,1	0,8	0,3	Igen	Alig
Romániához	5,3	1,7	0,4	1,3	Nem	Igen
Jugoszláviához!	1,5	0,5	0,3	0,2	Túlnyomórészt	Kevéssé
Elcsatolva	10,5	3,5	1,5	1,8		

(1910-es adatok alapján, megközelítő becslések!)

vád, hogy elnyomtuk a kisebbségeket. Így lettünk mi, elnyomott magyarok, akiket semmi lehetőség nem illetett, s akik számára csak a katonai kötelesség és az adófizetés maradt meg, a nyugati politikusok szemében nemzetiségi elnyomók lettünk. Az osztrákok hirdették ezt, hogy befolyásolják a nyugatiakat, és így szabad kezet kapjanak ellenünk. A magyarellenes vád nem más, mint hazug propaganda, mert az évszázados magyar „elnyomás" ellenére a kisebbségek művelhették magukat és szaporodhattak, akkor, amikor mi véreztünk és fogytunk.

Ez a Habsburgok érdeke volt és azoké az idegeneké, akik kiszolgálták őket, hogy eltereljék a figyelmet a nagymérvű gazdasági és társadalmi nehézségekről, és szítsák a magyarellenes érzést a kisebbségek körében. Így könnyebb volt nekik korlátok között tartani bennünket.

Az idegen Habsburg császár, ki magyar király is volt, nem tekintette kötelességének leállítani a magyarellenességet, sem külföldön, sem az országon belül. Ezért nagyon kevés történészt találunk, aki ismertette a magyar nemzet igazi mivoltát, kivétel egynéhány: Málnási Ödön, C. A. Macartney, Andrew Burghardt, Dabas Rezső, John Montgomery, Padányi Viktor, Szabó Dezső stb. A történelmi könyveket, melyek Trianont tárgyalják, mind az utód-államok történészei írták. Ezért a trianoni hamisításokat, csalásokat, hazugságokat még tovább népszerűsítik.

Szabó Dezső jegyzi meg, hogy ha a Monarchiában élő Kárpát-medencei és balkáni népek rákényszeríthették volna a Habsburgokat teljes függetlenségük megadására, ez lehetett volna a magyar politika sarokköve.[20] Ehelyett, mint elnyomott többségi nép a Kárpát-medencében szolgáltuk a Habsburg érdekeket. Így segítettük a korlátlan Habsburg uralmat, amely megtagadta a kisebbségek függetlenségét.

1848-ban, ha a magyar ügyintézést a bel- és külpolitikát mi irányíthattuk volna, akkor elkerülhettük volna Trianont. De a számos idegen származású magyar állampolgár, az idegen, nem-magyar kormány (Habsburg) és támogatóik a leghangosabban hirdették, hogy az egyetlen út a némettel való menetelés. Ugyanakkor, biztatták, szították a magyarellenességet a Monarchián belül, minden nehézségért minket okolva.

Az idegen származású „magyar állampolgárok" propagandája nem engedett semmilyen engedményt a kisebbségek részére, akkor, amikor a körülményeknél fogva erre nagy szükség lett volna. Egy megfelelő engedménnyel nem szakadt volna szét a régi történelmi kapcsolat, hanem újabb kapcsolatot kovácsolhattunk volna. De az idegen származású magyarok a legnagyobb hűséggel azonosultak szövetségesükkel, Ausztriával.

Valaha is remélhetett hazánk egy igazságos békét, ilyen propaganda következtében, amely rossz hírünket költötte bel- és külföldön egyaránt? Miért büntettek bennünket jobban, mint Németországot, aki ellen a Nyugati Hatalmak háborúba mentek? Hogyan volt lehetséges, hogy ott határkiigazítást hajtottak végre, egyes vegyes lakott területen, alkalmazták a népakaratra támaszkodó döntést? Az Antant hogyan elégedhetett meg azzal, hogy elfogadtatta a kisebbségi jogvédelmi törvényt az utód-államokkal, de nem gondoskodott arról, hogy a Nyugati Hatalmak ezt be is tartassák azokkal, akik megsértik az emberi alap jogokat? Részünkről hiba volt az is, hogy politikusaink kellően nem hangoztatták azt, hogy a túlméretezett csonkítás következtében nem tudjuk fenntartani önmagunkat, vagyis a Népszövetség támogatására szorulunk.

Amikor végigolvassuk a Trianoni Döntéseket, eltűnődünk azon, hogy a Nagy Hatalmakat miként lehetett ily mértékben félrevezetni? Hogy volt lehetséges, hogy ennyire ne ismerjék a magyar történelmet, akkor, amikor már több mint ezerévi közösségben élünk velük? Házasság útján kapcsolatban voltunk szinte minden európai királyi házzal. A franciák és az angolok, hogyan bízhattak a kisantant szavahihetőségében, hogy majd a jövőben ők fogják védeni Európát?

A trianoni tárgyalások idején az önrendelkezési jog elve egy lényeges tényező volt, melyet a Szövetségesek elfogadtak és alkalmaztak is, akkor, amikor a románok, rácok és tótok területelcsatolást követeltek – de ami később kiderült – kizárólag az ő népeik vehettek részt a szavazáson, a túrócszentmártoni szavazáson csak a tótok szavazhattak. 1918. december 1-én Gyulafehérváron pedig, kizárólag az erdélyi románok, pedig számos erdélyi román autonómiát óhajtott, és nem pedig egyesülést a román királysággal. Pop-Cició, román politikus attól félt, hogy az Erdélyen kívüli románok (román királyság) akik sokkal alacsonyabb kulturális szinten éltek, mint az erdélyiek, Erdélyben átveszik a vezető szerepet és azt elszegényesítik.

Mindaddig, amíg kisebbségek élnek az utód-államokban, demokrácia ott el sem képzelhető, mert az állam attól tart, hogy a magyarok előbb vagy utóbb követelni fogják a határ-kiigazítást. Ez az egyik ok arra, amiért az utód-államok a mi haderőnk többszörösére építették ki katonai erejüket. A fölényes haderő felépítése bújtatott agresszióról beszél. Ezt láthatjuk abból, hogy még most is nyíltan követelnek nyolc országtól megcsonkított megmaradt magyar területeket egészen a Tiszáig. Ezért, egész addig, amíg nem orvosolják a Trianonban hozott határozatokat, Közép-Európában mindig ott lesz a háború csírája, melyet nem mi idézünk elő, hanem az utód-államok félelme és magyarellenes politikája. Az emberi jogok elfogadott egyezményeit egyetlen állam sem tartja be a területén élő magyarokkal szemben. Ezért rákényszerülünk revízió felújítására, ez az egyetlen lehetőségünk.

1975-ös Helsinki Egyezmény engedélyezi a békés határkiigazítás lehetőségét. Ezért engedélyezett és nem tiltott a revízió újra felvetése.

Kormányunk, még a revizionista követelésben is nagyon szerény volt, mert csak az 1910-es etnikai határokat követelte, valamint a népi döntést a hovatartozásról, melyet a nemzetközi szervezet ellenőrzött volna. Kormányunk nem követelte az idegen többségű területeket, csak azon területeket, ahol a magyar nép elszigetelten élt, az idegen betelepülők következtében, és még azt, hogy állítsák le a magyarellenes üldöztetéseket. Ez volt a lényege a magyar revíziós mozgalomnak – amely még most is helyénvaló! A franciák ugyan ezekkel a követelésekkel éltek 44 éven át Elzász Lotaringiával kapcsolatban.[21]

Amikor delegációnk, késsel a torkán, aláírta a Békeparancs Egyezményt, ezt csak Millerand, francia miniszterelnök kísérő levelének hatására tette. Kormányunk válasza Millerand levelére:

„A magyar kormány meg van győződve arról, hogy (itt a Millerand-féle kísérőlevélre gondolt) a megértés kibontakozó-félben lévő szellemében fogják megoldani a békeszerződésből kifolyóan fölmerülő vitás kérdéseket és ugyanez a szellem fog megszüntetni minden olyan igazságtalanságot is, amelyet a kísérőlevél nem említ, vagy nem ismer el igazságtalanságnak. *Ebben a fölvetésben és az ország súlyos helyzetének* tudatában a

magyar Kormány nem tagadhatja meg a békeszerződés *aláírását*."[22]

Láthatjuk, hogy kormányunk tudatában az ország veszélyes helyzetének, és ugyanakkor abban bízott, hogy az igazságtalanságok orvoslást találnak az aláírás következtében. Az a tény, hogy küldöttségünk nem lehetett jelen a tárgyaláson, nem védekezhetett, a döntés nélkülünk történt, mindez feljogosít bennünket, hogy a Békeparancsot véglegesnek ne ismerjük el, ezeket a tényállásokat kell elismertetni. (Raffay, 45)

Pozzi írja: „. . . ***A Trianoni Békeszerződés tárgyi 'tévedéseit' már nem lehet elvitatni."*** „***. . . nem arról van szó, hogy kisantant-, vagy magyarbarátok vagyunk-e? Kizárólag arról van szó, hogy az igazságosság követelményeinek eleget tegyünk, ismerjük be az elkövetett hibákat és hozzuk helyre azokat. Mi elfogadtuk a Millerand-féle levelet! Minket kötelez a becsület – és saját érdekünk is! Egyetlen hatalmas kérdés áll ma Franciaország előtt. Hogy az elmaradhatatlan revízió a mi közreműködésünkkel és hozzájárulásunkkal történik-e meg, vagy erőszakkal fog megtörténni, nélkülünk és ellenünk?"***[23]

Pozzi említi, hogy a nemzeteknek, akik szavatolták a trianoni döntéseket, a revízió alkalmazásakor nem is kellene törvényen kívül helyezni a döntéseket, csak a Millerand-levélben ígért sérelmes határkiigazítást kellene végrehajtani.

(...)

A Cseh Köztársaság elnöke, Masaryk, gyakran sajnálatát fejezte ki Benes erőszakos politikájának sikereért. Ő, Masaryk, túlzásnak találta a juttatásokat, amelyet Polson Newmann-nak a *XX. Század* folyóirat főszerkesztőjével közölt. ***„Nagyon hajlandó vagyok figyelembe venni a jelenlegi határok revízióját Magyarország javára."***[24]

(...)

„A második világháború előestéjén, az Atlanta Statutum első szakasza ünnepélyesen kijelenti, hogy a Nagy Hatalmak elismerik a múlt hibáit, melyet kijavítani óhajtanak." [25]

Hasznos lenne a közmondásos bölcsesség elfogadása: „*Jobb később, mint soha*" és újra tanulmányoznánk a trianoni határokat.

Az utód-államok mohó követelésükben nem gondoltak a jövőre. Teljes figyelmüket a minél nagyobb területek megszerzésére irányították.

Lassan, az idő haladtával, a nyertes államok népeinek igazságra vágyó egyénei kezdenek rádöbbenni Trianon hibáira. Még mindig van remény a határok békés elrendeződésére. Ha a nagy hatalmak nem javítják ki hibáikat, akkor az itt élő, józanul gondolkodó nép következtetése hozza majd meg a változást.

Petr Liska írását említem, az 1990. június 15-ei prágai *Ludove Noviny* újságból, amely írja, hogy abban az időben (1920) Szlovákiának nem voltak határai. . . Ha a szlovákok többre becsülték a nemzeti elvet a területi elvnél, és ugyanakkor megtagadják az 1918. október 30-i Túrócszentmártoni Nyilatkozatot, akkor nem tagadhatják meg ugyanezt az elvet a területükön élő 700 000 magyartól. *Ludove Noviny* írja, hogy Szerdahely, Komárom, Párkány, Galánta, Losonc, Rimaszombat, Rozsnyó és Kassa nem tartozott a szlovák területhez. Továbbmenve az író folytatja, *hogy* ***„elvi okokból, mint amelyekért támogatom a szlovákok önállósági erőfeszítéseit, a jövőben támogatni fogom a magyarok jogát a Felvidék ama részére, amelyet időlegesen lakni fognak az önálló szlovák állam keretében."*** [26] (...)

[1] *Pozzi Henri: A háború visszatér, 188.*
[2] *U.o. 189.*
[3] *U.o. 189.*
[4] *U.o. 193.*
[5] *Pozzi Henri: Századunk bűnösei, 298.*
[6] *U.o. 300. Viorel Tilea, Vajda-Vojvoda titkára: Románia diplomáciai tevékenysége 1919. novemberétől 1920. márciusig. Bukarest, 1922.*
[7] *U.o. 301. Nitti volt miniszterelnök és olasz kiküldött a békekonferencián. L'Europe senza Pace, 1921. La Decadenza del'Europe, 1922. La Tragedia dell'Europe, 1922. La Pace, 1924.*
[8] *U.o. 304.*
[9] *Kostya Sándor: A Felvidék, 156. Padányi Viktor: A Nagy Tragédia, I. 1977. 286.*
[10] *Pozzi, Századunk bűnösei, 307.*
[11] *U.o. 307-308.*
[12] *U.o. 309.*
[13] *U.o. 320. Marghiloman: Notes Politiques, V. kötet*
[14] *Pozzi, A háború visszatér, 185.*
[15] *U.o. 186.*
[16] *U.o. 191.*
[17] *U.o. 198.*
[18] *U.o. 194.*
[19] *Palotás, Zoltán: A Trianoni határok, Budapest, 1990, 54.*
[20] *Szabó Dezső: Az egész látóhatár, Lyndhurst, NJ. 1975.*
[21] *Pozzi, A háború visszatér, 204.*
[22] *Raffay Ernő: Magyar Tragédia, Trianon 75 éve, 45.*
[23] *Pozzi, A háború visszatér, 193-194.*
[24] *Pozzi: A századunk bűnösei 298.*
[25] *Habsburg Ottó: „Önrendelkezési Jog", Kanadai Magyarság, 1998. augusztus 29.*
[26] *Kostya Sándor: A Felvidék 5. A Túrócszentmártoni Nyilatkozat következtében alakult Csehszlovákia, egyesítve a cseh és szlovák népet.*

RÁCZ SÁNDOR

TRIANONI GYALÁZAT

Előszó

„Emlékezzünk egy történelmi eseményre. 1910-ben ritka vendége volt Magyarországnak. Az Egyesült Államok volt elnöke **Theodor Roosevelt, Apponyi Albert** vendégeként a csallóközi Eberhardra látogatott. ... Apponyi felhívta Roosevelt figyelmét arra a tényre, hogy a magyar képviselőház a látogatás ideje alatt ülésezik s megkérte, hogy jelenjék meg a Parlamentben és ezzel az aktussal mutassa meg, hogy nem csak Apponyi Albertnek, de a magyar nemzetnek is szól ez a látogatás. Az elnök készséges volt, megjelent a magyar képviselőház ülésén, sőt, amire Apponyi nem is kérte, fel is szólalt a Parlamentben. Sokszor olvastam a felszólalás szövegét, megmaradt emlékezetemben: *„Itt az alkalom, hogy a magyar nemzetnek kifejezzem köszönetemet azért a hősiességéért, amellyel közel 1000 éven keresztül, karddal a kezében, az európai civilizációt védte. Ennek a nemzetnek nem volt más sorsa a múltban minthogy minden keleti, civilizáció ellenes megmozdulással és támadással szemben védje nemcsak önmagát, de a Nyugatot s nemcsak az európai Nyugatot, hanem annak méhében Amerikát is. Én ezt azért mondom, mert ismerem történelmüket, és nem tartanám magam művelt embernek, ha nem ismerném a magyar népet. Köszönetet mondok újolag. A képviselő urakat arra kérem, hogy Magyarország minden választókerületében mondják el, hogy Amerika hálás a magyar nemzetnek."* – részlet Mindszenty József 1974. május 21-én Washingtonban elmondott beszédéből

Most, amikor Roosevelt látogatása után száz évvel azt vizsgálom, hogy mi történt a magyarsággal a megbolondított huszadik században, szükségét éreztem ezeket a szavakat felidézni. Mert amit Roosevelt elmondott a magyarokról, az igaz, még akkor is, ha csak az udvariasság mondatta volna ki vele. S ha így kezdődött a magyaroknak a huszadik század, kötelességem feltenni a kérdést, mit vétett a magyarság a következő tíz évben, 1920-ig, a Trianoni őrültség meghozataláig, hogy a Roosevelt szerint Amerika háláját élvező magyarok hazáját aljas, műveletlen ügynökök szétdarabolják, kifosszák és a nemzetet fejlődésében megakadályozzák?

A Trianoni büntetés olyan kegyetlen Magyarországgal, mintha az első világháborút egyedül ellenünk vívta volna a világ. Valójában az antant részéről 27 ország állt szemben a Központi Hatalmakkal, azaz a Német Birodalommal, a Habsburg birodalommal (Osztrák-Magyar Monarchiával), az Oszmán Birodalommal és Bulgáriával szemben. Magyarország jelenléte ebben az óriási haderőben szinte a jelentéktelenségig zsugorodik, büntetése mégis a legnagyobb. Miért?

Meggyőződésem, hogy az a történelmi helyzet, ahogyan az I. világháború befejeződött senkit nem jogosított fel arra, hogy békeszerződést kényszerítsen rá Magyarországra. De ha már készült békeszerződés, azt csak örök érvényű igazságra lehetett volna alapozni, márpedig ez a feltétel Trianonban a legkisebb mértékben sem volt jelen, ott mindenki mindenkinek hazudott.

Sokáig szenvedtem ennek a gondolatnak a súlyától, de elfogadható magyarázatot nem tudtam adni, hogy hogyan történhetett meg mégis, ami történt. Azután kezembe került Fejtő Ferenc *„Rekviem egy hajdanvolt birodalomért"* című könyve, annak is a szabadkőművesség az I. világháborúban játszott szerepével foglalkozó fejezete. Ez az írás rávezetett, hogy mi is történt valójában a világháború alatt, amit korábban csak sejtettem, de nem tudtam bizonyítani. Fejtő kimondja és leírja, hogy a klasszikus háborút a szabadkőművesek átalakították ideológiai háborúvá, valamint, hogy a Trianoni békediktátum egy szabadkőműves klikknek a műve volt, akiket a cseh és román vezetők befolyásoltak. Ez a felismerés a kulcsa az egész Trianoni gaztettnek!

Ennek tudtában kell vizsgáljuk, hogyan került Magyarország a háborúba? Mi történt a háború vége és a Trianoni diktátum meghozatala között? Miért kellett két fegyverszüneti egyezményt aláírni egyetlen, egyébként katonai lázadással véget ért háború végén? Hogyan került Kun Béla Magyarországra, és hatalomra? Kinek az érdekeit szolgálta egyáltalán a háború?

Évek óta foglalkoztatnak ezek a kérdések és még nem értem a kutatás végére. Amit viszont ma, 90 évvel a Trianoni szerződés aláírása után tudok, tanácsosnak éreztem ebben a kis könyvecskében a tisztelt olvasók elé tárni, mintegy a kivonatát egy készülő, nagyobb terjedelmű könyvnek. Ha Isten segít, hamarosan az is elkészül.

Budapest, 2010. május 17.

Rácz Sándor

A magyar miniszterelnök Európában egyedüliként emelte fel szavát a háború indítása ellen

A trianoni büntetés annál is igazságtalanabb, mert 1914-ben Magyarország kiszolgáltatott helyzetben volt, és hiába nem akart belépni a háborúba, nem volt más lehetősége. A háború kitörésekor Magyarország csak nevében önálló apostoli királyság, 1867 óta az Osztrák-Magyar Monarchia tagja. Az 1867-es Kiegyezés Magyarországot kiszolgáltatott helyzetbe hozta azzal, hogy a hadügyet, a külügyet és a pénzügyet az osztrák döntéshozókra bízta. Emellett rengeteg belpolitikai feszültség is felhalmozódott Magyarországon a Habsburgok uralma alatt. Ha a magyarság maga dönthetett volna a felhalmozódott kérdésekről, valószínű, hogy az élet folyamatosan megoldotta volna a felmerülő problémákat. De mert az ország életét kívülről, idegen érdekek szolgálata szerint irányították, mit sem törődve a magyarság érdekeivel, a problémák nem oldódtak, hanem halmozódtak. Ezt még tovább tetőzték az idegenlelkű bujtogatók, akik a nemzeti kisebbségeket a magyarság ellen uszították, és uszítják ma is.

A Kiegyezés volt az első lépés Trianon felé, mert ha 1914-ben egy önálló és független Magyarországot engedtek volna dönteni, a rendelkezésre álló dokumentu-

1. melléklet – Gróf Tisza István levelei I. Ferenc József Magyar királyhoz és Osztrák Császárhoz

Ez az irat semmit sem változtatott gróf Tisza gondolkodásán. Alighogy megkapta, megírta a császárnak azt a levelet, amit a tanácskozáson bejelentett. E levélben először megvizsgálta a különféle eshetőségeket, amelyek a Balkánon új helyzetet teremthetnek, kedvezőtlent Szerbiának és előnyöset Ausztriának. Majd a következőképpen folytatta:

„A politikai helyzet tanulmányozása után, ha a gazdasági és pénzügyi zűrzavarra, a fájdalmakra és az áldozatokra gondolok, amelyeket múlhatatlanul maga után von majd a háború, nem tudom azt támogatni. A leglelkiismeretesebb meggondolás után is elutasítom annak gondolatát, hogy részem legyen a Szerbia ellen javasolt katonai támadás felelősségében. Távol áll tőlem annak szándéka, hogy határozottság nélküli politikát ajánljak szomszédainkkal szemben. Nem maradhatunk tehetetlen szemlélői annak a lázításnak, amelyet Belgrádban folytatnak, és amely a saját alattvalóink ellenünk történő izgatására és bűntettek szítására vezet. Nem csak a szerb sajtó és a hivatalos újságok, hanem még Szerbia külföldi képviselői is, annyi gyűlöletet mutatnak irántunk és annyira mellőzik a nemzetközi udvariasság szokásait, hogy egyrészt tekintélyünk, másrészt biztonságunk parancsolóan megköveteli, hogy határozott magatartást tanúsítsunk Szerbiával szemben. Igaz, nem akarok szó nélkül eltűrni minden bujtogatást, és készen állok elfogadni egy háború felelősségét, amely jogos követeléseink elutasításából eredne. De meg kell adnunk Szerbiának azt a lehetőséget, hogy egy súlyos megaláztatás árán elkerülje az összeütközést. Kell, hogy bebizonyíthassuk az egész világnak, ha a háborút választottuk, jogos önvédelem helyzetében voltunk. Az lenne tehát a véleményem, hogy Belgrádnak egy mérsékelt hangnemű és nem fenyegető jegyzéket küldjünk, amelyben pontosan megfogalmaznánk sérelmeinket és követeléseinket. Ha a válasz nem elégítene ki bennünket, vagy ha az hosszasan húzná-halasztaná a dolgokat, akkor nekünk ultimátummal kellene válaszolnunk és, annak lejárata után megkezdeni a katonai akciókat. Ez esetben mi egy ránk kényszerített háborút folytatnánk, azon háborúk egyikét, amelyet a nemzetnek kötelessége gyengeség nélkül a végsőkig elviselni, ha állami létét folytatni akarja. Ennek felelőssége teljes egészében ellenfelünkre hárulna, amely háborút ő provokálta ki annak megtagadásával, hogy tisztességes szomszédként viselkedjék, még a kegyetlen szarajevói esemény után is. Ekként cselekedvén, megerősítjük a német fellépés esélyeit Bukarestben, és talán még Oroszország is önmagától tartózkodna attól, hogy belekeveredjék a harcba. Minden valószínűség szerint Anglia békítő befolyást gyakorolna az antant többi hatalmára. Ahhoz sem fér kétség, hogy a cár elgondolkodna azon, hogy aligha az ő szerepe volna az anarchistákat és a királyok gyilkosait védelmezni.

Hozzáfűzöm, hogy a Rómával való bonyodalmak elkerülése, az angol együttérzések biztosítása végett, és főleg elősegíteni Oroszországnak, hogy csak szemlélője legyen a háborúnak, az alkalmas pillanatban és a megfelelő formában még egy olyan nyilatkozatot is kellene tennünk, amivel megerősítenénk, hogy nincs szándékunkban lerombolni Szerbiát, és még kevésbé területét beolvasztani. Egy számunkra szerencsés háború után, véleményem szerint Szerbiát meg kellene csonkítani Görögország, Albánia és Bulgária javára, azoknak a területeknek az elcsatolásával, amelyeket a legutóbbi balkáni háborúban Szerbia megszerzett. Ami bennünket illet, meg kellene elégednünk stratégiai határunk bizonyos fontos pontjai helyesbítésével. Talán követelhetnénk még a háborús költségeink megtérítését, ami hosszú időre biztosítaná nekünk, hogy Szerbiát a kezünkben tartsuk. Ezek azok a megoldások, amelyek nekem a legmegfelelőbbnek tűnnek, ha háborút viselünk. Abban az esetben azonban, ha Szerbia engedne követeléseinknek, természetesen jóhiszeműen el kellene fogadnunk behódolását, és nem szabadna eltorlaszolni előtte a visszavonulás útját. Meg kellene elégednünk gőgjének megalázásával, és ez a diplomáciai győzelem lehetővé tenné számunkra, hogy Bulgáriában és a többi balkáni államban számunkra előnyös politikát folytassunk.

Ez az a szerény vélemény, amelyet van szerencsém Felséged elé tárni, annak a súlyos felelősségnek teljes tudatában, amely ezekben a válságos időkben minden, Felséged bizalmával megbízott személyt át kell hatnia. Ez a felelősség egyformán súlyos, akár a cselekvés, akár a tartózkodás mellett döntünk. Mindent megfontolva, van szerencsém tanácsolni az arany középút választását az említett nyilatkozatban. Számomra – úgy tűnik – azzal az előnnyel rendelkezne, hogy nem zárja ki a békés megoldást, és sok vonatkozásban javítja a háború esélyeit, ha az elkerülhetetlenné válna. Van szerencsém a legnagyobb tisztelettel kijelenteni, hogy számomra, Felséged iránti önfeláldozásom ellenére, vagy pontosabban ezen önfeláldozás miatt, lehetetlen lenne elfogadnom egy minden áron történő háborús megoldást."

Nyilvánvalóan Ferencz Józsefet nem győzték meg Tisza érvei, mert Ischl-ből való visszatérésekor gróf Berchtold jobban, mint valaha, az erőszakosság hívének mutatkozott. Németország egyébként csak sürgette a bécsi kabinetet. Július 12-én, gróf Szögyény, Ausztria–Magyarország nagykövete Berlinben, táviratot küldött gróf Berchtoldnak, miszerint a császár és az illetékes körök sürgették a fellépést a szerbek ellen, és Bécsnek szóló azon biztosíték átadásával bízták meg, hogy Anglia semleges marad. Július 14-én II. Vilmos írta Ferencz Józsefnek az alábbi nyakatekert levelet, amely a gyengédség leple alatt a legalattomosabb felhívás a háborúra:

„Kedves Barátom!

Őszinte hálával állapítom meg, hogy ezekben a napokban, amikor súlyos végzetességgel bíró események egyszerre zúdultak a Fejedre és nehéz döntéseket követeltek Tőled, Gondolataidat barátságunk felé irányítottad és jó Leveledet az abban leírtak biztosítékát megújítva fejezted be. Ezt a szoros barátságot úgy tekintem, mint becses hagyatékot, amelyet nagyapám és apám hagytak örökül nekem, és annak módjában, amint Te azt nekem viszonzod, országaink védelmének legjobb biztosítékát látom. Tiszteletteljes ragaszkodásom Személyedhez lehetővé teszi Számodra felmérni, mennyire fájdalmas volt nekem kényszerűen lemondani a Bécsbe való utazásomról és az élénk érdeklődés nyilvános kielégítéséről, amikor osztozom mély fájdalmadban[3]*.*

Nagyköveted, kipróbált ember, akit őszintén becsülök, átadja majd Neked biztosítékomat, hogy a válságos órákban engem hűségesen Melletted találsz majd, engem és birodalmamat, amint azt a régóta kipróbált barátság és szövetségesi kölcsönös kötelezettségeink megkövetelik. Számomra örömteli feladat Neked ezt újból elmondani ebben a levélben.

A szarajevói szörnyű gaztett teljesen megvilágította a megtébolyodott fanatikusok gonosz mesterkedéseit és a pánszláv üzelmeket, amelyek az állam acélvázát fenyegetik. Tartózkodnom kell az állásfoglalástól a Kormányod és Szerbia között még nyitott kérdésben. De úgy vélem, hogy nem csak erkölcsi feladata minden civilizált országnak, hanem még a szükség is megköveteli saját megmaradásuk érdekében, hogy a leghatározottabb intézkedéseket foganatosítsák tettek által ezzel a propagandával szemben, melynek tárgya összezúzni a monarchiák szilárd összetartó erejét. Nem hitegetem magam tovább ama komoly veszély kapcsán, amely Államaidat fenyegeti, és következésképpen a Hármas Szövetséget, tekintettel az orosz és a szerb pánszlávok háborgására. Éppen ezért elismerem annak szükségességét, hogy meg kell szabadítani Birodalmad déli határait ettől a súlyos nyomástól.

Készen állok tehát Kormányod erőfeszítéseit, a lehetőség szerint támogatni az iránt, hogy megakadályozza egy új balkáni szövetség létrehozását Oroszország védnöksége alatt, melynek éle Ellened irányul, és ösztönözni, e veszély elkerülése végett, Bulgária csatlakozását a Hármas Szövetséghez. Következésképpen, bizonyos ingadozások ellenére, melyek elsősorban a kevés bizalommal indokolhatók, amik a bolgár jellembe helyezhetők, a szükséges utasításokat megadattam a szófiai küldöttemnek, hogy ilyen értelemben támogassa Képviselőd diplomáciai írásos közbelépését, amikor ez utóbbi kifejezi majd az erre vonatkozó óhaját. Egyébként előírtam a bukaresti ügyvivőmnek, hogy beszéljen Károly királlyal Jelzéseidnek megfelelően, és hangsúlyozza neki, miközben felhívja figyelmét a legutóbbi események által létrehozott új helyzetre, a Szerbiától való távolságtartás szükségességére, és fékezze az Államaid ellen irányuló háborgást. Külön kiemeltettem a nagy jelentőségét annak, amit én tulajdonítok a mai napig Romániával fenntartott bizalmas szövetségi jó viszony megóvásának, amelynek még Bulgáriának a Hármas Szövetséghez való csatlakozása esetében sem lenne szabad kárt szenvednie.

Befejezésül, engedd meg kifejeznem szívélyes óhajomat, hogy megadassék Neked, e kemény napok után, felüdülést találni Ischl-i Tartózkodásod során.

Higgyél a Te hűséges barátod őszinte ragaszkodásában és barátságában.

Vilmos"

[3] II. Vilmos császárnak Bécsbe kellett volna jönnie, hogy részt vegyen Ferencz Ferdinánd ünnepélyes temetésén.

mok szerint Magyarország távol maradt volna a háborútól. 1914-ben is inkább szabadulni akart a Habsburg uralom alól, mintsem hogy az ő érdekeikért induljon háborúba. A Habsburg uralkodó ház már régen a zsidó bankárok markából csillogott, mert a fényűző élet és a Monarchia összetartása, a különféle háborúk, amihez még a Monarchiának is csak nagyon kevés köze volt, sok, nagyon sok pénzbe kerültek. Az öreg, 1914-ben 84 éves Ferenc József könnyen befolyásolható volt.

Magyarország miniszterelnöke 1913-1917-ig gróf Tisza István volt. Tisza ellenezte a háborút, a Ferenc Ferdinánd főherceg meggyilkolása utáni napokban ennek többször is hangot adott. Többek közt július 1-én és július 8-án is levelet írt Ferenc József császárnak, arra kérve az uralkodót, hogy ne indítson indokolatlanul háborút a Balkánon.

Tisza a július 7-én tartott Koronatanácsban egyedüliként szavazott a háború indítása ellen. Ellenszavazata miatt a Koronatanács nem tudott a háború indításáról döntést hozni, ezért egy hét múlva, július 14-én újabb Koronatanács ülést kellett tartani. Ezen az ülésen Tisza is megszavazta a háború indítását, mert akkor már tudott az orosz háborús szándékról, de akkor is csak azzal a kikötéssel, hogy győzelem esetén sem vesznek el területet Szerbiától.

A fenti tények bizonyítják Magyarország jó szándékát az európai politikában. Ezeket a tényeket fordították visszájukra az ügynökök. Benes már néhány nappal később röpiratában Tiszát nevezi meg, mint a háború kirobbantásáért leginkább felelős személyt, a korabeli nyugati tájékoztatás pedig valamiért kérdés nélkül elfogadja Benes álláspontját. Tisza Istvánt 1918 októberében meggyilkolták. Azért kellett meghalnia, mert ellenezte azt a háborút, mely tönkretette Európát. A magyar hazának igen nagy szüksége lett volna a Tiszához hasonló jellemű, tehetséges hazafiakra.

Meggyőződéssel állítom, hogy Magyarországnak sem érdeke, sem célja nem volt az első világháború kirobbantásában. Ami a háború következményeként Magyarországgal történt, ahhoz viszont magának a háborúnak nem volt köze...

A háború vége

Az 1914-ben nagy lelkesedéssel elkezdett háború hamar állóháborúvá merevedett. Korábban nem látott kegyetlen haditechnikát vetettek be mindkét oldalon, de ez csak az emberáldozatot növelte, a szemben álló felek egyik fronton sem bírtak egymással.

1917-re a német csapatok valamivel eredményesebbek lettek, mint a franciák, annál is inkább, mert a francia katonák felismerték, hogy a gyilkos háború nem francia érdekekért folyik és lázadásba kezdtek. A lázadó katona pedig nem alkalmas a harctérre.

Ráadásul a Breszt-litovszki béke aláírásával 1918. március 3-án megszünt a keleti front, Németország jelentős haderőt tudott átcsoportosítani a franciák és britek ellen.

A háború kimenetelét végül az amerikai beavatkozás döntötte el. Az Egyesült Államok 1917. április 6-án üzent hadat Németországnak, majd 1917. december 7-én az Osztrák-Magyar Monarchiának is, de amerikai katonák 1918 nyaráig ténylegesen nem harcoltak a fronton. 1918. július 18-án kezdődött meg az antant döntő ellentámadása, amikor az összeomlás szélén álló brit és francia csapatok helyett a friss, jól felszerelt amerikai katonákat küldték harcba a már szintén elcsigázott német csapatok ellen, és elsöpörték a német vonalakat. A nyugati fronton végül a Compiegne-i fegyverszünet 1918. november 11-i aláírása jelentette a háború végét.

Eközben a monarchia csapatai 1918 őszén már csak az olasz fronton harcoltak.

Horthy Miklós emlékirataiban azt olvasom, hogy az Osztrák-Magyar Monarchia 1918. október 7-én nyújtotta be első fegyverszüneti kérelmét. Horthy ebben az időben még győztes tengerész, és minden erejével védi a Monarchiát. A tőle származó információt el lehet fogadni. A fegyverszünet-kérés válasz nélkül maradt és ártatlan emberek további százai pusztultak el, mert a szabadkőművesek úgy határoztak, hogy csak teljes győzelem fogadható el. Valamikor a háború úgy működött, hogy ha az ellenfelek bármelyike kitűzte a fehér zászlót, már a következő órában elhangzott a „tüzet szüntess" parancs és a katonák ezt nagyon komolyan vették, mert az életükről volt szó.

A fegyverszünetkérést az antant hatalmak figyelmen kívül hagyták, inkább katonai zendülést provokáltak a monarchia katonái között. Itt látjuk, hogy miféle elaljasult embertelen döntéshozók voltak jelen ennek a háborúnak az irányítói között.

Az I. világháború során a monarchia seregében magyarok, horvátok, szlovákok, csehek és osztrákok szolgáltak egymás mellett. Nehéz elképzelni józan ésszel, hogy egy olyan birodalom, mely több száz éven keresztül katonai eszközökkel tartotta fenn a hatalmát, hogyan követhet el egy ilyen súlyos hibát, hogy a legkritikusabb órában éppen ilyen vegyes, többnemzetiségű haderőt alkalmaz a tűzvonalban.

1918 őszére a monarchia kiábrándult katonái közt rémhírterjesztők jelentek meg, és kinek-kinek mondtak valamit arról, hogy mi történik odahaza. A magyaroknak például azt hazudták, hogy a románok megszállták Erdélyt. El lehet képzelni, mindenki sietett volna haza, hogy segítsen az otthon maradtaknak.

Miért volt szükség ezekre a rémhírekre? Azon túl, hogy a már amúgy is alacsony morált tovább bomlasszák, a felbomlott hadsereget már senki nem akarta ellátni sem élelemmel, sem egyébbel, de még a hazaszállításukról sem akartak gondoskodni. Így csak olyanok viselkednek, akik sohasem rendelkeztek sem hazával, sem a haza védelméhez szükséges erkölccsel.

A folyamat október 25-re egészen lázadásig fokozódott. Ettől a naptól kezdve a monarchia katonái nem voltak hajlandók fegyvert fogni. Az olasz csapatok ellenfél hiányában gyorsan törtek előre. A monarchia képviselői október 29-én újra fegyverszünetet kértek, sikertelenül, majd november 3-án megint, ezt végre elfogadta az ellenfél.

Láthatjuk, hogy az olasz fronton az I. világháború katonai lázadással, nem pedig az egyik fél fegyveres győzelmével ért véget. A katonai lázadással végződött háborút nem lehet békeszerződéssel lezárni, mert a kétféle esemény jogilag más kategóriába tartozik. Másként kell megítélni a lázadást és megint másként a fegyveres győzelmet. A politika szereti összekeverni a dolgokat, hogy ne lehessen tisztán látni.

A Páduai és Belgrádi fegyverszüneti megállapodások

A monarchia számára a háborúnak hivatalosan az 1918. november 3-án aláírt, a Diaz-féle (Páduai) fegyverszüneti egyezmény vetett véget, amely a következő napon délután 3 órakor lépett hatályba. A Diaz-féle szerződés Ausztria – Magyarország minden frontjára érvényes volt, román vagy szerb front nem jöhet létre, írta jelentésében Wéber tábornok, a monarchia által 1918. október 12-én felállított Fegyverszüneti Bizottság elnöke.

A fegyverszüneti egyezmények aláírásával Franciaország kivételével mindenki tudomásul vette, hogy vége az I. világháborúnak. Nagy-Britannia és az Egyesült Államok csapataikat kivonták a frontról, és haza szállították. De a franciák úgy viselkedtek, mintha külön háborút vívtak volna, no nem a világgal, csak Magyarországgal. Jelentős francia hadsereget tartottak fegyverben a Balkánon, Szerbia területén.

Álljon itt a „Diaz-féle" fegyverszüneti szerződés magyar nyelvű szövege, ahogyan azt az egyetlen magyar aláíró Nyékhegyi Ferenc ezredes közreadta „A Diaz-féle fegyverszüneti szerződés" c. könyvében.

2. melléklet – Páduai fegyverszüneti egyezmény

A Diaz-féle fegyverszüneti szerződés (a páduai fegyverszünet) Nyékhegyi Ferenc ezredes közlése alapján:

Függelék

A fegyverszüneti egyezmény magyar szövege

A szövetséges és társult hatalmak, valamint Ausztria-Magyarország között kötendő fegyverszüneti szerződés feltételei

I. Katonai rendelkezések

1, Az ellenségeskedésnek azonnali beszüntetése szárazföldön, vízen és a levegőben.

2, Ausztria-Magyarország hadseregének teljes leszerelése, valamint az északi tenger és a Svájc közötti frontokon harcoló egységek haladéktalan visszavonása. Ausztria-Magyarország az alanti 3. §-ban meghatározott határain belül legfeljebb 20 – a háború előtti békelétszámra csökkentett – hadosztályt tarthat fenn.

A hadosztály- és hadtesttüzérség anyagi eszközeinek fele a hozzá tartozó felszereléssel, beleértve mindazt, ami azon a területen van, amelyet az osztrák-magyar hadseregnek ki kell ürítenie, a szövetséges és társult hatalmak megállapította pontokon összegyűjtendő és nekik kiszolgáltatandó.

3. A háború kezdete óta Ausztria-Magyarország által megszállott minden terület kiürítése és az osztrák –magyar haderőknek a szövetséges erők hadsereg-parancsnoksága által a különböző arcvonalakon megállapított határidőn belül történő visszavonása a következő vonal mögé:

Az Umbriai-csúcstól a Stilfsi hágónak északra terjedő területéig ez a vonal a rati alpesek taraját követi az Etsch és Eisack forrásáig; a Reschen és Brenner hegyen át az Oetz és a Ziller magaslatán.

Ezt követően a vonal délnek fordul, a Toblach hegyet lépi át és a karni alpeseknél eléri a jelenlegi határt. A Tarvis hegyen túl a juli alpesek vízválasztója mentén a Predil-domb, Manhart, Triglav és aztán a Podbrdo-domb, Podlanischi és Idria vízválasztójának irányába halad. Ettől kezdve a vonal a Schnee hegy felé halad délkeleti irányba, a Szávának és mellékfolyóinak medencéje a vonalon kívül marad. A schnee hegytől a vonal a tengerpart felé irányul akként, hogy Castua, Mattuglie és Volosca a kiürítendő területekhez tartozzék.

Utána hasonlóképpen Dalmácia jelenlegi adminisztrációs határait követi, beleértve északon Licarica és Trihaniát, délen pedig azon területet, melynek határa a Planka foktól kiindultan kelet felé a vízválasztó magaslatot követi, akként, hogy az aösszes völgyek és vízvonalak, melyek Sebenico felé esnek, mint a Cikola, Kerka, Butisnica és annak mellékvizei a kiürítendő területhez tartozzanak. A Dalmácia északi és nyugati részén levő szigetek, így északon Premuda, Selve, Ulbo, Skarda, Maon, Pago és Pinta Dura szigeteket délre a Meledáig, beleértve S. Andrea, Busi, Lissa, Lesina, Tercola, Curzola, Cazza és Lagosta szigeteket, valamint az ezeket körülvevő szigetecskéket és sziklákat is, Pelagoza, Zirona Grande és Piccola, Bua, Solta és Brazzaa kivételével, a vonalon belül maradnak.

Az ily módon kiürített terület a szövetséges és társult hatalmak csapatai szállják meg.

Minden katonai anyag és a kiürítendő területen található ellenséges vasutak, helyükön maradnak.

Mindezen anyagnak a szövetséges és társult hatalmak részére való kiszolgáltatásnál, beleértve a szénnel való ellátást, a szövetséges hatalmak haderejének főparancsnoka által a különböző frontokon megállapított részinstrukciókat kell követni.

Az ellenség által kiürítendő és a szövetséges erők által megszállandó területen az ellenséges csapatoknak újabb rombolásokat, fosztogatásokat, vagy újabb rekvirálásokat végezni nem szabad.

4, A szövetségeknek feltételen joguk lesz:

a., csapataikkal az Ausztria-Magyarország területén levő összes vasutakon, szárazföldi és víziutakon szabadon mozogni.

b., Ausztria-Magyarország mindazon stratégiai pontjait, amelyeket szükségesnek találnak haderejükkel megszállni, azokat hadműveletek céljára alkalmassá tenni, s ott a rendet fenntartani;

c., a szövetséges hadsereg céljaira fizetség ellenében rekvirálásokat végezni, bárhol is tartózkodnak.

5. Az összes német csapatot 15 napon belül ki kel vonni, nemcsak az olasz és balkáni frontról, hanem Ausztria-Magyarország egész területéről.

Ama német csapatokat pedig, amelyek Ausztria-Magyarországot azon napig el nem hagyták, internálni kell.

6, Az osztrák-magyar kiürített területeken a közigazgatást ideiglenesen a helyi hatóságok intézik a szövetséges megszálló csapatok ellenőrzése mellett.

7, Az összes hadifoglyokat, az evakuált polgári személyeket és a szövetséges internáltakat viszonosság nélkül a szövetséges főparancsnokoknak a különböző frontok szerint megállapított feltételeknek megfelelően azonnal haza kell bocsátani.

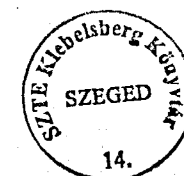
8, A kiürítendő területen visszahagyott betegeket és sebesülteket az osztrák-magyar egészségügyi személyzetnek kell ellátni, mely a szükségelt orvosi anyagokkal együtt a helyszínen marad.

II. A tengerre vonatkozó feltételek

1, Az ellenségeskedést a tengeren azonnal be kell szüntetni, s az osztrák-magyar hajók tartózkodási helyét s mozgását pontosan közölni kell. A szövetséges és társult hatalmak hadi- és kereskedelmi tengerészete a részére engedélyezett szabad hajózásról a területhez tartozó vizeken a semleges hatalmakat értesíti, anélkül, hogy a semlegességgel kapcsolatos kérdéseket felvetnék.

2, Az 1910 és 1918 között épített 15 tengeralattjáró, valamint az osztrák-magyar belvizeken tartózkodó, vagy oda behatoló összes német tengeralattjáró a szövetséges és társult hatalmaknak kiszolgáltatandó. Le kell szerelni valamennyi fent említett osztrák-magyar tengeralattjárót, melyek a szövetségesek és az Egyesült Államok felügyelete alatt maradnak.

3, A szövetséges és társult hatalmaknak teljes fegyverzettel és felszereléssel át kell adni az általuk megjelölendő 3 páncélos hajót, 3 könnyű cirkálót, 9 torpedórombolót, 12 torpedónaszádot, aknarakót és 6 dunai monitort. Minden egyéb felszíni hadihajót, ide értve a folyami egységeket is, a szövetséges és társult hatalmak által kijelölt osztrák-magyar kikötőkbe kell összevonni; ezeket teljes mértékben leszerelni, lefegyverezni és a szövetséges hatalmak felügyelete alá kell helyezni.

SZTE Klebelsberg Könyvtár SZEGED 14.

4, A szövetséges és társult hatalmak összes tengeri és kereskedelmi járműveinek szabad hajózást kell biztosítani, mind az Adriai tengeren s annak belvizein, mint Ausztria-Magyarország területén, a Dunán és annak mellékfolyóin. A szövetséges és társult hatalmak jogot nyernek arra, hogy a dunai hajózás szabadságának biztosítására az összes megerősített műveket, védelmi berendezéseket megszállják, vagy azokat szétrombolják.

5, A szövetséges és társult hatalmak a blokádot jelenlegi állapotban fönntartják, ennélfogva tengeren talált osztrák-magyar hajókat lefoglalják. Kivéve azon eseteket, amelyeket a szövetséges és társult hatalmak kiküldött bizottsága jóváhagy.

6, Valamennyi tengeren használatos légi harceszközt s szövetséges és társult hatalmak által kijelölt kikötőben kell összegyűjteni és leszerelni.

7, Az egész olasz tengerpartot, valamint az Ausztria-Magyarország által a saját beltengerein kívül megszállott kereskedelmi kikötőket ki kell üríteni, s az összes úszó-anyagot, hajózási eszközöket, készleteket és mindennemű hajózási anyagot ott kell hagyni.

8, A szövetséges és társult hatalmak a Póla megerősítését képező tengeri és szárazföldi erődítéseket, a szigeteket, a hajógyárat és az arzenált megszállják.

9, Ausztria-Magyarországnak a szövetséges és társult hatalmak összes fogva tartott kereskedelmi hajóját vissza kell adni.

10, Az átadandó építményekben vagy anyagokban a kiürítés előtt kárt okozni tilos.

11, A hadi- és kereskedelmi tengerészet – viszonosság kötelezettsége nélkül – a szövetségesek összes osztrák-magyar kézben levő hadifoglyait kiszolgáltatja.

Az alulírott teljhatalmú meghatalmazottak kijelentik, hogy a fenti feltételeket elfogadták.

1918.november 3.

Az olasz hadsereg főparancsnoksága részéről
Az olasz hadsereg Legfelső Parancsnokságának képviselői:
Pietro Badoglio tábornok
Scipioni Scipione tábornok
Tullio Marchetti ezredes
Pietro Gazzera ezredes
Pietro Maravigna ezredes
Alberto Pariani ezredes
Francesco Accini sorhajókapitány
Az osztrák-magyar hadsereg főparancsnoksága részéről
F. Victor Weber Edler von Webenau (gyalogsági tábornok)
Karl Schneller (ezredes)
J. von Lichtenstein (fregattkapitány)
F. von Nyékhegyi (alezredes)
(Georg Zwierkovski (korvettkapitány)
Victor Freiherr von Seiller (alezredes)
Kamillo Ruggera (százados)

Jegyzőkönyv,
mely tartalmazza a szövetséges és társult hatalmak
valamint Ausztria-Magyarország közötti fegyverszüneti szerződés egyes pontjainak részleteit és végrehajtási utasításait

I Katonai rendelkezések

1, A fegyverszüneti szerződés aláírása után 24 órával, vagyis november 4-én (közép-európai idő szerint) 15 órakor Ausztria-Magyarország valamennyi frontján megszűnik az ellenségeskedés a szárazföldön, a tengereken és a levegőben.

Ettől az időponttól kezdve az olasz és a hozzájuk társult csapatok tartózkodnak attól, hogy átlépjék az eddig elért vonalat.

Az osztrák-magyar és a velük szövetséges csapatoknak légvonalban legalább három kilométeres távolságban kell visszahúzódniuk attól a vonaltól, melyet a szövetséges és társult hatalmak elértek A két fentebb kijelölt vonal közötti három kilométeres sáv lakosai a szükséges élelmiszerellátás biztosítása miatt fordulhatnak mind saját nemzeti hadseregükhöz, mind a szövetségesek hadseregéhez.

Azon osztrák-magyar egységeket, melyek az ellenségeskedés beszüntetésének időpontjában az olasz csapatok által elért arcvonal mögött vannak, hadifoglyokként fogjuk kezelni.

Ami a második és harmadik cikkelyben a tüzérségre és felszerelésére, valamint a kijelölt helyeken összegyűjtendő, illetve az evakuált területen maradó harcászati anyagokra vonatkozó rendelkezéseket illeti, az olasz teljhatalmú megbízottak, mint valamennyi szövetséges és társult hatalom képviselői kijelentik, hogy azokat végre kell hajtani.

a, Minden háborús célra használható tárgyat és azokat, melyeknek alkotórészei ily módon felhasználhatók, át kell engedni a szövetséges és társult hatalmaknak.

Felhatalmazzuk az osztrák-magyar és a német csapatokat, hogy a harmadik cikkelyben megjelölt területet kiürítő katonák kizárólag személyes felszerelésüket, továbbá a katonai lovakat, az élelmiszerek, a konyhafelszerelés, a tiszti kar

csomagjai és az egészségügyi felszerelés szállítására használt eszközöket és lovakat magukkal vigyék. Ezt a rendelkezést kell alkalmazni valamennyi fegyvernemre és valamennyi kiszolgáló egységre.

b, Ami kifejezetten a tüzérséget illeti, az osztrák-magyar és a német csapatok a kiürítendő területen hagynak minden tüzérségi anyagot és felszerelést.

A későbbiekben határozzák majd meg azt a számítási módot, mellyel pontosan meg lehet állapítani annak a hadosztályi és hadtesttüzérségnek a teljes létszámát, mellyel Ausztria-Magyarország az ellenségeskedés büntetéséneknek időpontjában rendelkezik, s amelynek felét a szövetséges hatalmaknak kell átengedni, ennek során, ha szükséges, rögzítik az osztrák-magyar hadsereg más tüzérségi anyagának átvételét és a szövetséges és társult hatalmak által az osztrák-magyar hadsereg részére való esetleges visszaadását.

Mindazon tüzérséget, mely nem képezi a hadosztályi és hadtesttüzérség szerves részét, bárminemű kivétel nélkül át kell engedni, ezért nem szükséges ezek létszámát meghatározni.

c, A hadosztályi és hadtesttüzérség átvételére az olasz front vonatkozásában a következő helységekben kerül sor: Trento, Bolzano, Pieve di Cadore, Stazione per la Carnia, TOlmino, Gorizia, és Trieszt.

A szövetséges és társult hatalmak hadseregének Ausztria-Magyarország különböző frontjain működő főparancsnokságai különleges bizottságokat hoznak majd létre, melyek a szükséges kísérettel ellátva haladéktalanul azon helyekre utaznak, melyeket a leginkább indokoltnak ítélnek a fentiekben megállapított rendelkezések végrehajtásának ellenőrzése szempontjából.

4, Megállapítjuk, hogy a Toblach és a Travis hegy elnevezések a hegyeknek azt a csoportját jelölik, melyek a Toblach nyereg és a Travis medence fölött magasodnak, amint kitűnik a csatolt 1/500000 léptékű szemléltető vázlatból.

5, Az osztrák-magyar és a velük szövetséges csapatoknak az olasz front vonatkozásában az ellenségeskedés megszűnésétől számított 15 napon belül kell visszahúzódniuk a fegyverszünet feltételeit tartalmazó jegyzőkönyv 3. cikkelyében kijelölt vonal mögé.

Az osztrák-magyar és a velük szövetséges csapatoknak az olasz front vonatkozásában az 5. napon a Tonale-Noce-Lavis-Avisio-Pordio-Livinal-Longo-Falzarego-Pieve di Cadore–ColleMaria-Alto Tagliamenti-Fella-Raccolana-Sella di Nevea-Isonzo vonal mögé kell vonulniuk, be kell fejezniük továbbá a fentebb hivatkozott cikkelyben meghatározott kivonulásukat Dalmácia területéről.

Azon osztrák-magyar és velük szövetséges szárazföldi és tengeri egységeket, melyek a megállapított 15 napos határidőn belül nem hagyják el a területet, hadifoglyoknak fogjuk tekinteni.

6, A szövetséges és társult hatalmak által osztrák-magyar területen végzett rekvirálások ellenértékét az olasz hadseregben jelenleg hatályos „Servizio Guerra – Parte II Edizione 1915" 227. oldalán található első paragrafusban rögzített szabályok szerint fizetik ki.

7, Ami a vasutakat és a szövetséges hatalmak valamint Ausztria-Magyarország közötti fegyverszüneti szerződés 4. pontja által a szövetséges hatalmaknak biztosított jog gyakorlását illeti, megállapítjuk, hogy az osztrák-magyar vasúti igazgatóság alkalmazottai fogják biztosítani a szövetséges és társult hatalmak csapatainak, harcászati anyagainak és élelmezésének az osztrák-magyar vasúti hálózat azon részén történő szállítását, amely nem tartozik a fegyverszüneti szerződés rendelkezései szerint evakuált területhez, az ő feladatuk lesz a vasúti hálózat irányítása és működtetése is, azonban a szövetségesek által kinevezett Különleges Bizottságok és szükség esetén felállított pályaudvari katonai parancsnokságok ellenőrzése alatt.

Az osztrák-magyar hatóságoknak előnyben kell részesíteniük a fenti szállítmányok áthaladását, és garantálniuk azok biztonságát.

8, Az evakuált területen , amint megszünik az ellenségeskedés , meg kell kezdeni a közúti és vasúti aknák, az aknamezők és minden más, a közúti és a vasúti hálózat megszakítására elkalmas berendezés felszedését és ártalmatlanítását.

9, Az ellenségeskedés beszüntetésétől számított 8 napon belül a foglyok és az Ausztria-Magyarországon internált személyek minden munkát abbahagynak, kivéve a mezőgazdasági munkát, ez azonban csak azon foglyokat és internáltakt érinti, akiket még a fegyverszüneti szerződés aláírásának napja előtt mezőgazdasági munkára osztottak be. Mindenesetre készen kell állniuk az azonnali indulásra, amint erre az olasz hadsereg főparancsnoksága felkéri őket.

10, Ausztria-Magyarországnak kell gondoskodnia a szövetséges kormányok azon különböző bizottságainak védelméről, biztonságáról és élelmezéséről (ennek költségeit meg fogják téríteni), melyek feladata a hadianyag összegyűjtése és bármiféle ellenőrzés, működjenek akár az evakuált területen, akár Ausztria-Magyarország más részén.

II. Tengerre vonatkozó rendelkezések

1, Az ellenségeskedést a tengeren ugyanakkor kell beszüntetni, mint a szárazföldön és a légtérben.

Ugyanebben az időpontban az osztrák-magyar kormánynak a pulai rádiótávirati állomás közvetítésével, mely az anyagot Velencébe továbbítja, meg kell adnia az olasz kormány és a szövetséges kormányok számára a szükséges felvilágosítást valamennyi osztrák-magyar hajó helyzetéről és mozgásáról.

2, Valamennyi, a 2. és 3. pontban említett, a szövetséges hatalmaknak átadandó egységnek november 6-án 8 órára el kell érnie Velencét: a parttól 14 mérföldre révkalauz száll a fedélzetre.

Kivételt csupán a dunai monitorok képeznek, melyeknek a balkáni fronton állomásozó szövetséges erők főparancsnoka által kijelölt kikötőben, és az általa megállapított feltételek mellett kell jelentkezniük.

3, Azok a hajók, melyeknek Velencébe kell menniük, a következők:

Tegethoff
Prinz Eugen
Ferdinand Max
Saida
Novara
Helgoland

Kilenc Tátra típusú (legalább 800 tonnás) régebbi építésű torpedóromboló.

Tizenkét 200 tonnás torpedónaszád,

A Cameleon nevű aknarakó hajó

Tizenöt 1910 és 1918 között épített tengeralattjáró, továbbá az összes német tengeralattjáró, melyek az osztrák-magyar felségvizeken találhatók.

Az átadandó hajókban esetlegesen okozott károkat a szövetséges kormányok a jelen fegyverszünet legdurvább megsértésének fogják tekinteni.

A garda-tavi flottillát a szövetséges hatalmak Riva kikötőjében veszik át. Mindazon hajókat, melyeket a szövetséges hatalmaknak nem kell átvenniük, az ellenségeskedés beszüntetésétől számított 48 órán belül Buccari és Spalato kikötőjében kell összevonni.

Ami az aknamezők felszámolásának és a gátakadályok lerombolásának jogát illeti, Ausztria-Magyarország kormánya becsületére kötelezi magát, hogy az ellenségeskedés megszűnésétől számított 48 órán belül a velencei helyőrségparancsnoknak és a haditengerészet Brindisiben állomásozó parancsnokának átadja a Pola, Cattaro és Fiume kikötőiben található aknamezők és gátakadályok térképét, ugyanazon időponttól számított 96 órán belül pedig a Földközi-tengeren, az olasz folyókban és tavakban található aknamezők és gátakadályok térképét, ide értve azokat is, amelyeket a német kormány parancsára helyeztek el, és amelyekről tudomása van.

Ugyanezen 96 órás határidőn belül hasonló közleményt kell küldeni a Duna és a Fekete tenger vonatkozásában a balkáni fronton állomásozó szövetséges erők parancsnokának.

5, Az ellenségeskedés beszüntetésétől számított 96 órán belül vissza kell szolgáltatni a szövetséges hatalmak kereskedelmi hajóit olyan módon, melyet a szövetséges hatalmak fognak megállapítani, és az osztrák-magyar kormány tudomására hozni. A szövetséges hatalmak fenntartják maguknak a jogot, hogy létrehozzák az 5. cikkelyben említett bizottságot, és az osztrák-magyar kormány tudomására hozzák működésének részleteit, továbbá a helyszínt, ahol ülésezni fog.

6, A 6. cikkelyben említett tengeri bázis Spalato.

7, A 7. cikkelyben említett kiürítést ugyanazon időpontig jel végrehajtani, amit a szárazföldi csapatok számára a fegyverszüneti vonal mögé történő visszavonulásra kijelöltek.

A kikötőkben található rögzített, mozgó vagy hajózó anyagban bárminemű károkozás tilos.

A kiürítést a Lagúna csatornáin át kell végrehajtani, felhasználva ehhez a helyszínt kívülről megközelítő osztrák-magyar vízijárműveket.

8, A 7. cikkelyben említett birtokbavételre az ellenségeskedés beszüntetésétől számított 48 órán belül kerül sor.

Az osztrák-magyar hatóságoknak garantálniuk kell az azon személyeket szállító hajók biztonságát, akiknek feladata Pola, a szigetek és más, a fegyverszüneti szerződésben megjelölt hely birtokbavétele.

Az osztrák-magyar kormány megteszi a szükséges előkészületeket ahhoz, hogy a szövetséges nemzetek Pola felé tartó hajói az erődtől 11 kilométerre révkalauzokat kapjanak, akik meg tudják mutatni a legbiztonságosabb utat.

9, A szövetséges hatalmakhoz tartozó személyeknek és az anyagi javakban esetleg okozott bármilyen kárt a jelen fegyverszüneti egyezmény igen durva megsértésének tekintjük.

Alulírott teljhatalmú megbízottak kijelentik, hogy a fenti feltételeket jóváhagyják.

1918. november 3.

Az olasz hadsereg Legfelső Parancsnokságának képviselői:

Pietro Badoglio tábornok
Scipioni Scipione tábornok
Tullio Marchetti ezredes
Pietro Gazzera ezredes
Pietro Maravigna ezredes
Alberto Pariani ezredes
Francesco Accini sorhajókapitány

Az osztrák-magyar hadsereg Legfelső Parancsnokságának képviselői:

F. Victor Weber Edler von Webenau (gyalogsági tábornok)
Karl Schneller (ezredes)
J. von Lichtenstein (fregattkapitány)
F. von Nyékhegyi (alezredes)
(Georg Zwierkovski (korvettkapitány)
Victor Freiherr von Seiller (alezredes)
Kamillo Ruggera (százados)

Fordította Thiery Henriett
A Diaz-féle fegyverszüneti szerződés (a páduai fegyverszünet)
Személyes tapasztalatok és hiteles okmányok alapján ismerteti Nyékhegyi Ferenc ezredes
Magyar Mercurius Kiadó, Budapest

A szerződéssel kapcsolatos észrevételeim a következők:

- Az aláírók között csak egyetlen magyar név (Nyékhegyi Ferenc alezredesé) található.
- A szerződés mellékleteként szereplő térképvázlat magyar területet nem érint.
- A szerződés jelzi, hogy a Monarchia megszünt, mert Ausztria-Magyarországra vonatkozik.

Ezt követően csak azt a részt jegyzetelem mely Magyarországot érinti.

- A magyar hadsereg teljes leszerelése!
- Magyar hadseregnek ki kell üríteni a megszállt területeket.
- A szerződés szerint a Száva és mellékfolyói a demarkációs vonalon kívül marad.
- A szövegben található egy pontatlan és követhetetlen megfogalmazás, amely magyarokra is vonatkozhat: „a szövetséges hatalmak haderejének főparancsnoka által a különböző frontokon megállapított részinstrukciókat kell követni". A baj az, hogy a szerződés első pontja kimondja, hogy az ellenségeskedést be kell szüntetni ez értelemszerűen azt jelenti, hogy a frontvonalak megszüntek, most a szöveg mégis frontokról beszél?!
- A szövetséges csapatoknak joguk lesz a Magyarország területén mozogni, Magyarország stratégiai pontjait megszállni, a szövetségesek céljaira fizetség ellenében rekvirálni. (Ez már előre vetíti a francia szándékot, hogy katonáikkal megjelenjenek Magyarországon.)
- A német csapatokat ki kell vonni 15 napon belül Magyarország területéről
- Az összes foglyot szabadon kell engedni.
- A sebesülteket Ausztria-Magyarország egészségügye látja el.
- Valamennyi magyar hajót lefoglalják
- Szabad hajózást kell biztosítani a Dunán a szövetségesek részére.
- Magyarország igen nagy kárt szenvedett a fiumei kikötő elvesztésével.

A Diaz-féle fegyverszüneti szerződést hét fő írta alá a szövetséges és társult hatalmak részéről, és hét fő Ausztria-Magyarország részéről, de az aláírók között csak egyetlen magyart találunk. Számomra ez is azt igazolja, hogy Magyarország csak mellékszereplője volt az I. világháborúnak. A háború valódi felelősei mégis Magyarországot büntették meg a legsúlyosabban, jogtalanul és igazságtalanul.

Már az is felháborító, hogy azt írja ez a szerződés, hogy Magyarország részére fegyverszünetet engedélyeznek. Fegyverszünetet csak a Monarchia részére engedhettek, mert az állt hadban az antant hatalmakkal. Magyarország, mint újonnan létrejött állam, senkivel szemben nem viselt hadat, ezért Magyarországot hadviseléssel vádolni hazugság! Trianonban ennek ellenére huszonhét ország állt szembe Magyarországgal. A tönkretett magyarság nevében fel kell szólítani a huszonhét országot, hogy mutassák be egy nemzetközi fórumon (ahol nem a szabadkőművesek dirigálnak) azt a hadüzeneti dokumentumot, amit Magyarország velük szemben kibocsátott. Amelyik ország nem tud ilyen dokumentumot bemutatni, az köteles Magyarországot megkövetni és a jóvátételként kapott országrészt, pénzt és egyéb anyagi javakat köteles visszaszolgáltatni Magyarországnak.

Az pedig, hogy a fegyverszünet aláírása után tíz nappal újabb, az ország számára kedvezőtlenebb megállapodást írt alá Károlyi, teljes jogi képtelenség. Magyarország ez alatt a tíz nap alatt nem üzent hadat senkinek és senkivel nem folytatott háborút.

A Magyarország területi épségét meghagyó Páduai-szerződés azonban szöges ellentétben állt az 1917. június 28-30 között Párizsban tartott szabadkőműves konferencia döntésével, miszerint Magyarországot szét kell darabolni. A Páduai-szerződés megszövegezői tudták, hogy az olaszok Magyarország szétdarabolását nem fogadják el, az viszont fura helyzet lett volna, ha a háborúnak épp az olasz fronton véget vető szerződést

az olaszok nem írják alá. Azonban, hogy alapot teremtsenek Magyarország szétdarabolására, összeállították a Belgrádi szerződés szövegét is, tudva, hogy Károlyi Mihály, aki maga is szabadkőműves volt, alkalmas személy, hogy a második megállapodást utasításuknak megfelelően aláírja.

Az október végén hatalomra kerülő Károlyit tehát arra utasították, hogy november 4-én, a Páduai szerződés életbelépése után egy órával tiltakozzon a monarchia megbízottjának, Weber tábornoknak az aláírása ellen.

3. melléklet – Károlyi tiltakozó levele

A MAGYAR KORMÁNY AZ OLASZ FŐPARANCSNOKSÁGHOZ WEBER TÁBORNOK ÜGYÉBEN

irat típusa: 10.161. sz. távirat
keltezési hely: Budapest,
keltezési idő: 1918. november 4. 4 óra 37

Tekintettel Magyarországnak Őfelsége által is elismert függetlenségére, [2] a magyar királyi kormány nem fogadhatja el Weber gyalogsági tábornok közös megbízottként való részvételét a fegyverszüneti tárgyalásokon. A magyar királyi kormány kizárólag az események sürgető nyomásának engedve, valamint azon megfontolásból adja beleegyezését Weber gyalogsági tábornoknak a magyar érdekek képviseletének ellátására, hogy saját hibájából ne késleltesse a fegyverszüneti tárgyalások lezárását. Kérjük, jelen táviratunk vételét – a korábbiakhoz hasonlóan – az azonosító szám megjelölésével rádión igazolni szíveskedjenek.

levéltári jelzet: AG.6N71
[2] 1918. november 1-jén.

Az, hogy a Páduai szerződést Károlyi kormányfőként nem fogadta el, szükségessé tette, hogy egy újabb szerződést írjanak alá. A Szerbiában tartózkodó francia hadsereggel 1918. november 13-án új fegyverszünetet köt Belgrádban, amelynek tizennyolc pontnyi feltételei között már megjelenik Magyarország feldarabolása, bár végleges határ megállapításokról ez a szerződés sem intézkedett.

4. melléklet – A Belgrádi katonai egyezmény

KATONAI EGYEZMÉNY A SZÖVETSÉGES HADSEREGEK ÉS A MAGYAR KORMÁNY KÖZÖTT
irat típusa: Szám nélkül.
keltezési hely: Belgrád,
keltezési idő: 1918. november 13.

I. A magyar kormány csapatait a Nagy-Szamos felső folyása - Beszterce - Maros(falu) - a Maros vonala a Tiszával való összefolyásáig - Szabadka - Baja -Pécs (e városokban nem tartózkodnak magyar egységek) - a Dráva folyása Szlavónia-Horvátország határáig vonaltól északra vonja vissza. A kiürítés nyolc napon belül hajtandó végre.

A kiürített területet a szövetségesek teljes joggal megszállják, a szövetséges hadseregek főparancsnoka[18] által meghatározandó feltételeknek megfelelően. A polgári közigazgatás e területen a jelenlegi kormány kezében marad.

A kiürített területen kizárólag a rend fönntartásához elengedhetetlenül szükséges rendőri és csendőri alakulatok maradhatnak, valamint azok, amelyek a vasútvonalak biztonságára felügyelnek.

II. A magyar hadsereg, a szárazföldi csapatok és a haditengerészet leszerelése, a belső rend fönntartásához szükséges hat gyalogos és két lovas hadosztály, valamint az I. szakaszban említett rendőri erők kivételével.

III. A szövetségesek megszállási joga minden helységre, illetve minden stratégiai pontra, melyeknek folyamatos meghatározása a szövetséges hadseregek főparancsnokának jogkörébe tartozik.

A szövetséges csapatok szabad átvonulásának és állomásozásának joga Magyarország egész területén. A szövetségesek állandó joga az állam, illetve a Magyarországon lakó magánszemélyek tulajdonát képező közúti, vasúti jármű-, illetve hajópark egészének katonai célú igénybevételére. Hasonlóképpen az igás- és málhás állatokra.

IV. A megszállt terület (lásd I. szakasz) vasúti forgalmát rendesen lebonyolító személyzet és vasúti anyag helyben maradnak: ezen fölül tartalékként a szövetséges csapatok szükségleteire, valamint a szerbiai vasúti anyagban a háború következtében keletkezett hiány pótlására egy hónapon belül a főparancsnok részére átadandó 2000 szabványos nyomtávú vasúti kocsi és 100 mozdony, illetve 600 keskeny nyomtávú vasúti kocsi és 50 mozdony. E vasúti anyag részben Ausztriára terhelhető. A számok hozzávetőlegesek.

V. A megszállt terület hajóforgalmát rendesen lebonyolító személyzet és hajózási felszerelés helyben maradnak.

Ezen fölül hat monitor azonnali hatállyal a szövetségesek részére Belgrádban átadandó.

A dunai flottilla fönnmaradó részét lefegyverzés céljából a főparancsnok által a későbbiek folyamán meghatározandó dunai kikötőkben kell összevonni. A szövetséges hadseregek szükségleteire, valamint a szerbiai hajózási fölszerelésben a háború következtében keletkezett hiány pótlására e flottillából a lehető legrövidebb időn belül tíz személyszállító hajó, tíz vontató és hatvan uszály átadandó. A számok hozzávetőlegesek.

VI. Két héten belül a főparancsnok rendelkezésére bocsátandó egy, a szükséges fölszereléssel ellátott, háromezer fős vasúti alakulat a szerbiai vasútvonalak javítására. A számok hozzávetőlegesek.

VII. Két héten belül a főparancsnok rendelkezésére bocsátandók a szükséges fölszereléssel ellátott távírász-alakulatok a szerbiai telefon- és távíróforgalom helyreállítására.

VIII. Egy hónapon belül a főparancsnok rendelkezésére bocsátandó 25 000 ló és az általa meghatározandó, szükség szerinti szállítóeszköz. A számok hozzávetőlegesek.

IX. A fegyverek és a hadianyag összegyűjtése a főparancsnok által meghatározandó pontokon. Ezen anyag egy része a főparancsnok rendelkezésére álló egységek fölállítása céljára lesz igénybe véve.

X. A szövetséges hadifoglyok és polgári internáltak azonnali szabadon bocsátása, majd összegyűjtésük bevagonírozásra alkalmas pontokon, ahonnét hazaszállításuk a főparancsnok által meghatározandó kilépési pontokon és időben történik. A magyar hadifoglyok átmenetileg fogságban maradnak.

XI. A német csapatok magyarországi átvonulására és állomásozására 15 nap áll rendelkezésre a Diaz tábornokkal kötött fegyverszünet aláírásának napjától (november 4. 15 óra) számítva.

Németországgal postai és távíróforgalom csak a szövetségesek katonai ellenőrzése mellett bonyolítható. A magyar kormány kötelezettséget vállal mindennemű katonai távírókapcsolat megakadályozására Németországgal.

XII. Magyarország segíti a szövetséges megszálló csapatok ellátását. A rekvirálások - amennyiben nem önkényesek - engedélyezendők, a térítés folyó áron történik.

XIII. Az összes dunai és fekete-tengeri osztrák-magyar aknatelepítés helyét késedelem nélkül közölni kell a főparancsnokkal.

Ezenfölül a magyar kormány kötelezi magát a magyar határon túl, Ausztria területén a Dunába dobott, valamint a saját vizein jelenleg található összes úszó akna kifogására.

XIV. A magyar posta-, rádiószolgálat, a telefon-, távíró- és vasúti forgalom a szövetségesek felügyelete alá kerül.

XV. Az ellátással megbízott miniszter mellé a szövetséges érdekek érvényesítésére felügyelő szövetséges képviselő lesz kirendelve.

XVI. Magyarország köteles mindennemű kapcsolatot megszakítani Németországgal, valamint köteles megtiltani mindennemű csapat- és hadianyag-szállítást, a főparancsnok külön engedélyével a romániai német csapatok részére történő szállítások kivételével.

XVII. A szövetségesek a belügyeket illetően nem avatkoznak be a magyar államigazgatás munkájába.

XVIII. A szövetségesek és Magyarország között az ellenségeskedés megszűnt.

Készült két példányban, 1918. november 13-án, 23 óra 15 perckor, Belgrádban, a címben, illetve a XI. és XVIII. cikkelyben végrehajtott módosítással.

a szövetségesek részéről a főparancsnok képviselői:
Mišić vajda s. k. Henrys tábornok s. k.

Magyarország részéről a magyar kormány képviselője:
Linder Béla s. k.

levéltári jelzet: AG.20N528 c/106. d/3.

A belgrádi szerződés aláírása után a francia miniszterelnök azt állítja, hogy Károlyi kérte az új szerződés aláírását, hogy Magyarország tekintélyét növelje a nemzetközi politikában. Ennek ellentmond azonban, hogy a belgrádi szerződést francia részről kitárgyaló Franchet d'Esperey tábornok Konstantinápolyból érkezett Belgrádba. Ez a tábornok akkora tekintély volt ebben az időben, hogy tíz Károlyi Mihály szavára sem tett volna egy lépést sem, nemhogy Konstantinápolyból Belgrádba utazzon, és ő bizonyosan nem akarhatta a magyarok nemzetközi tekintélyét növelni. Biztosra veszem tehát, hogy Franchet d'Esperey nem Károlyi kérésére, hanem felsőbb parancsra utazott Belgrádba. Ráadásul a franciák hivatalosan el sem ismerték Károlyit Magyarország vezetőjének. Bár igen ellentmondásosak ez ügyben a megnyilvánulásaik.

Clemenceau 1918. december 1-én azt írja: magyar kormány nemzetközi szempontból nem létezik. A Belgrádban Károlyival megköttetett katonai egyezményről is azt állítja, hogy csak a helyi hatalommal történt szerződés, miközben azt a szerződés szövege szerint „Magyarország részéről a magyar kormány képviselője" írta alá. Később a Trianoni szerződésben a Főhatalmak törvényesnek ismerik el a november 13-i magyar aláírást.

Az, hogy ki volt a „magyar kormány képviselője" Belgrádban, megint egy érdekes kérdés. Sajnos erre a célra is csak egy magyarellenes személyt találtak. A szoros szerb kapcsolatokkal rendelkező, zsidó származású Linder Béla ugyan eredetileg a magyar királyra tett esküt, mint magyar honvédelmi miniszter, de esküjének semmi jelentősége nem volt, mert akinek se Istene, se hazája nincs, az mire vagy kire esküdjön? 1918. november elsején, honvédelmi miniszterként mondja ki hazaárulását bizonyító mondatát: "nem akarok többé katonát látni". Később a szerbek által megszállt Pécs polgármestere lett, halála után Szerbiában pedig szobrot állítottak neki.

Pichon, francia külügyminiszter azt vetette Károlyi szemére, hogy azt kérte, Magyarországot független államnak ismerjék el. Mintha a páduai szerződés aláírását követően nem első és legfontosabb kötelessége lett volna Franciaországnak, hogy kérés nélkül ismerje el Magyarországot, mint új független államot.

A Diaz-féle szerződés aláírásával 1918. november 4-én felbomlott az Osztrák–Magyar Monarchia, és létrejött a független Magyar Királyság. Megkoronázott királya az a IV. Károly, akit Ausztriából elűztek, és ekkor nem Magyarországra jött, hanem Svájcban keresett menedéket.

Magyarországon 1918. október 16-ig a Wekerle kormány volt hatalmon. 1918. október 26-án éjjel a Károlyi palotában megalakult a Nemzeti Tanács. Érdemes megnézni, kik a tagjai. Linder Béla, Berinkey Dénes, Garami Ernő, Kunfi Zsigmond, ők a Károlyi kormány azon tagjai, akik ott lesznek majd Kun Béla kormányában is.

Október 31-én a király nevében eljáró József főherceg megbízta Károlyit a kormányalakítással. Károlyi és kormánya ekkor még a magyar királyra esküdött fel. Másnap, 1918. november elsején Károlyiék kérésére a nádor felmentette őket esküjük alól.

Az eskü visszavonásával megszünt Magyarországon a jogfolytonosság, mert a Károlyi-féle kormánynak semmiféle, sem a királytól, sem a néptől származó meghatalmazása nem volt. Ez a törvényen kívüli állapot egészen 1920. február 27-ig tartott, mert csak ekkor nyílt lehetőség az új magyar parlamentnek az 1920. I. tc. meghozatalára, melyben kimondta az államszervezés formáját. Ebből az állapotból adódóan, ha tetszik, ha nem, ami a két időpont között történt Magyarországon vagy Magyarországgal, a római jog szerint érvénytelen. Azt is nagyon fontos megállapítanunk, hogy amikor az Osztrák-Magyar Monarchia nevében 1918. november 3-án aláírták a Páduai fegyverszünetet, abban az aláírásban benne van a magyar aláírás is, mert ha a háború kezdetén egységesnek tekintették a Monarchiát, akkor a háború végén is egységesnek kell tekinteni. Minden, ami ettől eltér az jogtalan és törvénytelen.

Károlyi november 4-i levelében (lásd a 20. oldal) „magyar királyi kormányként" utasítja el a Páduai szerződést, holott akkor ilyen kormány már nem létezett, hiszen november 1-én visszaadták a királyra tett esküjüket.

A fentiekből látszik, hogy a Belgrádi szerződést aláíró Károlyi kormány valóban nem volt legitim, az ő általuk aláírt egyezmény nem képezhette volna későbbi béketárgyalások alapját!

A Páduai szerződés jogilag tehát megszüntette azt a monarchiát, akivel a hadviselő felek háborúban álltak, azaz a szabadkőművesek hangoztatott céljával összhangban Európa ezen a részén megszünt a tekintélyuralmi rendszer. A létrejött két ország, Magyarország és Ausztria egyike sem viselt háborút az antant ellen, és a Páduai szerződés megkötése után egyik ország sem üzent hadat senkinek. Magyarországot mégis keményen felelősségre vonták, még a másik utódállam, Ausztria is kapott területéből. Ahhoz, hogy ezt büntetést könnyebben igazolják, a háború következtében legyengült országban politikai káoszt teremtettek, és megkezdődhetett Magyarország kommunizmussal való meggyalázása.

Kun Bélát ki küldte valójában?

A Trianonban Magyarország ellen felhozott egyik legygyakoribb vád, hogy bolsevik ország akart lenni, ezért kellett megbüntetni és szétdarabolni. Ennek szellemében 1945 után is folyamatosan azt tanították, hogy Kun Bélát Lenin küldte Magyarországra kommunista pártot szervezni. Ez éppen olyan hazugság volt, mint a többi szó és írás, amely a kommunistáktól származott vagy származik.

Azt viszont mind a mai napig elhallgatják, hogy a magyarországi kommunista hatalomátvételt az antant/szabadkőműves ügynökök szervezték meg, Kun Bélát az antant titkos irányítói küldték Magyarországra.

Ennek a gyalázatnak magyar részről négy kulcsszereplője van: Károly, Kunfi, Pogány és végül maga Kun.

Károlyiról már láttuk, hogy viselkedése alapján az antant ügynöke, ráadásul szorosan kézben tartott ügynök. A Károlyi családba házitanítóként beépített francia ügynök, De Noiseux tartotta szemmel, így az antant Károlyi minden lépéséről tudott. De Noiseux később Kun Béla tanácsadója lett, ebből is látható, hogy több volt, mint házitanító.

Kunfi és Pogány a Károlyi-kormány tagjai és az akkori Szociáldemokrata Párt vezetői. De mint látni fogjuk, beépített kommunista ügynökök, mert a Kun Béla hatalomátvétele után kommunista népbiztosok lesznek. Károlyi az ő közvetítésükkel szervezte meg az 1919. márciusi hatalomátadást.

A magyarországi ügynökök közül azonban bizonyára egy sem tűnt alkalmasnak a feladatra, hogy az antant a szovjet fogolytáborban kommunista kiképzést kapott Kun Bélát szöktette Magyarországra. Kun 1918. november 17-én érkezett Magyarországra hamis útlevéllel, dr. Sebestyén Ervin álnéven és egy hónapon belül négy újságot jelentetett meg. A négy újság megjelentetése egy irányba mutat, mindannyian tudjuk, hogy kiknek az eszköztárába tartozik az újságon keresztüli társadalmi manipuláció.

Kun Béla 1919. február 22-től 1919. március 21-ig a budapesti Gyűjtőfogházban volt bezárva, de mintha csak szállodában lakott volna, az látogatta,

5. melléklet – Határozat

A szociáldemokrata vezetőség megbízottai egyezségre jutottak a kommunista vezérekkel a gyűjtőfogházban megtartott értekezleten és az alábbi közös dokumentumot fogalmazták.

„HATÁROZAT

A Magyarországi Szociáldemokrata Párt és a Kommunisták Magyarországi Pártja a mai napon közös vezetőségi ülésben a két párt teljes egyesülését határozta el.

Az egyesült új párt neve mindaddig, amíg a forradalmi Internacionálé nem dönt a párt végleges elnevezésében, a következő lesz: Magyarországi Szocialista Párt.

Az egyesülés azon az alapon történik, hogy a párt és a kormányhatalom vezetésében a két párt együttesen vesz részt.

A párt a proletáriátus nevében haladéktalanul átveszi az egész hatalmat. A proletárság diktatúráját a munkás-, paraszt- és katonatanácsok gyakorolják. Éppen ezért, természetesen, véglegesen elejtődik a nemzetgyűlési választások terve.

Haladéktalanul megteremtendő a proletárság osztályhadserege, amely a fegyvert teljesen kiveszi a burzsoázia kezéből.

A proletárság uralmának biztosítására és az antant imperializmusa ellen a legteljesebb és legbensőbb fegyveres és szellemi szövetség kötendő az oroszországi szovjet kormánnyal.

Budapest, 1919. március 21.

A Magyarországi Szociáldemokrata Párt nevében:
Landler Jenő, Weltner Jakab,
Kunfi Zsigmond, Pogány József,
Haubrich József

A Kommunisták Magyarországi Pártja nevében:
Kun Béla, Szántó Béla, Vágó Béla,
Jancsik Ferenc, Vántus Károly, Chlepkó Ede,
Seidler Ernő, Rabinovits József."

aki csak akarta. Ide járt be hozzá Kunfi és Pogány is. Itt kötötték meg a kommunisták és a szociáldemokraták az egyességet, amely alapján 1919. március 21-én hajnalban kikiáltották a Tanácsköztársaságot, és hatalmat átvette a proletárdiktatúra. Sokan szeretik ezt az eseményt forradalomnak emlegetni, annak tanították évtizedeken át, pedig mindenki tudja, hogy nem volt forradalom. Hiszen Károlyi előre megegyezett Kun Béláékkal a hatalom átadásáról, hogy milyen módon jöjjön létre a Tanácsköztársaság.

Az igaz, hogy az új kormány első dolga volt jelentést tenni Leninnek, de pont a március 23-án szikratávírón keresztül folytatott beszélgetés leplezi le a hazugságokat, amelyek szerint Kunt Lenin küldte volna Magyarországra, vagy hogy Kun bármiféle segítséget kért volna Lenintől.

Álljon itt maga a beszélgetés, ahogyan Alpári Gyula visszaemlékezése alapján Lengyel József leírta Visegrád utca c. könyvében. Lengyel szövege azért fogadható el, mert nem volt érdeke a szöveget megváltoztatni és Kun Béla a könyv előszava írásával megerősíti a rá vonatkozó szöveg valódiságát.

6. melléklet – Lenin és Kun 1919. március 23-i beszélgetése

LENIN A SZIKRATÁVÍRÓNÁL

*A magyar emigránsok egy Lenin-emlékünnepélyén beszélte el egy szem- és fültanú.**

Amikor a Forradalmi Kormányzótanács megalakult, szikratáviratban rögtön értesítettük az eseményekről orosz elvtársainkat. Megtáviratoztuk, hogy a külön kommunista és szociáldemokrata párt feloszlott, hogy helyébe az egyesült szocialista párt lépett. Megtáviratoztuk az egyezség lényeges pontjait és a Forradalmi Kormányzótanács tagjainak nevét. Orosz elvtársaink azt hitték, valamiféle misztifikációval, hamisított távirattal van dolguk.

S ekkor Lenin elvtárs összekapcsoltatta magát a moszkvai szikratávíró-állomással, és felhívta Budapestet.

A csepeli szikratávíró jelentette a szovjetházban, hogy Moszkva beszél.

Kun elvtárs ment a telefonhoz, és a Kreml és a Duna-parti szovjetház közt megindult a beszélgetés.

– Itt Lenin. Kun Béla elvtársat kérem a telefonhoz.

– Itt Kun Béla. A Magyarországi Tanácsköztársaság Forradalmi Kormányzótanácsa és a győzelmes proletárdiktatúra nevében üdvözöljük a győzelmes orosz forradalmat.

Lenin: Kun elvtárs van a telefonnál?

Kun: Igen.

Lenin: Igazolja magát!

Kun: Hogyan igazoljam magam, Lenin elvtárs?

Lenin: Igazolja magát!

Kun: Így, telefonon? Mivel?

Lenin: Mondja meg, Kun elvtárs, miről beszélgettünk mi utoljára?

Kun: Sokszor beszélgettünk, mire gondol Lenin elvtárs?

Lenin: Azt mondja meg, miről beszélgettünk legutoljára.

Kun: Most nem emlékszem rá pontosan.

Lenin: Gondolkozzék. Itt nálam, a Kremlben, közvetlenül, mielőtt elutazott volna Magyarországra?

Kun: Igen, most már emlékszem. Lenin elvtárs a parasztkérdésről beszélt.

Lenin: Úgy van! Kérem, Kun elvtárs, adja át az orosz forradalom üdvözletét a győzelmes magyar proletariátusnak. A magyarországi és oroszországi munkások, parasztok és katonák győzelmes diktatúrái mint szövetségesek folytatják a harcot a világforradalomért.

Így igazolta magát Kun elvtárs. Lenin úttravalója a földkérdés volt*.

* Mikor ezek a sorok először láttak napvilágot, még nem lehetett megírni, hogy ez a tanú Alpári Gyula volt. Mert ebben az időben Alpári Gyula Az Internationale Presse Korrespondenz (a Komintern sajtótudósítójának) szerkesztője volt Berlinben. (Szerző megjegyzése. 1956.)

* Ez a kis fejezet Lenin messzelátásáról tanúskodik, és ironizálja Kun „feledékenységét". Az, hogy Kun egy szóval se tiltakozott megjelenése ellen (pedig sajnos, egy szava elég lett volna, hogy akár az egész könyv se jelenhessen meg), Kun Béla mellett beszél. (Szerző megjegyzése. 1956.)

207

Most pedig vizsgáljuk meg a szöveget és próbáljuk meg értelmezni.

Moszkvában olyannyira nem tudtak a magyarországi eseményekről, hogy a táviratot megtévesztésnek értelmezték. Lenin, hogy eloszlasson minden kétséget a távirat körül, maga kezdeményez Budapesttel beszélgetést.

Érdekes, hogy a Moszkva szó elhangzása után Kun rögtön megy a távíróhoz, ennek akkor kellett volna így történnie, ha a távírdász azt mondja, hogy Lenin van a vonalban. (Azt, hogy az egyik mondatban szikratávíróról beszélnek, a másikban telefonról, ezt tudjuk be pontatlanságnak.) Megkezdődik a csevegés a két kommunista között.

Lenin magasabban képzett ügynök, mint Kun, kéri Kunt, hogy igazolja magát. Kun zavarba jön. Nem tudja, hogyan kell. Lenin segíti, hogy valahogy mégis csak megbizonyosodjék róla, valóban Kunnal beszél. Itt van a bökkenő! Ha igaz lenne, hogy Kunt Lenin küldte Magyarországra, akkor Lenin az általa megadott jelszót kérte volna Kuntól, és nem az utolsó beszélgetésük alapján próbálja azonosítani.

A beszélgetés szövege azt bizonyítja, hogy ismerték egymást, találkoztak mielőtt Kun Magyarországra

indult. Ez a találkozás szerintem azonban csak taktikai lépés volt, mert ezzel lehetett azt a látszatot kelteni, mintha Kunt Lenin küldte volna Magyarországra. Ugyanis, ha Kunt valóban Lenin küldte volna Magyarországra, akkor az utolsó beszélgetésük nem a földkérdés. Az igaz, hogy a földkérdés Magyarországon mindig a politikai kérdések egyik legfontosabbika, de abban az időben és politikai környezetben sok kérdés megelőzte, mert a hatalom megszerzése volt a cél, a földkérdés pedig a hatalom megtartásának témaköréhez tartozik.

A szöveg befejező része elárulja, hogy semmi értelme nem volt a Lenin–Kun beszélgetésnek, mert a történelmileg jelentős időben semmi fontosat nem mondtak egymásnak. Az üdvözletek ilyen történelmi időben csak dekorációt jelentenek, amire nincs szükség.

Ezek után azt kell keresni, hogy ha nem Leninék küldték Kunt, akkor ki?

Lengyel József írásából azt olvasom ki, hogy ez a beszélgetés 1919. március 23-án zajlott le, egy másik írásból kiderül, hogy az esti órákban. Ez azért fontos mert a Párizsban, 1919. március 24-én 9 óra 45 perckor kezdődött Cseh-Szlovák Bizottság ülésén az elnöklő Cambon közli a jelenlévőkkel, hogy „az új magyar kormány első dolga az volt, hogy Leninnek táviratozzon Moszkvába”, valamint, hogy ennél fogva meg van győződve arról, hogy ez a kormány, akármit tesz is, bolsevik kormányként fog tevékenykedni.

Vajon Cambon honnan tudott a Lenin-Kun szikratávírón történt beszélgetésről alig 12 órával annak lefolyása után? Ez csak úgy volt lehetséges szerintem, hogy vagy Lenin vagy Kun környezetében egy francia ügynök működött, vagy Lenin, vagy Kun maga adott jelentést Párizsnak a beszélgetés megtörténtéről, vagy a harmadik lehetőség, hogy Párizs kívánságára jött létre a beszélgetés.

Azt is különös figyelemmel kell vizsgálni, hogy Kunék megjelenésekor és az azt követő napokban miként viselkednek az antant tisztek Budapesten és miként viselkedik a francia katonaság. Vix-ék azonnal csomagolnak és Kun kérése ellenére elhagyják Magyarországot. Az igazságosztó francia politikusoknak pedig épp most kellett volna csak igazán odafigyelni, hogy vajon a magyar nép hogyan fogadja a kommunista uralmat!

Mert mit köszönhetett az ország a Kun-féle kommunista diktatúrának?

- szétverték a maradék magyar hadsereget, helyette vörös hadsereget szerveztek,
- szabadon engedték a börtönökben őrzött rabokat,
- feloszlatták az ellenzékinek vélt pártokat,
- feloszlatták a jól működő rendőrséget, helyette vörös őrséget szerveztek,
- felállították a forradalmi törvényszéket,
- köztulajdonba vették a termelő eszközöket,
- kommunista vezetőket állítottak a nagyobb magyar városok élére,
- munkakényszert vezettek be,
- lefoglalták az ékszer üzleteket, elrendelték a magántulajdonba lévő ékszerek beszolgáltatását,
- köztulajdonba vették az áruüzleteket, a közép- és nagy földbirtokokat,
- elrendelték a védkötelezettséget.

Szamuely és hordái, a Lenin-fiúk pedig megindultak, bejárták az egész országot és gyilkolták a magyarság színe-javát: papokat, tanítókat, köztisztviselőket és a legszorgalmasabb parasztembereket, akinek akkorka birtokuk volt, hogy a családjukat el tudták tartani.

Nem kell ahhoz nagyon okosnak lenni, hogy ebből a listából világosan felismerje valaki, hogy Kun Béláék mögött milyen társadalmi támogatottság állt.

Azt is érdemes megvizsgálni, hogy terrorista banda 133 napig tartó rémtetteivel kapcsolatban hányszor szólal meg Moszkva vagy Lenin, és hányszor szólal meg Párizs vagy Clemenceau. A rendelkezésemre álló dokumentumok alapján nyugodtan állíthatom, hogy Kun Bélát mindannyiszor Párizsból figyelmeztették. Például, amikor Kun Béla, hogy nyerjen némi társadalmi támogatottságot, az általa szervezett vörös hadsereggel 1919. május 18-án katonai támadást indít a csehek ellen és visszafoglalnak néhány felvidéki magyar várost (Lévát, Eperjest, Érsekújvárt, végül Kassát), Clemenceau az aki fölszólítja a budapesti kormányt, haladéktalanul vessen véget a cseh-szlovákok elleni támadásoknak. Politikailag érthetőbb volna, ha Moszkva szólalna fel egy szláv népcsoportot ért támadás ellen. Ez is azt bizonyítja, hogy Kun az antant ügynöke.

És amikor július 31-én Kun Béla Ceglédén rádöbben, hogy nincs tovább, akkor sem Moszkva felé veszi az irányt. Ekkorra a vörös hadsereg széthullott, a román hadvezetés az antant utasításait figyelmen kívül hagyva a saját érdekének megfelelően haladt Budapest felé. Kun Béla kormánya 1919. augusztus 1-én 11 órakor lemondott. Kun 1919. augusztus 2-án a számára előkészített luxus vonaton hagyta el az országot, Bécs felé. S nem is üres kézzel, magával vitt 50 millió svájci frank értékű rabolt kincset. Az antant utasítására a belügyminiszter elrendelte, hogy a vonatot Magyarország területén megállítani és ellenőrizni nem szabad. Azt is keresni kellene a történészeknek, hogy mi lett a sorsa ennek a magyar nép tulajdonát képező értéknek? Vajon ezt miért nem szolgáltatta vissza senki Magyarországnak?

A magyar-osztrák határon díszbizottság fogadta a magyargyilkos Kun Bélát és úgy kísérték az ekkor szo-

ciáldemokraták által vezetett Bécs városába. Kun Béla érkezésekor Bécsben találjuk az úgy nevezett ABC csoportot, magyar arisztokraták egy csoportját, akik Bethlen István vezetésével 1919. április 12-én alakultak azzal a céllal, hogy Magyarországot megtisztítsák a Kun-féle terroristáktól. A történelem különös fintora, hogy egy időben tartózkodik mind a két csoport Bécsben, anélkül, hogy köztük bármiféle ellenségeskedés nyomát észrevennénk. Ez az állapot nekem azt mutatja, hogy mind a két csoportnak egy helyről parancsoltak.

7. melléklet – Ausztria befogadja Kun Bélát

Kun Béla előző esti sírógörcsös telefonálása, amelyről Böhm Vilmos szól, nem a menedékjog megadását sürgette, mert arról elvben és szóban már jóelőre megegyeztek az osztrák szociáldemokrata vezetőkkel. Sürgetése arra vonatkozott, hogy az elvtársi, félig-meddig magánemberi egyezséget foglalják hivatalos diplomáciai okmányba, mire a menekülők Ausztriába érnek. Ez megtörtént.

Böhm Vilmos Ágoston Péter külügyminiszter fölhatalmazásával még az éjszaka folyamán aláírta az alábbi okmányt.

„Németausztria kormánya avégből, hogy Magyarország új kormányát a nyugalom és a rend fönntartására irányuló törekvésében támogassa, hajlandónak nyilatkozik arra, hogy a magyar tanácsköztársaság eddigi kormányához tartozó Kun Béla, Landler Jenő, Pór Ernő, Vágó Béla, Pogány József, Rákos Ferenc, Madarász Emil, Hirossik János, Varga Jenő és Lengyel Gyula kommunista népbiztosok, illetve hívei számára a németausztriai állam területén menedékjogot engedélyez, azon föltevésben, hogy a nevezettek itt semmiféle politikai tevékenységet nem fejtenek ki. A tartózkodást csak arra az időre engedélyezi, amíg a németausztriai köztársaságra ebből belső vagy külső nehézségek nem támadnak. Erre az esetre a kormány szabad kezet tart fönn a maga számára. A nevezettek tartoznak Magyarországra visszatérni, mihelyt a belső helyzet a Magyarországon való tartózkodást számukra lehetővé teszi. A német-osztrák kormány úgy a saját, mint a nevezettek személyes biztonsága érdekében kényszerítve érzi magát arra, hogy mozgási szabadságukat korlátozza és őket a kormány által kijelölt helyen hatósági felügyelet alá helyezze.

Wien, 1919. augusztus 2.

A belügyi államhivatal nevében:
Ippen m. p.
A magyar kormány nevében:
Böhm m. p. követ.”

1919. október 23-án Magyarországra érkezett Sir George Russel Clerk brit diplomata az úgynevezett Békebizottság megbízásából. Ezt a bizottságot ugyanazok a szabadkőművesek hozták létre, akik a világháborút kirobbantották és vezényelték. Ennek az angol úrnak arra is volt megbízatása, hogy Horthy Miklóssal tárgyaljon. Vajon milyen indokok vezették a Békebizottságot, hogy azt a Horthyt bízzák meg Magyarország vezetésével, aki néhány hónappal korábban, 1917. május 14-15-én megalázó vereséget mért az antant flottára?

A nemzetiségi kérdés

A világot tönkretevők nagyon szeretnek a nemzetiségekre hivatkozni. A Trianoni döntés meghozói is előszeretettel hivatkoztak a magyarok által elnyomott kisebbségekre, úgy, mintha a magyarok ezer éven keresztül nem csináltak volna egyebet csak sanyargatták ezeket a nemzeti kisebbségeket és akadályozták kulturális fejlődésüket.

Álljon itt egy kimutatás az utolsó békeévből, 1913-ból. Dr. Nagy Miklós, a Nemzetgyűlés Könyvtárának igazgatója adja közre *„A magyarországi nemzetiségi kérdés története”* c. munkájában. 1913-ban 2048 nemzetiségi iskola kapott összesen 2 615 000 aranykorona állami támogatást:

nemzetiség	iskolák száma	tanulók száma
német	449	48228
szlovák (tót)	365	42188
román (oláh)	2170	166699
rutén	47	3510
szerb	29	39705

Érdekes lenne összehasonlítani, hogy a rablók, akik Magyarország részeit elrabolták, mikor mennyi támogatást adtak a hozzájuk került magyar kisebbség iskoláinak?!?

1913-ban 2000 iskolában egyáltalán nem is volt magyar nyelvoktatás.

A magyarországi nemzetiségeket és a szomszédos országok népeit már régóta a magyarok ellen uszították. A háború végén elindultak Magyarország ellen és mindenki igyekezett a lehető legnagyobb darabot magának kiszakítani annak a Magyarországnak a testéből, amelyik ezer éven keresztül védte és fejlődésükben segítette őket. Most bizonyosodott be milyen nagy probléma volt, hogy Magyarország nem önálló, független ország, mert a Monarchia ellen irányuló gyűlölet mind Magyarországra csapódott le. Mert az uszítás így volt irányítva.

Érdemes azt is megnézni, hogy milyen új független nemzetállamokat sikerült létrehozni az I. világháború után. Az új Jugoszlávia 11,3 millió lakosából 42% a szerb, 23% horvát, 8% szlovén, 6,5% bosnyák, 5-5% német, 4% magyar. Csehszlovákia még szebb példája a nemzeti államnak: 13,5 millió lakosából 44% cseh, 27% német, 15% szlovák, 6% magyar, 3% ukrán. A számok Manuilszkij a Komintern V. kongresszusán elhangzott beszédéből valók.

Kinek az érdeke volt a háború?

És most vizsgáljuk meg, hogy a hadba lépő felek milyen célokért indultak, és hogy ezek közül kinek mit sikerült elérnie!

Az Osztrák-Magyar Monarchia tekintélyét és területét kívánta megtartani, biztosítani, mivel a belső tudatos lázítások a különféle nemzetiségek között a birodalom létét veszélyeztették. 1914. július 29-én mozgósította csapatait. Magyarország számára évszázados szabadságtörekvéseinek megvalósulásának, az osztrákoktól való elszakadásnak lehetőségét villantotta fel a háború. De a magyar politikai vezetés akkor is a magyar nemzet rovására volt osztrák tisztelő, és nem készült fel az elszakadás lehetőségére, annak következményeire.

Az alapvető francia érdek az volt, hogy Németországot keletről franciabarát országok tartsák féken egy esetleges franciaellenes támadáskor. Ez a félelem juttat pénzbeli támogatást az orosz cári hadseregnek 1887 és 1914 között. Talán nem véletlen, hogy a francia elnök a cárnál vendégeskedett 1914. július 20-24 között, tehát a július 24-i orosz mozgósítást közvetlenül megelőző napokban. Fontos, hogy a cár hamarabb mozgósított, mint a monarchia.

Maguk a franciák 1914. augusztus 1-én 15:45-kor adták ki a mozgósítási parancsot, a németek csak egy és negyed órával később. Az alapvető német motiváció a területszerzés volt.

A szerbek 1890-től 1914-ig kaptak pénzbeli támogatást a Monarchia elleni háborúra, francia bankokon keresztül, de ezek a pénzek más irányból lettek indítva. Nagy valószínűséggel állíthatom, hogy a londoni bankból, mert az a csoport (Crewe House), mely a Monarchia elpusztítására lett létre hozva, Londonban végezte átkozott munkáját Benes irányításával és Northcliff elnökletével.

Oroszország évszázados törekvése a meleg tengere való kijutás. 1912-től ezen célja elérése érdekében megállapodik a szerbekkel, a románokkal, és a többi hozzá csatlakozó, többnyire szláv népcsoporttal. 1914-ben mégis azt látjuk, hogy nem a Dardanellák felé indít seregeket, hanem Galíciában háborúzik, 15 millió katonát mozgósított a franciáknak tett ígéretének megfelelően. Galícia kevésbé volt fontos Németországnak vagy a monarchiának, mégis ez a front kötötte le haderejük egy részét. Ha a németek több pénzt adtak volna az oroszoknak, mint a franciák, már nem is lett volna keleti irányból fenyegetettség.

Véleményem szerint a nagy októberi forradalmat azért tervelték ki, mert a nyugati szövetségesek nem akarták, hogy a béketárgyaláson Oroszország a győztesek között követelhesse a meleg tengerre való kijutás biztosítását, mivel azzal nagymértékben sértette volna az angol és francia érdekeket. A Leninék által létre hozott új orosz-szovjet hatalom pedig sohasem vállalt jogfolytonosságot a cári Oroszországgal. A kommunizmus Oroszországra szabadításának másik fontos indoka a nép erős istenhite volt. 100 millió embert gyilkoltak meg, éheztetnek halálra, hogy megfélemlítsék, hitüktől eltérítsék őket.

A háború indításáért nagyban felelős Oroszország komoly árat fizetett, mert nem csak 6 millió katona fiát vesztette el, hanem az orosz nép előtt nagy tiszteletben lévő cáratyuskát, II. Miklóst, és az egész cári családot. A háború igazi felelősei már a háború kezdetekor tudták, hogy mi vár a cári családra, és senki a világon nem emelte fel szavát e gaztett ellen. Azt is észre kell venni, hogy az orosz cár tanácsadói is beépített ügynökök voltak, mert ha nem lettek volna ügynökök, akkor figyelmeztették volna a cárt, hogy mi készül ellene. Ettől a gyilkolástól kezdve elvesztette értelmét és értékét a katonai szövetség, de elvesztette becsületét a nagyhatalmi katonai adott szó, és a keresztény álarc mögé bújt európai gyilkosok bebizonyították, hogy mennyire nem keresztények. Van itt még egy fogas kérdés, miért kellett a cári család minden tagját kivégezni? Azért, mert nem maradhatott jogos örököse a cári vagyonnak. Aki megkeresi, hogy kié vagy kiké lett a cári család vagyona, az pontos választ fog kapni arra a kérdésre, hogy ki rendelte el a cári család legyilkolását. Azt is jó tudni, hogy II. Miklós 1917. március 3-án lemondott, tehát az áprilisban Oroszországba érkező Leninnek már nem volt lehetősége az ő uralmát megdönteni.

Nem Oroszország volt az egyetlen, akinek semmit sem sikerült elérnie eredeti céljából, a győztesek sem lehettek elégedettek, hiába a rettenetes emberáldozat és a hatalmas háborús kiadások.

Amikor a háború végén megvizsgálták Amerikában, hogy mit eredményezett a nagy hadjárat, azt látták, hogy teljesen hiábavaló volt, mert elvesztették azt az országot (Németország), amely hosszútávon az Egyesült Államoknak igazi partnere lehetett volna. Az Egyesült Államok 3 200 000 katonával vett részt az első világháborúban, 50 300 volt a halottak és sebesültek létszáma. Azt is tudnunk kell, hogy minden vesztes ország a békeszerződésben (később megállapítandó) jóvátételt fizet. Antant szövetségesek egymás közötti adóssága 20 milliárd dollár.

Nagy-Britannia kiszolgáltatottsága és államadóssága megnőtt a háború alatt. A brit államadósság 1914-ben 24,5 millió font volt, 1921-re 349,5 millió font lett. Nagy-Britannia a békekötéstől kezdve évi 700 millió arany márkát fizetett kölcsöntörlesztés fejében az Egyesült Államoknak. Érdemes elgondolkodni azon, hogyan jöhet létre ez az állapot egy olyan országban, mint Anglia, amely a háború előtt a világkereskedelem központja volt. Nem olyan nagy a titok, pénzt elvenni csak onnan lehet, ahol van.

Franciaország belső válságot nyert a háborúval, amely egymillió hétszázezer fiatal francia életébe és 171 milliárd frankba került, és ez az ár még akkor is sok, ha győztes az ország. A háborút politikai káosz követte, kormányválságot kormányválság, tizennyolc hónap alatt hét pénzügyminiszter váltotta egymást. Ebben a tragikus folyamatban számomra van egy örömteli esemény is. 1920-ban Clemenceau pártja megbukik, és a győztes honvédelmi miniszter és egy személyben miniszterelnök január 17-én lemondani kényszerül. Vajon miért történhetett ez így? A választ a francia választópolgárok adják. Az a vezető, aki ilyen nagy veszedelemben nem a saját népét szolgálja, hanem idegenszívű ügynöktömörülést, az megérdemli a nép gyűlöletét.

Márpedig Clemenceau elsősorban az ügynökcsoportot szolgálta az I. világháború folyamatában. Ezért állt elő az a helyzet, hogy mikor vége lett az első világháborúnak a szövetségesek elvitték hadaikat a harctérről, Clemenceau tovább folytatja a háborút Magyarország ellen, mert a szabadkőműves páholytól 1917-ben azt a parancsot kapta, hogy Magyarországot szét kell darabolni. Még egy oka van a magyarok elleni francia viselkedésnek. Clemenceau-ék tudták, hogy az a gyalázat, amit a németekkel elkövettek békeszerződés címén, az egyszer még megjelenik a világpolitikában, ezért a franciáknak barátokat kellett szerezni Európa ezen részén. Ez a félelem hozza létre Csehszlovákiát, ez adta Burgenlandot az osztrákoknak és ez volt az oka a lengyelekkel való francia barátkozásnak.

Az Osztrák-Magyar Monarchia megszünt, helyette örökké egymásra acsarkodó új államokat hoztak létre, ezáltal súlyosabb nemzetiségi problémákat teremtve, mint amilyenek a monarchia alatt voltak. Magyarország a háború alatt úgy leszegényedett, hogy a hadisarcot is csak úgy tudta fizetni, hogy 1924-ben a Londonban székelő Rothschild banktól 250 millió aranykorona értékben államkölcsönt vett fel, amit a híres bank 1982-ben visszafizettetett azzal a magyar néppel, amely a háborúk után kenyéren és vízen építette újjá az országot. Magyarországon az első világháború előtt az államadóság fejenként 390 koronát tett ki, a háború végén 5500 koronát.

A háborúk sohasem oldják meg azt a kérdést, amelyért kirobbantják őket, mert a végén mindig tárgyalóasztalhoz ülnek az okosok és ott döntik el, hogyan tovább. Ezt a döntést háború nélkül is meg lehet hozni, némi józan ész segítségével. Igaz, hogy akkor a nagy bankokra nincs szükség, de ha megengedjük, hogy a bankok beleszóljanak a dolgok menetébe, akkor a háború kitör, kiszélesedik és elnyúlik, ez a pénz lélektanából következik és nem a háború lélektanából.

Az első világháborút is azok robbantották ki saját érdekükből, akik az azt megelőző háborúkat is finanszírozták, és tudták, hogy egy ilyen méreteket öltő háború mekkora profitot hoz.

Van itt még egy bizonyíték, hogy az első világháborút a nagytőke kezdeményezte, ugyanis a háború alatt a világ aranykészletének 50%-a az Egyesült Államokba került. Magyar munkásként ezt azért tartottam fontosnak leírni, mert a háborúk költségét mindig velünk, értéket teremtő munkásokkal fizettetik meg, pedig a háborúk indításakor sohasem kérik ki a véleményünket.

A bankárok mellett I. világháború igazi haszonélvezői a szlávok és a románok voltak.

1918-ban, az I. világháború befejezése előtt 19 nappal az antant a cseheket az antant melletti hadviselő félnek ismerte el. Benes állítása szerint a cseh és szlovák csapatok már 1915 óta az antant oldalán harcoltak, 1917 óta, mint reguláris erők. (Ez a reguláris erő a szibériai fogolytáborokban gyilkolta a kiszolgáltatott fegyvertelen hadifoglyokat.) Pedig a háború kezdetén, sőt egészen 1918 őszéig a monarchia parlamentjében 170 cseh képviselő ült és egy sem szólt a háború ellen. Azt is tudni kell mindenkinek, hogy a csehek a háború indítása előtt a cári Oroszországgal voltak katonai szövetségben és nem az antant nyugat–európai tagjaival, ezért vált szükségessé a csehek befogadása, mert az oroszok kiestek a lehetőségből, hogy a győztesek asztalához üljenek, és képviseljék a csehek, a szerbek érdekeit is.

1918. november 3. és 13. között az igazságosztó szerepben tetszelgő francia gazemberek észrevették, hogy nincs kinek odaadni Erdélyt. Nagyon fontos nyomon követni, hogy ezzel kapcsolatban mi történt. Clemenceau utasította a déli francia hadsereget, hogy váljon ketté és az egyik fele Berthol tábornok parancsnoksága alatt vonuljon be Bukarestbe. Románia 1918. május 8-án kötött békeszerződést a németekkel, amely egész eddig érvényben volt. Berthol seregének az volt a feladata, hogy megdöntse a hivatalában lévő németbarát román kormányt, hogy az antanthoz közel álló románok a francia katonaság segítségével új kormányt hozhassanak létre. Ezt az új román kormányt pedig az antant azonnal fegyvertársának ismerte el, hogy Románia területi igényeit ki lehessen elégíteni. Ezért a gaztettért a felelősség egyértelműen a franciákat terheli! Ezt a franciák által kierőszakolt helyzetet úgyis értékelhetjük, hogy Erdély román kézre adása az antant érdeke volt (szabadkőműves határozat), a románok pedig csak éltek a felkínált lehetőséggel. Ezt a világra szóló gaztettet köszöni meg Bratianu román miniszterelnök Clemenceau-nak az 1918. november 17-én írt levelével. A levélből kiderül, a franciák diplomáciai úton előre értesítették a románokat terveikről, hogy a románok semmiféle ellenállást ne tanúsítsanak a francia katonasággal szemben. A franciák azt is bizonyítják ezzel a tettükkel, hogy figyelmen kívül hagyják azt a Páduai fegyverszüneti egyezményt, amit ők készítettek az összes hadviselő fél részére. Mert 1918. november 3. után a franciáknak sem lett volna szabad katonai megoldásokban gondolkodni.

8. melléklet – Bratianu (Erdélyért) köszönő távirata

BRĂTIANU ROMÁN MINISZTERELNÖK CLEMENCEAU FRANCIA MINISZTERELNÖKNEK, HADÜGYMINISZTERNEK

iratszám:10
irat típusa: 764. sz. távirat
keltezési hely: Iaşi,
keltezési idő: 1918. november 17. 19 óra
(Érkezett: november 18. 4 óra 50)

Románia - azon tanácsoknak köszönhetően, amelyeket az Ön országunk iránt érzett barátsága juttatott el hozzánk a francia követ[19] és Antonescu Úr közvetítésével, továbbá a Berthelot tábornok képviselte francia parancsnokság föllépésének eredményeképpen - újra elfoglalhatta helyét azok oldalán, akikhez legnemesebb érzelmei és legértékesebb törekvései kötik. Ebben a román nép jövőjére nézve döntő órában gondolataink érthető megindultsággal szállnak Önök és dicsőséges Franciaországunk felé, és ez alkalommal...[20]

levéltári jelzet: AD. Europe 1918--40. Roumanie vol. 31, f. 215.

[19] A. Saint-Aulire.
[20] Desifrírozási hiba.

Ebben az időben még Erdélyben volt egy 200 ezer fős német hadsereg, amelyet a románok hívtak segítségül az oroszokkal szemben, és ha lett volna magyar vezető, aki kérte volna, hogy lépjenek fel az Erdélybe beözönlő románokkal szemben, ezt könnyen megtehették volna...

A szabadkőművesek fegyvere: az ideológia

A trianoni kérdés vizsgálata során Fejtő Ferenctől kaptam a legnagyobb segítséget, mert olyan ismereteket továbbít felénk, amit mástól meg sem kapnánk. Fejtő, mint zsidó szabadkőműves, azokban a körökben is gyakran megfordult, ahol a monarchia feldarabolásáról tárgyaltak, és a képessége is meg volt ahhoz, hogy tudja, mikor, mit kell feljegyezni az elhangzottakból. Külön érdeme, hogy mindezt le is merte írni.

Fejtő Ferenc „Rekviem egy hajdanvolt birodalomért" című könyvében leleplezi az I. világháború és az azt követő békék igazi felelőseit, a szabadkőműveseket. Kimondja, hogy a klasszikus háború átalakult ideológiai háborúvá, és hogy Trianon egy szabadkőműves klikk műve volt, akiket a cseh és román vezetők befolyásoltak.

A szabadkőművesek az 1789-es francia forradalomban tapasztalatot szereztek arra, hogy még egy olyan nagy történelmi múlttal rendelkező királyságot is, mint a francia, meg lehet dönteni és az ő igényeiknek megfelelően köztársasággá lehet alakítani. Ebből kiindulva arra az elhatározásra jutottak, hogy egész Európát át kell alakítani köztársasággá. Ez a szándék hozta létre a különféle ideológiákat és izmusokat, mint a cél megvalósításához szükséges eszközöket. Ennek a cselszövésnek lett áldozata a Habsburg uralkodó ház és az orosz cárizmus is, annak ellenére, hogy mindkettő szorosan együttműködött a szabadkőművesekkel. Ennek a rettenetnek része az I. világháború és az azt követő Trianoni Békediktátum, melynek mi magyarok is áldozatul estünk.

A francia királyság a maga idejében a franciák többsége által elfogadott és jónak tartott államforma volt. Ezt az egységes felfogást viszonylag könnyű volt a szabadkőműveseknek átalakítani Franciaországban, de Európában más, a franciától eltérő rendszerekkel és akadályokkal találták szembe magukat, például a pánszlávizmussal, pángermánizmussal, vagy a soknemzetiségű monarchiával vagy a nagy oszmán birodalommal. Különböző népcsoportoknak az akaratát kellett megtörni, és oly módon befolyásolni a népek életét, hogy az a szabadkőművesség igényeinek megfelelően módosuljon.

A feladathoz ki kellett alakítani a célba vett területen a szabadkőművesek titkosan működő szervezeteit, és akár zsarolással, vesztegetésekkel maguk mellé állítani a politikai vezetők egy részét. A megvesztegetett vezetőkön keresztül juttatták be saját elképzeléseiket a döntéshozó helyekre. A szabadkőművesek minden eszközt bevetettek céljaik elérésére. Ha kellett háborút, ha kellett forradalmat indítottak, Oroszországban a háborút szervezték át forradalommá 1917-ben. Ebben a korban és ezekben a folyamatokban már nyoma sincs a tisztességnek, a lovagiasságnak vagy az ellenfél megbecsülésének. Itt már csak érdek és cél van, amit meg kell valósítani minden áron!

Fejtő könyvében megállapítja, hogy az ideológia nem más, mint újfajta teológia. Ha ez így van, ezzel az eszközzel olyan területre hatoltak az ideológiagyártók, ami az emberi életnek a legcsodálatosabb része. Mert itt található a hit, mely minden ember természetes tulajdona, és ha az egyén alkalmas rá, akkor a hit elvezet az egy igaz örök Istenhez, aki a hívő ember életét valami csodálatos és megfoghatatlan erővel megkönnyíti, csodás boldog pillanatokat ismertet meg vele. Ezért Isten és ember ellen való vétek ezt az erőt ócska, hitvány ideológiává züllleszteni, azzal helyettesíteni. Saját tapasztalatom, hogy minden ideológia az ember ellen irányul.

A teológiai tudományok és a politikai ideológiák közötti összefüggéseket nem nekem, hanem az úgy nevezett tudósoknak kellene megismertetni az emberekkel, de ebben az érdekhajhász világban nagyon kevés tiszta gondolkozásra képes ember maradt, és még kevesebb, akinek a szavát el is fogadják. A teológiai tudományok művelői szeretik, ha tevékenységüket Istentől származó sugallatnak fogadjuk el, de szerintem minden becsületesen elvégzett munka Isten sugallata és Isten dicsérete.

Mit kíván tőlünk, emberektől az ideológia gyártó? Ugyanazt, amit a teológus, befolyásolni a gondolkodásunkat. Itt kezdődik a becsapás, mert a teológus az Istenről alkotott véleményünket akarja még jobban Istenhez közelíteni, addig az ideológus bűvészmutatványaival éppen Istentől akar eltávolítani. A legnagyobb probléma akkor adódik, ha egy helyütt, egymás mellett tanítják a kettőt, mert itt az emberi képességre bízzák, hogy a szükséges megkülönböztetést végezze el, de a megkülönböztetéshez szükséges képesség és tudás sokakban nincs meg. Ezért aztán az ideológiaterjesztők a legtöbbször a teológiai tanokat kezdi ki, hogy azokat gyengítsék, és a saját ideológiájukat pedig ezen a támadáson keresztül erősítsék. Ha ezt a tevékenységet az iskolázatlanok között kezdjük, akkor akár tömegeket is meg tudunk fertőzni anélkül, hogy az emberek észrevennék a kettő közti különbséget.

A proletárokra irányított kommunista ideológia azért lett különösen veszélyes, mert proletárok sokan vannak a világon, de csak egy nagyon kis hányaduk képes a szavak igazi jelentését felfogni, elemezni és hatásában tanulmányozni. Aki egész nap fárasztó fizikai munkát végez, küzd a megélhetésért, az nem ér rá filozofálni, mert a fáradság álomra kényszeríti, és mikor ébred, akkor minden kezdődik újra. A kommunista ideológia kiagyalói jól tudták ezt, bár ők munkát sohasem végeztek, mert polgári életet éltek, a proletárok kizsákmányolásával. Jaj neked, munkából élő ember, ha azokra hallgatsz, akik soha nem dolgoztak, ezért nem is ismerhetik azt a boldog életérzést, amit a becsületesen elvégzett munka jelent a munkás ember számára!

Ha megvizsgáljuk az elmúlt 160 évet, akkor azt fogjuk látni, hogy az eltelt idő alatt egyetlen nép sem fogadta el magától a kommunista ideológiát, hanem minden társadalomra rákényszerítették, kemény véres eszközökkel. De az emberekben élő hit megmaradt, sőt, sokszor épp a szenvedések hatására, megerősödött.

A kommunista ideológia gyártóinak nem kellett nagyon okos embereknek lenniük, mert ha megvizsgáljuk, nem tettek egyebet, mint az általuk írt tízparancsolat egyik parancsolatát fordítva értelmeztették. Amíg az eredeti parancsolat azt parancsolja, hogy felebarátod házát, mezejét, sem jószágát ne kívánjad, az új, kommunista parancsolat azt parancsolja, hogy a gazdagabb felebarátod tulajdonát vedd el, ha nem adja szépszerével, öld meg.

Ha volna időm, megvizsgálnám a folyamatot, hogy az egyik ideológia miként nő ki a másik ideológiából. Napjainkban akár naponta is gyárthatnak új ideológiát és villámgyorsan elterjeszthetik a világhálón, anélkül hogy a közönséges halandó tudná, kinek az érdekét szolgálja az új ideológia. Ma a pénzt ruházzák fel olyan „mindenható" tulajdonságokkal, amivel az valójában nem is bír, de ha ideologizáljuk a pénzt és ezt sokszor ismételjük, az ismétlés hatására a nem létező, csak kitalált tulajdonságot is valódi értéknek fogadjuk el.

Azt akartam érzékeltetni, hogy nem szabad az ideológiákat vizsgálat nélkül a társadalomra rászabadítani. Bár a józan ész minden ember fejében ott van, de az utóbbi kétszáz évben nem mindig működött józanul. Azért vált szükségessé a tébolyítás, mert a közösségi szolgálat helyett az egyéni érdek teljesülése vált fontossá. Ha a szándék nem tiszta, és nem emberközpontú, de világméretű változást akar, akkor világrombolás fog belőle következni.

Az ember nem rendelkezik olyan képességgel, hogy az egész világot értelmesen fel tudja fogni, meg tudja érteni, és az emberi közösség szolgálatába tudja állítani. Tudom, hogy ma már embert is tudnak mesterségesen előállítani, de az így előállított kreatúrából sohasem válik ember a szó igazi értelmében, mert a lélek hiányozni fog belőle, mint ahogy a rossz ideológiák szerint neveltekből is hiányzik. A lélek nélküli emberek világa már szemmel látható méreteket öltött, és amilyen mértékben növekszik a lélek nélküli világ, olyan mértékben távolodik el az ember a boldog emberi élettől. A boldogtalan emberek tömegének a megjelenése a világ fennállásának értelmét kérdőjelezi meg. Az ember boldogságra van teremtve, ezért nem szabad hazudni neki, mert a hazugság felismerése örökké tartó kiábrándulást eredményez!

1917 - párizsi szabadkőműves konferencia

Most hogy már némi rálátásunk volt a szabadkőműves eszközökre, nézzük meg, az ideológia nevében konkrétan milyen határozatokat hoztak 1917 júniusában.

1917. június 28-30-ig a szövetséges és a semleges országok szabadkőműveseinek képviselői tanácskozást tartottak Párizsban, a Grand Orient de France meghívására. A kongresszus összehívását a szövetséges országok 1917. január 14-15-én határozták el, egy szűkebb körű tanácskozáson.

Mivel ez a kongresszus az I. világháború alakulásától független döntést hozott az (Osztrák–Magyar Monar-

chiáról, és konkrétan Magyarországról, különös figyelemmel és nagy fegyelemmel kell ezt a megvizsgálunk. Terjedelmi okok miatt a jegyzőkönyv másolata nem szerepel ebben a könyvecskében, de elolvasható az 1934-ben kiadott „Magyarország Feldarabolása és a szabadkőművesség" c. könyvben Kovács István fordításában.

A meghívókat 1917. március 25-én küldték szét.

A jegyzőkönyv szerint végül tizenhét országból harmincan vettek részt. Ide írom, mert fontos, hogy az I. világháborút harmincegy ország vívta egymással. Engem az is zavar, hogy a meghívó levél az érdekelt szabadkőműves hatalmakról beszél! A tengelyhatalmak szabadkőműveseinek kérését, hogy ők is részt vehessenek, elutasították. A harminc résztvevő között kilenc francia, ők elnökölnek (Corneau), és ők ismertetik az előterjesztést (André Lebey).

A meghívó a kongresszus feladatául a Népszövetség megszervezését jelölte ki, majd később kijelentette, hogy az szabadkőműves alapszabálynak megfelelően, politikai kérdésekkel a kongresszus nem foglalkozhat. A kongresszus határozatai alapján létrehozott Népszövetség tehát olyan kitaláció melynek semmiféle politikai küldetése nem lehet, de mint tudjuk, ez a Népszövetség lett az első világháború lezárásának a diktátora és az azt követő évek nemzetközi ügyek felügyelője, egészen 1946-ig, amíg az ENSZ meg nem alakult. Ilyen és ehhez hasonló variációkkal sokszor találkozunk, ha ennek a különös és titkos szándékú társaságnak az írásait olvassuk.

9. melléklet – A kongresszus meghívója

Szabadság-Egyenlőség-Testvériség

Franciaországi Grand Orient 16, rue Cadet, Paris — 9 e	Franciaországi Nagypáholy 8, rue Puteaux, Paris — 17 e

Az 1917. évi junius hó 28., 29. és 30-án a szövetséges és semleges nemzetek által tartott szabadkőműves kongresszus.

A szövetséges nemzetek 1917. évi január hó 14. és 15-én[1] Párisban tartott szabadkőműves értekezleten elhatározták, hogy ugyancsak Párisba 1917. évi június hó 28., 29. és 30-ára a szövetséges és semleges nemzetek számára szabadkőműves kongresszust hívnak össze.

Evégből a következő meghívó intéztetett az érdekelt szabadkőműves hatalmakhoz:

Szabadság—Egyenlőség—Testvériség.

Franciaországi Grand Orient 16, rue Cader Paris — 9 e	Franciaországi Nagypáholy 8, rue Puteaux Paris — 17 e

Párisi Orient, 1917. évi március hó 25. (E.·. V.·.)

Igen kedves és nagyrabecsült Testvérek!

Midőn a szövetséges nemzetek szabadkőművesei által Párisban, 1917. évi január hó 14. és 15-én tartott értekezlet tárgyalásainak összefoglaló kivonatát, annak határozatait és az elfogadott kiáltványt megküldöm, van szerencsém közölni, hogy ez az értekezlet egy Párisban, folyó évi június hó 28., 29. és 30-án a franciaországi Grand Orient vezetése alatt tartandó szabadkőműves kongresszus megtartását határozta el.

Ennek a kongresszusnak feladata útat és módot találni, a Népszövetség megszervezésére, avégből, hogy a civilizált világot ezidőszerint gyászbaborító katasztrófának megismétlődése egyszersmindenkorra kikerülhető legyen.

Az értekezlet véleménye szerint ezt a feladatot nem kizárólag a szövetséges nemzetek szabadkőművesei vannak hivatva megtárgyalni, hanem ezt a nagyon nehéz kérdést a semleges nemzetek szabadkőműveseinek is meg kell ismerniök és meg kell tárgyalniok.

Egyben be fogják látni, hogy a felvetett kérdés meghaladja a néhány nemzet által alkotott keretet és mindazokat érdekli, kiknek kívánsága a humanitást a jövőben oly csapásoktól megóvni, melyek a civilizáció haladását megakadályozzák.

A szabadkőművesség kötelessége a most folyó kegyetlen szomorújáték kiindulásánál hatalmas humánus hangját felemelni és a népeket oly általános szervezet felé terelni, mely oltalmazójukká válhat. Ha most hallgatásba burkolódznék, kötelességét elmulasztaná és nagy elveit önmaga buktatná meg.

Ez okból teljes bizalommal felhívjuk az Önök nagyrabecsült elöljáróságát a kongresszuson való résztvételre.

A mult január hó 14. és 15-én tartott értekezleten hozott határozathoz mérten, gondoskodniok kell három kiküldött megjelöléséről. Abban az esetben, ha csak egy kiküldöttet delegálnak, az illető három szavazattal bír.

Önként értetik, hogy a szabadkőműves kongresszus kizárólagosan humánus alapon mozoghat és alkotmányunkhoz mérten politikai kérdésekkel nem foglalkozhat.

Nagyon hálásak lennénk, ha csatlakozásukról a lehető legrövidebb idő alatt értesítenének.

Abban a feltevésben, hogy meghívásunkat ugyanazzal a testvéri érzülettel fogadják, mint amilyennel azt mi szétküldjük, az igen kedves és nagyrabecsült Testvéreket biztositjuk kiváló nagyrabecsülésünkről.

A franciaországi Grand Orient tanácselnöke. *G. Corneau* 33-as.	A franciaországi Nagypáholy nagymestere. *Peigné* tábornok.

10. melléklet – A résztvevők listája

A Francia Nagy Orient-nél a fentemlített napokon tartott ezen kongresszuson a következő szabadkőműves hatalmak voltak képviselve:

A franciaországi Nagy Orient, Corneau, André Lebey és Mille testvérek által.

A rituálék nagy tanszéke (a franciaországi Nagy Orient legfelsőbb tanácsa) Tinière testvér által.

A franciaországi Nagypáholy Peigné tábornok, Mesureur és Nicol Testvérek által.

A franciaországi legfelsőbb tanács Coutaud és Ibert testvérek által.

Az olaszországi Nagy Orient és az olaszországi legfelsőbb tanács Nathan, Ettore Ferrari és Berlenda testvérek által.

Az olaszországi symbolikus Nagypáholy Meoni testvér által.

A spanyolországi Nagy Orient Simarro és Salmeron testvérek által.

A Katalán és Baleár kerületi Nagypáholy Vinaixa testvér által.

A svájci Alpina Nagypáholy Schwenter és Aubert testvérek által.

A svájci legfelsőbb tanács Aubert testvér által.

Svájc független nagypriorja Barrois által.

Az egyesült lusitaniai Nagy Orient Nicol testvér által, aki helyettesiti Lima Magalhães testvért, mivel utóbbinak Párisba utazása az utolsó pillanatban akadályokba ütközött.

A belgiumi Nagy Orient Deswarte, Soudan és Duchâteau testvérek által.

A belgiumi legfelsőbb tanács Ansbach-Puissant és Urbain testvérek által.

A szerbiai legfelsőbb tanács Militchevitch testvér által.

Szerb testvéreink egyébként Jovanovits és Ilits testvérek által is.

Az argentiniai köztársaság skót ritusú legfelsőbb tanácsa Coutaud testvér által.

A buenos-airesi régi és elfogadott skót ritusú legfelsőbb tanács és Nagy Orient Walewyk testvér által.

A déli Rio-Grande állam Nagy Orient és legfelsőbb tanácsa kiküldötte volt Lima Magalhães testvér, aki azonban a kongresszuson nem vehetett részt.

Ez a szabadkőműveshatalom egyébiránt közölte, hogy a szövetséges nemzetek folyó évi január havában tartott szabadkőműves-értekezleten hozott határozataival teljes egyetértésben lévén, formálisan csatlakozik ezennel az egyesült és semleges nemzetek szabadkőműves kongresszusához.

Az arkansasi Nagypáholy nagy távolsága folytán nem küldhetett a kongresszusra résztvevőket. Értesítését a következőkép fejezte be: „Vállalkozásuk sikeréhez csupán legjobb kívánságaink kifejezésére szorítkozunk és arra a reményre, hogy a keresett felbecsülhetetlen eredmény, fáradozásuk révén biztosítva lesz a humanitás számára."

A kongresszus munkálatainak befejezésével csatlakoztak még a következők:

A costa-ricai Nagypáholy, mely Stéphen Pichon, Paul Schmitt és Jollois testvéreket küldötte ki.

Az ohio-i Nagypáholy, melyet Corneau, Peigné és Vadecard testvérek képviseltek.

Íme, itt van előttünk, hogy miként tartják be a saját alapszabályukat, nem kell erőlködni ahhoz, hogy tudjuk, mennyire nem érdekli őket a mások törvénye.

Ezen a konferencián határozták el hivatalosan Magyarország szétdarabolását. A jelzett időben a háború még javában tartott, Magyarország sorsát tehát a háborútól független útra terelték azok, akiknek Ma-

gyarország végleges megsemmisítése volt a céljuk. Mi ez, ha nem politika?

Négy pontos ajánlást fogalmaztak meg.

1. *Elzász-Lotharingia visszacsatolása Franciaországhoz*
2. *A független Lengyelország visszaállítása három csonka részének egyesítésével*
3. *Csehország függetlensége*
4. *A Habsburg-birodalom politikai és igazgatási szervezete által ma elnyomott összes nemzetiségek felszabadítása és egyesítése oly államokba, melyeket az említett nemzetiségek népszavazás útján fognak eldönteni.*

A negyedik pont, amely vonatkozhat ránk, magyarokra is, tehát annak az elvnek a kimondása, hogy valamennyi, a Habsburg-birodalom politikai és adminisztratív szervezte által elnyomott nemzetiséget fel kell szabadítani vagy egyesíteni kell olyan államokba, melyeket a fenti nemzetiségek népszavazás útján hoznak létre.

Mennyi csúsztatást, félreértelmezési lehetőséget tartalmaz ez az egyetlen mondat! Arra viszont tökéletesen megfelel, hogy uszítás keletkezzen belőle.

Az a bajom ezzel a szöveggel, hogy bár nem említi Magyarországot név szerint (mert a szabadkőművesek sem akkor, sem ma nem ismerik el független államnak), de a szabadkőművesek elvi határozatait végrehajtók ez alapján büntették meg Magyarországot Trianonban a legkegyetlenebbül.

Vajon ez a fenti elv vonatkoztatható-e Magyarországra? Kisebbségnek értelmezték-e a monarchia 51 milliós fős lakosságából 20 millió főt kitevő Magyarországot, amely azonban a Habsburg-birodalmon belül, ha már az elv megfogalmazói a birodalomról és nem az Osztrák-Magyar Monarchiáról beszélnek, függetlenségétől megfosztva, tehát elnyomva élt, de amelyet már ezer évvel korábban állammá szervezték?

Ha a monarchia által elnyomottakról beszélnek, akkor Magyarország hiába a monarchia egyik önálló állama, maga is az elnyomottak közé értendő, mert ez az állam évszázadok óta elszakadási politikát folytat az osztrákok ellen. A szabadkőművesek nagyon jól tudják, hogy a Magyar Királyság ezer év óta önálló állammá szerveződött nemzeti egység, saját erejéből elfoglalt, és ezer éven keresztül megvédett országukkal, szervezett törvényes keretek között élve, Európa fejlődéséhez hozzájárulva. Ezt a történelmi értéket akarják elsőként meghamisítani, letagadni, és oly módon értelmeztetni a világgal, mintha ez az ezer év meg sem történt volna. Mi, ma élő magyarok kötelesek vagyunk figyelmeztetni a világot erre az aljas hazugságra. A figyelmeztetés azért nehéz, mert a világ arra lett rá szoktatva, hogy mindig az az igaz, amit a szabadkőművesek mondanak, mert aki ennek az ellenkezőjét meri állítani, azt elpusztítják, nyíltan vagy titokban. Ennek lett áldozata a huszadik században legalább tíz magyar miniszterelnök, köztük olyanok, akik maguk is szabadkőművesek voltak. Ez a tény azt is bizonyítja, hogy a szabadkőműves érdek és cél mindenek fölé van helyezve, nem számít, hogy mennyi áldozatot követel a megvalósítás. Mint, ahogy látjuk, a civilizáció bölcsőjét, Európát is feláldozták önző érdekeik megvalósításának érdekében.

A másik gondom az, hogy ha keresni kezdjük a fenti elvvel összhangban, népszavazás útján létrejött államokat, egyet sem találunk. Ha a szabadkőművesek kedvenc államát, Cseh-Szlovákiát megvizsgáljuk, azt látjuk, hogy a csehek nem akartak elszakadni a monarchiától, a szlovákok meg nem akartak egyesülni a csehekkel. Népszavazást ennek megfelelően nem is tartottak. Ha tartottak volna, akkor Európa sorsa és a miénk is másként alakul, amit a szabadkőművesek nem akartak.

A jegyzőkönyv sorait olvasva rengeteg érdekes részletet találunk. Néhány példa:

A „kiváló szabadkőműves testvérek" arról akarják meggyőzni egymást, hogy a háborút Ausztria-Magyarország erőszakolja rá a világra,"éppen most". Arról nem beszél, hogy IV. Károly ebben az időben milyen erőfeszítéseket tesz, hogy békekötésre bírja az ellenfeleket. Épp a szabadkőművesek nem akarnak különbékét, csak a teljes győzelmet hajlandók elfogadni. Azt kell tehát észrevennünk, hogy a szabadkőművesek felelősek a háború további folytatása miatt, de ezt a bűnüket másokra akarják terhelni, leginkább a monarchiára, azon belül pedig ránk, magyarokra.

Corneau úgy beszél a háborúról, mintha a kirobbantásához a szabadkőműveseknek semmi közük sem lett volna. Kesereg a háború áldozatain, árváin és özvegyein, de ez csak arra szolgál, hogy érzelmileg felkeltse az érdeklődést a hallgatóiban. Majd megállapítja, hogy a szabadkőműves kongresszus jó órában ült össze, a három éve tartó háború ismerete kellő alapot nyújt a boldog jövő építésére. Hogy milyen lett a boldog jövő, azt mi száz évvel később élő emberek saját életünkön keresztül megtapasztalhatjuk. Ennek a szabadkőműves kongresszusnak a döntései az egész világra vonatkoztak, de a boldog világrészt sehol a világon nem találjuk. Az emberiség ma is egymás ellen van uszítva, ki ideológiai alapon, ki politikai alapon, ki vallási alapon, ki faji alapon, ki szociális alapon. Nehéz feloldani a mesterségesen kialakított uszításokat, minden érintettnek magának kell eljutni arra a felismerésre, hogy becsapták. Minden becsapottnak tudni kell, hogy ha békében élünk egymás mellett, az sokkal kevesebbe kerül, mint az örökös civakodás. Ezért van az örökös értelmetlen uszítás, mert az valakiknek hasznot hoz a kasszájukba.

Azt mondják: „mi sokszor vetettük fel az Európai Egyesült Államok gondolatát". Vajon milyen alapból indultak el? Csak nem az Amerikai Egyesült Államok volt a minta? Mert az bizony nagy tévedéshez vezet. Az

európai országok nagy történelmi múlttal rendelkező népek, akiknek önálló történelmi múltjuk van, és ha ideig-óráig rafinált eszközökkel el is tagadják az európai népek történelmi múltját, az európai ifjúság egyszer számon kéri azt a múltat, amely nélkül nem lehet Európa jövőjét kialakítani.

Trianoni „tárgyalások"

Láthatjuk, hogy mire megkezdődtek a tényleges béketárgyalások, addigra alaposan előkészítették Magyarország szétdarabolásának tervét, teljes összhangban az 1917-es párizsi szabadkőműves konferencia határozatával. A Belgrádi fegyverszüneti szerződés megteremtette a lehetőségét a területi változtatásoknak, annak ellenére, hogy jogszerűsége igencsak megkérdőjelezhető: egy hadat senkivel nem viselő ország nevében egy illegitim kormány képviselője írja alá. Ezek után politikai káoszt és kommunista diktatúrát szabadítottak az országra, hogy riogatni lehessen Európát a bolsevik veszéllyel. A már régóta uszított nemzetiségek pedig hihetetlen erőszakkal fordultak Magyarország ellen, szabadkőműves elitjük (Benes, Masaryk, Bratianu) a magyar szabadkőműveseknél sokkalta hatékonyabban állt ki a nemzeti érdekekért.

Wilson elnök hiába készítette el az igazság szellemében tizennégy pontos elképzelését a világ számára, mert azokat az érdekkonfliktusokat, amelyek az I. világháborút kirobbantották, nem kezelte. A tizennégy pontos javaslat nem találkozott az Egyesült Államok hosszú távú politikai érdekeivel sem, ezért nem támogatta az elnököt a képviselőház. Wilsonnak nem volt megfelelő politikai támogatottsága Európában sem, mert az európai érdekek mások voltak, mint amit Wilson ismert, a saját javaslatait pedig nem volt ereje megvédeni a tárgyalótermekben. Az amerikai hadsereg, amely eldöntötte a háború kimenetelét már rég messze járt Európától.

Azt is tudnunk kell, hogy az amerikaiak tisztában voltak vele, hogy nem ismerik pontosan az európai viszonyokat, ezért európai tanácsadókat alkalmaztak. Ezek a tanácsadók általában szabadkőműves rókahájjal jól megkent személyek voltak, és egyáltalán nem függetlenek és objektívek. Például, amikor a vitatott Felvidékre szakértőket küldtek, kiderül, hogy a szakértők néhány éve emigráltak a Felvidékről Amerikába, egyikük Benes régi osztálytársa volt. Ezért lett Kassa szlovák város. Van itt még valami, amit kevesen tudnak: Franciaország washingtoni nagykövete Jusserand jegyzéket küldött a Fehérházba a 14-ponttal kapcsolatban, a jegyzékben azt kérte, hogy a 14 pontban javasolt megoldások ne vonatkozzanak a szláv népcsoportokra.

A béketárgyalásokon és Trianonban is irányító szerepet vivő francia miniszterelnök-hadügyminiszterről, Clemenceau-ról Fejtő azt írja, hogy nem szabadkőműves. Clemenceau mégis ezerszeresen túlteljesíti a szabadkőműves elvárásokat. Fogadjuk el Fejtő állítását Clemenceau-val kapcsolatban, de akkor ez azt jelenti, hogy a szabadkőműveseknek olyan eszközük is van, amivel a nem tagokat is rá tudják kényszeríteni a szolgálatukra. És Clemenceau nem az egyetlen eszközember ebben a folyamatban, rajta kívül még sokan vannak.

Magyarországot könnyűszerrel intézték el, mert magyar érdeket képviselő személyt a tárgyaló terembe soha be nem engedtek, sőt a magyar delegációt a tárgyalás helyszínétől távol, egy szállodában rendőri felügyelet alatt tartották. Eközben a szláv népcsoportok (az oroszokat kivéve) győztesként ültek a béketárgyalók asztalához, még Románia is közéjük fért, az ő vezetőik nyugodtan hazudhattak, amit akartak, mert a tárgyalgatók nagy része azt sem tudta, hol van az a földrész melynek sorsáról döntenek.

Az Egyesült Államok nem fogadta el a Trianoni döntést és Magyarországgal külön békét kötött 1921. május 25-én.

A hazugságokra épült versaillesi döntések százhetven millió európai embert érintettek, és a rossz döntések újabb emberi szenvedéseket indítottak el. Például a román hordák rászabadultak a szép és gazdag Erdélyre, végig rabolták és gyilkolták az országot, és amikor a francia hadvezetés figyelmeztette őket, hogy vannak egyezmények, amelyeket nekik, románoknak is be kell tartaniuk, még ezt a figyelmeztetést is büntetlenül hagyhatták figyelmen kívül.

A Wilson által igazságosnak hitt és hirdetett béke csupa hazugságra és igaztalanságra épült, magában hordva egy újabb háború lehetőségét, amire nem sokáig kellett várnia a világnak.

Befejezés

Amikor még kicsi gyermek voltam, az én drága nagyanyám oly sokszor és sokat mesélt az Aradon történtekről, hogy folyton vágyat éreztem, hogy egyszer én is megismerhessem azt a helyet, ahol a magyar szentek teremnek. Ez a vágyam teljesült 2009 október 6-án. Sőt, Patrubány Miklós, a Magyarok Világszövetségének elnöke kérésére az emléknapot szervezők lehetőséget biztosítottak számomra, hogy öt percben felszólaljak. Arra gondoltam, hogy százhatvan év emlékezői már minden fontosat elmondtak, mit mondhatnék én, ami fontos a magyarság szempontjából?

Ekkor jött egy sugallat, hogy felhívom a figyelmet arra a történelmi tényre, hogy hetven évvel a kivégzéseket követően már sem az orosz cárizmus, sem a

Habsburg birodalom nem létezett. Mi, magyarok pedig százhatvan év múlva is itt állunk a vesztőhelyen és magyar szívünk parancsa szerint emlékezünk.

A Trianoni határozatok időtállóságát és megalapozottságát jól mutatja, hogy Franciaország már 1920. június 24-én egy jegyzékben azt ígérte, hozzásegíti Magyarországot Ruténföld és Szlovákia visszacsatolásához, ha Magyarország megengedi, hogy a franciák fegyvereket szállítsanak területén át Lengyelországba. Végül is Pilsudszky tábornok az orosz-szovjet csapatok felett aratott győzelme nem tette szükségessé ezt a francia fegyverszállítást, de a jegyzék azt mutatja, ha a Franciaország érdeke úgy kívánja, akkor nincs Szlovákia.

A huszadik századi ideológiai háborúban találkoztunk mindannyian egy világméretű hazugsággal, amely a kisemmizett ember millióknak „szocializmust ígér". És ha ma megkérdezzük az ideológia gyártóit, hol van a szocializmus, akkor csönd és némaság a válasz. Pedig a világ proletárjainak milliói hajléktalanként ott fekszenek az utcákon, tereken, ahol az ideológusok akár fel is bukhatnak meggyalázott testükben, mégsem veszik észre, hogy ezért a nyomorért őket terheli a felelősség. A Trianoni békeszerződés pontosan olyan hazugság, mint a szocializmus, az élet réges-régen felülírta, azzal, hogy a mesterségesen létrehozott államok (Csehszlovákia, Jugoszlávia) széjjelhulltak.

Egy időtálló békeszerződés alapja az igazság és az igazságosság kell, hogy legyen, mely nem sért sem embert, sem közösséget, sem birodalmat, sem az élethez való jogokat. Trianonban nem ez volt a szándék.

A szabadkőművesek Magyarországot a bizonyosság szintjén élő hitéért büntették meg ilyen kegyetlenül. A földet szeretettel művelő, azzal egységben, harmóniában élő magyar parasztokon ugyanis nem fogott az ideológiai métely. Az elmúlt 90 év során viszont sikerült proletárt faragniuk még a vidéken maradottakból is, lélek nélküli, boldogtalan embereket, akik azt teszik, amit mondanak nekik. Ha meg akarjuk őrizni magyarságunkat, emberségünket, bármilyen körülményt is kényszerítenek ránk, egyetlen út lehetséges: újra kell teremtenünk magunkban a hit legmagasabb szintjét, a bizonyosságot, ami őseinkben megvolt. Ehhez pedig újra kell tanulnunk és gyakorolnunk a föld szeretettel való művelését, hogy újra Istennel összhangban, az ő munkatársaiként éljünk. Emberül, magyarul és boldogan!

Végezetül, álljon itt egy válogatás, hogyan látták a kortárs államférfiak a Trianoni diktátumot:

<u>Államférfiak a trianoni béke-parancsról:</u>

részlet a *„Hogyan történhetett?!" – „Kiáltvány Trianon 90. évfordulóján"* című CD szövegéből

Francesco Nitti, olasz miniszterelnök, 1924 szeptemberében:

„Trianonban egy országot sem tettek tönkre gonoszabbul, mint Magyarországot. De ezt az országot lélekben erős emberek lakják, akik nem nyugosznak bele hazájuk rombolásába.

Magyarország megcsonkítása annyira becstelen, hogy senki nem vállalja érte a felelősséget. Mindenki úgy tesz, mintha nem tudna róla, mindenki szemérmesen hallgat. A népek önrendelkezési jogára való hivatkozás csak hazug formula... a leggonoszabb módon visszaéltek a győzelemmel... Nincsen olyan francia, angol vagy olasz, aki elfogadná hazája számára azokat a feltételeket, amelyeket Magyarországra kényszerítettek.. „

Herbert Henrv Asquith, aki 8 évig volt angol miniszterelnök, 1925-ben: „Ez a béke nem államférfiak munkája, hanem súlyos és végzetes tévedések eredménye."

Vladimir Iljics Lenin: „Rájuk erőszakolták a békét, de ez a béke uzsorás béke, gyilkosok és mészárosok békéje... hallatlan béke, rabló béke... ez nem béke, ezek olyan feltételek, amelyeket útonállók késsel a kezükben diktálnak a védtelen áldozatoknak. „

Lloyd George, angol miniszterelnök, 1929. október 7-én mondott beszédében: „Az egész dokumentáció, melyet szövetségeseink a béketárgyaláson rendelkezésünkre bocsátottak, csaló és hazug volt. „

Artur Neville Chamberlain, angol miniszterelnök: „A trianoni szerződés eredménye Európában nem béke, hanem az új háborútól való félelem."

André Tardieu, háromszoros francia miniszterelnök, a La paix című könyvében: „Azért nem lehetett a magyaroktól elszakított Felvidéken népszavazást tartani, mert akkor nem jött volna létre Csehszlovákia a lakosság ellenszavazata következtében."

Tomás Garrigue Masarvk, Csehszlovákia első elnöke: „Választanunk kellett Csehszlovákia megteremtése vagy a népszavazás között."

Andrej Hlinka páter, a legnagyobb szlovák párt, a Szlovák Néppárt vezetője 1925. június 4-én a következőket mondta: „Mindannyiunk lelkében lobogjon a magyar haza emléke, mert ezer esztendős magyar uralom alatt nem szenvedtünk annyit, mint a cseh uralom hat éve alatt."

Lord Viscount Rothermere, a Daily Mail kiadója is főszerkesztője, 1927. június 21-i számában megjelent (Magyarország helye a nap alatt – Hungary's Place in the Sun) című cikkében a következőket írta: „Két fiam esett el a háborúban. Nemes eszmékért áldozták

az életüket és nem azért, hogy e dicső nemzettel ilyen igazságtalanul elbánjanak. Addig nem lesz nyugalom Európában, amíg revízió alá nem veszik a galád és ostoba trianoni szerződést. „

Stanley Baldwin, angol miniszterelnök: „Európa békéje a trianoni békeszerződés napján szűnt meg."

További mellékletek

11. melléklet

MINDSZENTY JÓZSEF

„Állok Istenért, Egyházért, Hazáért, mert ezt a kötelességet rója rám a nagyvilágon legárvább népem történelmi szolgálata. Nemzetem szenvedése mellett a magam sorsa nem fontos"

Magyar világ Washingtonban

Másodnapja van az Egyesült Államok fővárosában magyar világ.

Második napja mondunk köszönetet azért a sok jóért, amellyel bennünket itt Washingtonban körülvettek, azért a hősies magatartásért, amellyel a szenátorok és képviselők a magyar érdekekért hosszú időn keresztül küzdöttek.

Második napja már, hogy hálás szívvel emlékezünk, de mégsem tudjuk eléggé kifejezni köszönetünket.

Nem azért jöttem, hogy engem ünnepeljenek. Aki hosszú időt töltött a zárkában, annak az ünneplés nem jelent annyit, mint annak, aki szabad volt. A megbecsülés értékét mindenesetre számon tartjuk. Hálás vagyok minden egyes megmozdult emberi szívért.

Emlékezzünk egy történelmi eseményre. 1910-ben ritka vendége volt Magyarországnak. Az Egyesült Államok volt elnöke. Theodor Roosevelt Apponyi Albert vendégeként a csallóközi Eberhardra látogatott. Az Egyesült Államok volt elnöke Apponyi amerikai látogatását adta vissza a Csallóközben. Apponyi felhívta Roosevelt figyelmét arra a tényre, hogy a magyar képviselőház a látogatás ideje alatt ülésezik s megkérte, hogy jelenjék meg a Parlamentben és ezzel az aktussal mutassa meg, hogy nemcsak Apponyi Albertnek, de a magyar nemzetnek is szól ez a látogatás.

Az elnök készséges volt, megjelent a magyar képviselőház ülésén, sőt, amire Apponyi nem kérte. fel is szólalt a Parlamentben. Sokszor olvastam a felszólalás szövegét, megmaradt az emlékezetemben: „Itt az alkalom, hogy a magyar nemzetnek kifejezzem köszönetemet azért a hősiességért, amellyel közel 1000 éven keresztül, karddal a kezében, az európai civilizációt védte. Ennek a nemzetnek nem volt más sorsa a múltban minthogy minden keleti, civilizáció ellenes megmozdulással és támadással szemben védje nemcsak önmagát, de a Nyugatot, de nemcsak az európai Nyugatot, hanem annak méhében Amerikát is. Én ezt azért mondom, mert ismerem történelmüket, és nem tartanám magam művelt embernek, ha nem ismerném a magyar népet. Köszönetet mondok újólag. A képviselő urakat arra kérem, hogy Magyarország minden választókerületében mondják el, hogy Amerika hálás a magyar nemzetnek." Kilenc esztendővel e beszéd után a másik pártból volt valaki az elnök, aki nem így látta a magyar történelmet. Ezután jött a rokonságból is valaki. aki szintén nem úgy látta a magyar történelmet mint Theodor Roosevelt. Ezt viszont már csak a tényekből következtethetjük.

Az Egyesült Államok Kongresszusa megmutatta a magyar nép iránt érzett szimpátiáját Trianonnal kapcsolatos magatartásával. Nem cikkelyezte be az ott aláírt nemzetgyilkos békeszerződést. Nem volt hajlandó becikkelyezni! És azóta az amerikai szenátoroknak. képviselőknek egész hosszú sora állott ki a magyarság oldalán olyan hangnemben és olyan szellemben mint amilyent megütött Theodor Roosevelt a magyar képviselőházban. Értékeljük. hogy ők Amerika történeti jogfolytonosságában Roosevelt oldalán állottak a Magyarországért vívott küzdelmükben és népünk védelmében. Hálásan köszönöm mindazt, amit Amerika törvényhozói tettek, akár Trianonnal, akár az 1947-es békeszerződéssei kapcsolatos magatartásukkal. Köszönöm mindazt, amit a magyar nemzet emberi jogainak védelmében a Kongresszusban tettek. Ők következetesek voltak. A világnak majd minden állama aláírta az Egyesült Nemzetek emberi jogokra vonatkozó deklarációját. Legtöbbjük az aláírás, az emberi jogok garantálása után napirendre tért az ügy felett, elfelejtve az emberi jogokat. Vannak kijelentések, vannak aláírások amelyekről nem lehet elfelejtkezni. Különösen nem azok részéről, akik ünnepélyes keretek között kötelezték el magukat egy ügy mellett. Amerika szenátorai, képviselői a Magyar Szentkoronáért is küzdöttek. Tudták, hogya Szentkorona nekünk magyaroknak ezeréves alkotmányt, ezeréves hagyományt, nemzeti mivoltunk ezeréves fennállását jelenti. A Szentkorona részünkre sohasem lesz csere-bere tárgya. Ebben nem alkuszunk.

Hálásak vagyunk a törvényhozók segítségéért. Köszönetet mondunk, de nemcsak az eddig említettekért.

Tudom, hogy az én szerény személyem egyéni sorsát is figyelemmel kísérték az amerikai kongresszusban. A részleteket most nem sorolom fel, de a

sorsomat könnyíteni akaró javaslat megtörtént. Köszönetet mondok ezért az indítványtevőknek, de magának a Törvényhozásnak is a beiktatásért.

Azt is tudom, hogy az Egyesült Államokban imádkoztak értem. Éreztem ennek az imádságnak az erejét. Amikor Édesanyámat egyik látogatása alkalmával megkérdeztem, hogy imádkoznak-e érettem odakint?

Azt felelte: „Fiam. nagyon sokan imádkoznak teéretted", megerősített, hálára kötelezett. Mindjárt Édesanyám szavai után kezdtem a visszafizetést és imádkoztam azokért. akik értem imádkoznak. Ezt a szokásomat folytatni akarom halálomig és remélem folytathatom majd az örökkévalóságban is.

Köszönök mindent, amit a magyar nemzetért tettek s érettem is. Meghat engem, hogy a tegnapi fogadáson a szenátorok és a képviselők oly nagy számban jelentek meg. Megható, hogy hétköznap ellenére ennyi tiszteletreméltó vendég jött össze és ez mind egy kicsiny, letört nemzet iránti tiszteletből és megértésből történt.

Köszönöm. nem fogjuk elfelejteni.

(részlet az 1974. május 21-én Washingtonban elmondott heszédéből)

12. melléklet

FÖLJEGYZÉS CLEMENCEAU, BALFOUR, TITTONI, PICHON, WHITE, HOOVER ÉS FOCH MARSALL MEGBESZÉLÉSÉRŐL

irat FDD száma: 484
iratszám:176[411]
irat típusa: H.D. 14. sz. irat. Titkos.
keltezési hely: Párizs,
keltezési idő: 1919. július 26.

3. - A szövetségesek magyarországi hadművelete.

-

FOCH marsall. - Nincs semmi hozzátennivalóm ahhoz a jelentéshez, amelyet július 17-én volt szerencsém önök elé terjeszteni.[412] Emlékeztetem önöket arra, hogy politikai kérdésben kell döntésre jutni, ami nem tartozik a hatáskörömbe.

CLEMENCEAU. - Legutóbbi ülésünk óta újabb tény merült föl: Böhm (Boehm) tábornok javaslatai.

FOCH marsall. - Böhm tábornok javaslatai tisztán politikai természetűek. Egyébként a román hadsereg ellen indított magyar támadás következtében a katonai helyzet némileg változott. A románok számítottak a támadásra és sikeres ellenállást tanúsítanánk. Következésképpen a katonai helyzet nagyjából megegyezik azzal, amiről július 17-én beszámoltam.

BALFOUR. - Vajon Foch marsall tud-e különösebb fölvilágosítással szolgálni Böhm tábornokkal kapcsolatban?

TITTONI. - Böhm tábornok korábban a magyar bolsevik hadsereg főparancsnoka volt.

FOCH marsall. - Értesüléseim szerint Böhm tábornok azelőtt a hadtápnál szolgált főhadnagyként.

PICHON. - Jelenleg Bécsben képviseli Magyarországot.

BALFOUR. - A kérdésnek nyilvánvalóan politikai és katonai vetülete is van, ám egy bizonyos ponton a kettő találkozik. Böhm tábornok azt nyilatkozta, hogy elegendő befolyással rendelkezik a magyar hadseregben ahhoz, hogy a szövetségesek beavatkozása nélkül megdöntse Kun Béla hatalmát és alkotmányozó nemzetgyűlést hívjon össze. Így tekintve, a kérdés egyszerre katonai és politikai. Azt a kérdést szeretném föltenni a marsallnak, vajon véleménye szerint Böhm tábornoknak valóban olyan nagy a befolyása, mint ahogy avval dicsekszik, és milyen esélyei vannak a sikerre.

FOCH marsall. - Nem ismerem Böhmöt, milyen katona, nem tudom. Ám egészen bizonyos, hogy a Magyarországot övező kis országok - vagyis Cseh-Szlovákia, Szerbia és Románia - nem fogja sokáig tétlenül szemlélni Magyarország harcias magatartását. Ha a nagyhatalmak nem kívánják megkezdeni a hadműveleteket, e kis országok biztosan belevágnak, hiszen nem tarthatják örökké fönn a hadiállapotot.

TITTONI. - A múlt hónap folyamán Magyarországról érkezett hírek lehetőséget nyújtanak arra, hogy eléggé pontos képet kapjunk az országban uralkodó állapotokról. Világos, hogy Kun Béla egy kisebbség képviselője, aki magatartásával mind az országon belül, mind azon kívül sok ellenséget szerzett magának. Bizonyos állítások szerint a magyar bolsevik hadsereg 80 százaléka Kun ellen van. Amennyiben ez az adat megfelel a valóságnak, Böhm javaslatainak alapjául is ez az elégedetlenség szolgál. Bármi történjék is, a nagyhatalmaknak ilyen vagy olyan módon - katonailag vagy erkölcsileg - támogatást kell nyújtaniuk Böhmnek, mert a sorsára hagyott Magyarország helyreállítása túlságosan sok időt venne igénybe. Erre két lehetőség kínálkozik. Az egyik, hogy bizottságot küldünk az országba - amiről már szó volt -, és szükség esetén megerősítjük katonai egységekkel. A másik megoldás abból áll, hogy késedelem nélkül elfogadjuk és a gyakorlatban megvalósítjuk a Foch marsall által javasolt katonai beavatkozás tervét. Hiszen minden hír arra enged következtetni, hogy Ausztria rövid időn belül a bolsevizmus martalékává válik.

PICHON. - Teljes mértékben egyetértek Tittoni úr véleményével, ugyanakkor azt hiszem, hogy e bizottság föladatát egyértelműen meg kell határoznunk, és teljesen el kell választanunk a Böhm tábornok javaslataival kapcsolatos tárgyalásoktól.

TITTONI. - Amikor a bizottság kiküldését illetően elvben egyetértésre jutottunk, abban is megállapodtunk, hogy tagjai semmiképpen sem lépnek kapcsolatra Kun Bélával.

PICHON. - A szövetséges képviselők hozzánk eljuttatott tirataiból az olvasható ki, hogy komolynak tartják Böhm tábornok javaslatait. Márpedig ez esetben fölmerül a kérdés, hogy vajon nem lenne célszerű arra fölhatalmazni e bizottságot, hogy közvetlen tárgyalásokat folytasson a tábornokkal.

TITTONI. - Ha Böhm tábornoknak pillanatnyilag módjában áll is Kun Béla megbuktatása, attól még nem kevésbé valószínű, hogy ennek fejében valamit kapni szeretne a szövetséges és társult hatalmaktól. De vajon mit akarhat valójában?

CLEMENCEAU. - Mindössze erkölcsi támogatást kért.

WHITE. - Azt a tényt, hogy a szövetséges és társult kormányok úgy döntöttek: bizottságot menesztenek Magyarországra, annak a kifejezéseként fogják értékelni, hogy e kormányok vagy Böhmmel, vagy Kun Bélával föl akarják venni a kapcsolatot. Márpedig kívánatos lenne, hogy ne keltsünk ilyen benyomást. Hoover úr javaslata e éppen ezt célozza.

MANTOUX ismerteti Hoover indítványát.

BALFOUR. - Nekem is van egy javaslatom, kérem, olvassák el. Csak az a baj vele, hogy semmifajta megoldással nem szolgál.

CLEMENCEAU. - Ahogy Tittoni úr nagyon helyesen megjegyezte, a Tanács sem Böhm tábornok szándékaival, sem követeléseivel nincs tisztában.

BALFOUR. - Azért még igaz, hogy mind a mi katonai elképzeléseink, mind Böhm tábornok javaslatai egyazon célra - Kun Béla megbuktatására - irányulnak.

TITTONI. - Úgy gondolom, bécsi képviselőinktől a következő pontos kérdésekre kellene választ kérnünk:

1. - Őszintének avagy egyszerűen Kun Béla ügynökének kell tartanunk Böhm tábornokot?

2. - Böhm tábornok abba a helyzetben van, hogy be tudja tartani ígéreteit, vagy szüksége van segítségre?

3. - Mit kér tőlünk?

HOOVER. - Úgy hiszem, Böhm tábornok világosan megmondta, mit akar: a blokád megszüntetését, élelmiszerszállítmányok Magyarországra való eljuttatását, a dunai hajóforgalom újraindítását - mindezt abban az esetben, ha ő a maga részéről ideiglenesen megszerzi a diktátori hatalmat.

WHITE. - A Hoover úrnak küldött táviratból[413] valóban ez derül ki.

PICHON. - A hozzánk érkezett sürgönyök szerint Böhm semmilyen követeléssel nem lépett föl; a mi képviselőink vetettek föl neki különböző javaslatokat.

WHITE. - Bécsi képviselőink azt a benyomást keltik, hogy Böhm tábornok lépését komolyan kell venni.

BALFOUR. - Visszatérve Tittoni úr kérdéséhez, láthatjuk, hogy képviselőink már válaszoltak arra, amikor komolynak ítélték Böhm tábornok javaslatait. A tábornok mindössze néhány pontosan meghatározott engedményre tart igényt.

TITTONI. - Nem hiszem, hogy ezzel nagyon világos választ kaptunk az általam megfogalmazott kérdésekre: jó lenne, ha megfelelő értesülések állnának rendelkezésünkre.

BALFOUR. - Hoover úr nem osztja a véleményemet, és nem úgy gondolja, hogy Tittoni úr kérdéseire már választ kaptunk?

HOOVER. - Ami engem illet, én úgy tartom, veszélyes lenne a szövetséges és társult hatalmak számára, ha titkos ügynökökkel kezdenének tárgyalásokat. Vajon nem lehetne jobban meghatározni Böhm szabadság......[414] - a következtetéseket, amelyeket szeretne. - E nyilatkozatot jelentés formájában is közzé lehetne tenni, melyből egyértelműen kiderülne, hogy a szövetséges és társult hatalmak csak akkor nyújtanak gazdasági segítséget Magyarországnak, amikor annak élén már szabályosan megalakított kormány áll. Egy ilyen nyilatkozat a jövőbeni katonai akciókkal kapcsolatban nem kötné meg a békekonferencia kezét.

BALFOUR. - Ettől függetlenül fönnáll az, hogy Kun Béla nem tartotta be a fegyverszünetet, és háborút folytat szövetségeseink ellen. Amit javasolunk - és részemről evvel le is szeretném zárni - az a következő: amint Magyarországon felelős kormány áll föl, a szövetséges és társult hatalmak gazdasági segítséget fognak nyújtani neki. Azt szeretném tudni, hogy a Tanács véleménye szerint szükség van-e katonai lépések megtételére, vagy ellenkezőleg, a helyzeten nem kell változtatni. Hasonlóképpen tudni szeretném, hogyan hozzuk e nyilatkozatot nyilvánosságra..

CLEMENCEAU. - A nyilatkozatot a sajtóban kellene megjelentetnünk.

WHITE. - Föl szeretnék olvasni egy táviratot,[415] amely a Cuninghame (Cuningham) ezredes és Böhm tábornok közötti tárgyalásról számol be. Ez utóbbi kijelentette, hogy legkorábban egy hónap múlva léphet a tettek mezejére, ám erősen bízik abban, hogy Kun Bélát 48 órán belül megbuktatja. Hozzátette, ha nem tudja előre, hogy a szövetséges kormányok elfogadták programját, akkor semmit nem tehet.

CLEMENCEAU. - Úgy vélem, Budapest bevétele nem jelent nehézséget. Hogy mit teszünk azután, az már igen. Példának okáért, a románok bevonulása Budapestre erős nemzeti mozgolódást vált majd ki a magyarok körében. Szeretném megkérni Foch marsallt, fejtse ki véleményét a magyar hadsereg jelenlegi állapotát illetően.

FOCH marsall. - Magyarország jelenleg is fegyverben áll. Hadserege - hívják parancsnokát Böhmnek vagy Kun Bélának - folytatja a harcot. Úgy gondolom, lefegyverezéséhez mindenképpen ragaszkodnunk kell. Ha önöknek sikerük is valamilyen politikai megoldással Böhmöt Kun Béla helyére állítani, evvel a helyzet még nem sokat változik, és egy hónap elteltével Magyarországnak elég katonája lesz ahhoz, hogy régi határait visszaállítsa.

CLEMENCEAU. - És Foch marsall hogyan képzeli el Magyarország lefegyverzését?

FOCH marsall. - Kíméletlen föltételek kiszabásával és azok végrehajtatásával. Jelenleg Magyarországnak 12 hadosztálya van, jóllehet mindössze hat megtartására volt fölhatalmazva.

BALFOUR. - Úgy tűnik, Foch marsall nagyobb fontosságot tulajdonít a magyar kormánynak, mint Budapest elfoglalásának. Vajon úgy gondolja, hogy e lefegyverzés Magyarország területének részleges megszállása nélkül is megvalósítható?

FOCH marsall. - Magyarország leszerelése a következőképpen valósítható meg. Ultimátumot küldünk, amelyben fegyveres föllépéssel fenyegetőzünk. E fenyegetésnek valóságosnak kell lennie. Közöljük velük: vagy leteszik a fegyvert, vagy bevonulunk Budapestre. Utóbbi esetben gondoskodni kell kormány fölállításáról - egyetértésben a különböző érdekelt pártokkal. Ám a cél - aminek megvalósítását el kell érnünk - a lefegyverzés. E pillanatban még van esélyünk, hogy ezt kicsikarjuk, ám egy hónap múlva már minden bizonnyal nehezebb dolgunk lesz.

BALFOUR. - Hoover úr és Foch marsall javaslata nem áll ellentétben egymással. Hivatalos nyilatkozatunkban kinyilváníthatnánk, hogy a szövetségesek nem tárgyalnak Kun Bélával, miközben utalnánk azokra, akikkel hajlandóak tárgyalóasztalhoz ülni.

Elhatározzák, hogy Balfour és Hoover nyilatkozattervezetet készítenek, amelynek szövegét a délutáni ülésen terjesztik a Legfelsőbb Tanács elé.

levéltári jelzet: BDIC, Dossier Mantoux, cote F° D 234 Rés.

[411] A titkár följegyzése az 5 nagyhatalom küldöttsége vezetőinek Pichon dolgozószobájában tartott megbeszéléséről.

[412] Lásd a 475. sz. irat "A" mellékletét.

[413] Az irat nem került elő.

[414] Hiányzó szavak.

[415] Az irat nem került elő.

13. melléklet

Noha a tanácsköztársaság létrejöttének dátuma 1919. március 21. péntek, a döntő fontosságú közvetlen előzményekre huszadikán került sor.

Újságok e napon nem jelentek meg a betűszedők egyeztetett sztrájkja miatt. A kormány biztonsági ügyekért felelős tagjai és a fővárosi karhatalom vezetői azzal foglalkoztak, miként vegyék elejét annak a 23-ra tervezett kommunista fegyveres zendülésnek, amelynek szervezését a külső kőbányai gyűjtőfogházból irányította Kun Béla és szorosabb környezete. A koalíciós kormány, élén Berinkey Dénes miniszterelnökkel, készült a délután 17 órára kitűzött minisztertanácsi ülésre, hogy megtárgyalja a tervezett tárgysorozatot.

Délelőtt tizenegy órakor váratlanul megjelent Vyx francia alezredes a budavári királyi palotában, Károlyi Mihály ideiglenes köztársasági elnök hivatalában. Elkísérték őt az Entente (antant) néven ismert katonai szövetség Budapestre akkreditált angol, olasz, amerikai képviselői. Vyx volt a szövetséges katonai misszió vezetője. Azért kereste fel Károlyi Mihályt, hogy átnyújtsa neki azt a jegyzéket, amelyet előző nap küldött Belgrádból de Lobit tábornok, a Magyarország ellen vezényelt francia csapatok ideiglenes parancsnoka.

Ez a Vyx-jegyzék néven ismert diktátum az egész magyar történelem egyik legtragikusabb dokumentuma. Jelentőségéhez képest szövege igen kevesek előtt ismert, mivel 1919 óta csak elvétve, s akkor is csupán száraz szakkönyvekben publikálták. A jegyzék nyomán keletkezett a tanácsköztársaság. Betű szerinti hiteles szövege a következő:

„Magyarországi hadsereg
de Lobit tábornok,
a magyarországi hadsereg
ideiglenes parancsnoka
Belgrád, 1919. március 19.
Károlyi gróf őkegyelmességének
a magyar köztársaság ideiglenes elnöke
Budapesten...

Kegyelmes Uram!

A békekonferencián, az 1919. február 26-iki ülésen elhatározták, hogy azon célból, hogy a munkálatok folytatását akadályozó minden összetűzést elkerüljenek, tanácsos a magyarok és a románok között egy semleges zónát létesíteni, amelyben sem magyar, sem román katona nem lehet, amelynek azonban a fontosabb pontjait a szövetséges csapatok fogják megszállani. A főparancsnok engem delegált, hogy mindazon kérdéseket, melyek a konferencia ezen elhatározására vonatkoznak, Kegyelmességeddel egyetértőleg szabályozzam.

Budapesti képviselőm, Vyx alezredes a következőkkel van megbízva:

1. A fent említett elhatározást Önnek bemutatni és Önnel közölni, hogy milyen feltételek mellett szándékozom azt keresztülvinni.

2. Kegyelmességeddel egyetértésben, ezen elhatározás alkalmazásának részleteit szabályozni.

3. Ezen részletek közül nekem azokat előterjeszteni, amelyeknél közbenjárásom szükséges lenne.

A/ A semleges zóna határai:

A semleges zónának, amelyet a szövetséges csapatok szállanak meg, következők lesznek a határai:

Keleti határ: Aradtól Nagyszalontáig vezető műút, a Nagyszalonta, Nagyvárad, Nagykároly, Szatmárnémeti vasútvonal, mindezen helységek a magyar és román katonai megszállás alól ki lévén zárva, ezen fent említett közlekedési vonalakat azonban a román csapatok és a szövetségesek ellenőrzése alatt álló lakosság - amennyiben ezt a gazdasági szükségletek megkívánják — használhatják.

Északi határ: A Szamos és Tisza folyó, Vásárosnaménytól öt kilométerre eső pontig.

Nyugati határ: A Tiszát öt kilométerre Vásárosnaménytól északnyugatra elhagyja, aztán Debrecentől öt kilométerre nyugatra, Dévaványától három kilométerre nyugatra, Gyomától nyugatra, Orosházától, Hódmezővásárhelytől és Szegedtől öt kilométerre nyugatra húzódik.

Déli határ: Maros folyó, Arad és Szeged városok, amelyek minden magyar és román csapat kizárásával a szövetséges csapatok által lesznek megszállva. A határok részletes vázlata később fog megállapíttatni.

B/ A zóna kiürítésének és megszállásának feltételei:

A magyar csapatoknak a semleges zóna nyugati határa mögé való visszavonulása, inkluzíve március 23-án kezdődik és egy maximális tíznapi időközben kell, hogy befejeztessék.

Ezen idő alatt Condrecourt tábornok, akit a semleges zóna keleti parancsnokságával bíztam meg, ezt a szövetséges csapatok által el fogja foglaltatni és ellenőrizni fogja a magyar csapatok kiürítési mozdulatait.

A román csapatokat felhatalmazza a békekongresszus, hogy vonalaikat a semleges zóna keleti határáig előretolják, jelenlegi elhelyezésükben megmaradnak azonban mindaddig, míg a magyar csapatok ezen zóna nyugati határán túl nem jutottak.

C/ Anyag

I. Hadianyag: Azon hadianyagot, amely a románok által megszállandó zónában van, francia tisztek és katonák fogják leltározni és megőrizni, ezt az anyagot, minthogy nem tekintik hadi foglalásnak, a magyarok el fogják vihetni.

Az anyag, amely a semleges zónában van, a magyar kormány rendelkezésére bocsáttatik, amelynek szabadságában van ezt vagy a mostani helyén hagyni, vagy elvinni.

II. A magyar állam tulajdonát képező vasúti és gazdasági anyag: Ennek az anyagnak szintén a helyén fog kelleni maradni addig, amíg fölötte határozat nem hozatik. Leltározva lesz és egy magyar-román komisszió a Condrecourt tábornok elnöksége alatt nekem a használatba vételének kérdésében ajánlatokat fog tenni.

/ Közigazgatás

A polgári közigazgatás a semleges zónában a szövetséges parancsnokság ellenőrzése alatt a magyar kormány kezében fog maradni: a magyar csendőrségi és rendőrségi karhatalom a fent említett parancsnokság vezetése alatt a rend és nyugalom fenntartását fogja biztosítani.

Van szerencsém Kegyelmességedet kérni, hogy szíveskedjék március 21-én tizennyolc órakor Vyx alezredessel azt a dátumot közölni, amikor a magyar csapatok a semleges zóna túloldalán megjelölt határt érték el, mint előbb a B/ szakaszban említett, hogy a mozdulatok március 23-án kezdődnek és hogy a maximális 10 napi időközben kell, hogy végrehajtassanak.

Az anyagok miatti kérdéseket semmi esetre sem szabad azon célból ürügyül venni, hogy ezen határidő meghosszabbíttassék, minthogy minden rendelkezés megtétetett, hogy ezt a kérdést kiürítés után is meg lehessen tárgyalni.

De Lobit s. k."

Vyx alezredes szóbeli kiegészítésként tudomására hozta Károlyi Mihálynak, hogy a jegyzékben rögzített új demarkációs vonalak Magyarország jövőbeni végleges politikai határainak tekintendők.

***

A francia szabadkőművesek szándékai szerint kormányzó párizsi politikusoktól sokat reméltek a Károlyi Mihály nevéhez kötődő magyarországi polgári forradalom főszereplői, mert őket is a szabadkőműves eszmék ihlették. Közéjük tartozott Böhm Vilmos szociáldemokrata vezérpolitikus, a honvédelmi minisztérium államtitkára, voltaképpen Károlyi Mihály ideiglenes köztársasági elnök helyettese a kormányban. Valamennyiüket mélységesen megdöbbentette az eszmei testvéreiknek hitt francia politikusok megvetően ellenséges magatartása, amelyet tökéletes következetességgel képviselt Budapesten Vyx alezredes. Őt jellemzik a Böhm Vilmos fogalmazta idézetek:

„Az antant-tisztekből álló fegyverszüneti bizottság vezetője és teljhatalmú parancsolója Vyx alezredes tudatlan, belsőleg is brutális érzésű... katonatiszt. November végén érkezik Budapestre és néhány napon belül kitűnik, hogy tulajdonképpen ő kormányozza az országot. Ő rendelkezik Magyarország vasutaival, közlekedési utaival, szénbányáival, nyersanyagtermelésével, rendelkezéseket ad ki, amelyeket a kormány záros határidőn belül köteles teljesíteni.

A teljhatalmú diktátor, aki Magyarország népével és közgazdasági életével rendelkezik, nem ismeri Magyarországot még annyira sem, mint a négy elemit végzett rossz tanuló. Közgazdasági kérdésekben annyira járatlan, mintha soha az ország hírét sem hallotta volna. Föllépésében a győző brutalitása nyilatkozik meg. /.../ Ha egy valóban győztes tábornok vagy csapatvezető játszotta volna el ezt a szerepet, ha nem is volna megbocsátható, de megérthető volna ez az eltévelyedés. De hogy egy vezérkari bürókban ülő, alacsony rangú, tudatlan tisztecskének szolgáltattak ki egy fejlődni, élni, demokráciát és békét akaró országot: ez örök szégyenfoltja marad a francia ... demokrácia történelmének...

/../

Vyx kíméletlenségének fegyvere nem a nyílt, férfias harc, hanem az álnokság, a valótlanságok halmozása, a forradalom kormányának állandó megalázása volt. /.../

14. melléklet – Francia diplomáciai iratok

FONTENAY BELGRÁDI FRANCIA KÖVET PICHON FRANCIA KÜLÜGYMINISZTERNEK

irat FDD száma: 289
iratszám:112
irat típusa: 148. sz. távirat.
keltezési hely: Belgrád,
keltezési idő: 1919. március 29., 4h 45.
(Érkezett: március 31., 18h.)
Az előző távirat[256] folytatása.

A Budapestről érkezett szövetséges tisztek általános benyomása szerint pillanatnyilag a mozgalom még nem tisztán bolsevik jellegű, és további térnyerését gyors beavatkozással meg lehetne akadályozni

Az új kormányzat Vix alezredes tudomására hozta, hogy hajlandó területi engedményekre, amenynyiben az érdekelt lakosság népszavazás útján azok elfogadása mellett dönt. Másrészről Magyarország azt kéri, hogy megbízott szakértői megjelenhessenek a békekonferencia előtt.

Nyilvánvaló, hogy a békekonferencia presztízse és tekintélye ezen ügy mielőbbi rendezését kívánja, nehogy a példán fölbuzdulva mások is effélével próbálkozzanak.

Mindenesetre fegyveres beavatkozásra csak megfelelő erőkkel kerülhet sor, és csak azután, hogy a szövetséges kormányok fölszámolták a keleten állomásozó fegyveres erőik túl gyors csökkentése következtében előállott helyzetet. Az is elvárható, hogy szövetségeseink velünk együtt viseljék az végrehajtásra kerülő intézkedések minden kellemetlenségét, és ne egyedül Franciaország szolgáljon az ellenséges indulatok céltáblájául.

levéltári jelzet: AG.7N1357

[256] Ez a budapesti szövetséges misszió öt napig tartó Budapest-Belgrád útjával foglalkozott.

VIX ALEZREDES, A BUDAPESTI SZÖVETSÉGES KATONAI MISSZIÓ VEZETŐJE DE LOBIT TÁBORNOKNAK, A MAGYARORSZÁGI HADSEREG PARANCSNOKÁNAK

irat FDD száma: 298
iratszám:113
irat típusa: Szám nélkül.
keletkezési hely: Belgrád,
keltezési hely: Párizs,
keltezési idő: 1919. március 31.

Mellékelten van szerencsém megküldeni önnek a március 21-i forradalmi mozgalom utáni - a parancsnokságom alatt álló missziót érintő - eseményeket tárgyaló jelentésemet.

Beszámolómat - az áttekinthetőség érdekében - több részre osztottam:

Az 1. Jelentés azon számottevőbb incidenseket foglalja össze, amelyek során szövetséges tiszteket ért bántódás a vörösgárdisták, illetve a tömeg részéről.

A 2. Jelentés a kommunista kormányzatnak a misszióval szemben március 21. és 26. között tanúsított magatartását ismerteti.

A 3. Jelentésben saját értékelésemet fejtem ki az 1. és 2. jelentésben foglaltakról.

A 4. Jelentés a Magyarországon március végén fönnálló politikai viszonyokról ad képet.

A beszámolómhoz mellékelt dosszié a különböző Jelentésekben említett, érdeklődésre számot tartó hivatalos jellegű iratokat tartalmazza.

1. JELENTÉS
keltezési idő: 1919. április 1.

Az alábbiakban időrendi sorrendben ismertetem a március 21. és 26. közötti napok során a szövetséges missziót ért incidenseket.

Március 21.

A drótnélküli távírókészüléket (Albrecht-laktanya) fegyveres magyar katonák elkobozzák és megrongálják.

A későbbiekben a készüléket a magyarok saját használatukra rendbehozzák.

A készüléket kezelő műszaki katonákat lefegyverzik, a kaszárnyában elszállásolt alakulat többi katonáját foglyul ejtik, zaklatják, élelmüket elveszik, a konyhát szétverik. (A katonákat 24 óra elteltével szabadon bocsátják.)

A Bárdi-féle garázsban (Lehel út) található gépkocsikat elkobozzák.

A szövetséges tisztek városban közlekedő autóit megállítják, a tiszteket kiszállítják, a kocsikat elkobozzák.

Egy a Dunán szolgálatot teljesítő őrnaszádot kifosztanak és megrongálnak.

22 órakor minden, a missziót a külvilággal összekötő távírókapcsolat megszakad.

Március 22.

4. órakor megszakad a belgrádi telefonösszeköttetés.

A későbbiek folyamán egyre körülményesebb Budapesten belül telefonálni. - A postai alkalmazottak csak ímmel-ámmal adják a kért számokat, majd végül megtagadják a kapcsolást.

A magyar kormánnyal lehetetlenség közvetlen kapcsolatot teremteni. Az alezredest több ízben is fölkeresik civilbe öltözött magyar tisztek, illetve népbiztosok, akiknek hivatalos minősége nem ellenőrizhető. Velük semmi eredményre nem jutunk.

A misszió védelmét biztosító karhatalmi osztag katonái bevonták zászlónkat. Ezek a fegyveresek egyre-másra beállítanak a misszió irodáiba, és kihívó magatartást tanúsítanak.

Felsőerdősor utcai helyiségünkben (1. iroda)[257] géppuskás osztag élén orosz nemzetiségű civil jelenik meg. Röplapokat jött szétosztani katonáink között, és minden, ezzel szembeszegülő tisztet le akar tartóztatni, hivatkozva a városparancsnok birtokában levő írásbeli parancsára.

Utána ugyanez a civil az Andrássy úti villához megy (az alezredes irodája és a 2. iroda)[258], erőszakkal behatol a misszió irodahelyiségeibe azzal, hogy letartóztatja az alezredest, végül személyesen ez utóbbi lép közbe. A közjáték több órán keresztül tart, míg végre a hadügyminiszter visszavonja a városparancsnok utasítását.

Az est folyamán Bajáról Budapestre érkező két szövetséges monitorra a Csepel-szigetről puskalövéseket adnak le. Egy tiszt megsebesül.

Március 23.

A két dunai őrnaszádot elfoglalják a magyarok, és az ott szolgálatot teljesítő három tisztet, valamint húsz matrózt fogságba ejtik. Ezután a két hajó Óbuda felé veszi útját, és egész nap nem is tér vissza onnan.

A pestszentlőrinci (Pesoent Lorincz) szpáhialakulatot bekerítik, lefegyverzik, majd egy kaszárnyába zárják.

Az egység parancsnokát lefegyverzik, katonáitól elkülönítve egész éjjelre egy másik kaszárnyába zárják.

Egy Lengyelországból visszatért szpáhi szakaszt, amely lőszerszállítmányt kísért, szintén lefegyvereznek a parancsnokló tiszttel egyetemben.

Március 24.

A Budapestre vezényelt Farnet vezérkari századost a városban vagy ötven katonából álló egység tartóztatja föl, egy tiszt vezetésével. Elöljárója parancsára az egyik katona letépi paroliját, miközben a tiszt - a tömeg gyalázkodásától kisérve - inzultálja.

Március 21. óta a misszió több, magányosan közlekedő tisztjét tartóztatták föl - esetenként magyar katonatisztek is - és kényszerítették revolverük átadására.

Éjszakára a magyar rendőrséget a még annál is fegyelmezetlenebb népőrség helyettesíti. Ezt az őrséget az éj folyamán több ízben váltják föl ugyanebből az alakulatból kiállított egységekkel.

Az őrség az ebédlőbe, mi több, az alezredes irodájába veszi be magát, és sem az osztagparancsnok, sem magának a lármára odaérkező alezredesnek a tiltakozására nem hajlandó távozni onnét. Éjjel hallani, amint verik szét az irodában az alezredes bútorait.

Március 25.

A népőrség tagjai lefegyverzik az érkező vagy távozó szövetséges tiszteket. Body szerb parancsnok, akit e kényszernek a misszió kertjében vetnek alá, erélyesen tiltakozik, mire a kapuban összecsődül a tömeg. Az alezredes személyesen lép közbe, és azzal vet véget vet az incidensnek, hogy maga kéri el Body parancsnok revolverét.

A misszió távozását - amelyet 24-én a külügyi népbiztos (Kun Béla) 25-ére ígért - 26-ára kell halasztani, mivel a kormány semmiféle szállítóeszközről nem gondoskodott.

Március 26.

A misszió tagjai délben különvonatra szállnak. Az állomásfőnök tudomásunkra hozza, hogy a szerelvény 20 vagy 22 óra előtt nem fut ki a pályaudvarról.

Az alezredes a külügyi népbiztosnál tett többszöri föllépésével eléri, hogy a vonat 17 óra 25-kor elinduljon Szegedre.

Útközben többszöri megállás és hosszan tartó várakozás. Utunk csak a vonatot személyesen kísérő külügyi államtitkár-helyettes újabb és újabb intézkedéseinek köszönhetően folytatódhat.

A várakozások ideje alatt a szerelvény kíséretét biztosító népőrség a szövetséges tiszteket nem engedi kiszállni a kocsikból.

A Szeged előtti állomáson francia nyelvű forradalmi röpiratokat osztogatnak embereink között (mellékelve egy példány - a 11. számú).

Március 27.

Érkezés Szegedre 9 óra 30-kor (150 kilométer tizenhat óra alatt).

Mellékelem a misszió vezetőjének a kormányhoz intézett tiltakozó jegyzékeit, valamint az azokra érkezett bocsánatkéréseket (a 3., 4., 5. és a 6. számú irat).[259]

2. JELENTÉS

A MAGYAR KORMÁNYNAK A SZÖVETSÉGES MISSZIÓVAL SZEMBEN TANÚSÍTOTT MAGATARTÁSA A MÁRCIUS 21. ÉS 26. KÖZÖTT TÖRTÉNT ESEMÉNYEK SORÁN

A. A magyar kormány mellé kiküldött szövetséges misszió körülményei

1. A Vix alezredes vezetése alatt működő szövetséges misszió túlnyomórészt francia katonatisztekből állt. A francia tisztek mellé a következők voltak beosztva:

a) 2 angol tiszt: Peeters őrnagy

Pommerol százados.

Rajtuk kívül néhány napja a dunai hajózás ellenőrzésével megbízott, Budapestre vezényelt, de Troobridge[260] tengernagy parancsnoksága alá tartozó Freeman korvettkapitányt is Vix alezredes rendelkezésére bocsátották, miközben továbbra is Toobridge tengernagy alárendeltségében maradt.

E három tiszt valójában nem Vix alezredes beosztottjának, hanem Vix-misszió mellett kormányukat képviselő összekötőnek tekintette magát.

Mindhárman a városban laknak, a missziótól távol, de csaknem minden reggel megjelentek, hogy a kapcsolat folyamatos legyen.

b) egy szerb részleg (Body parancsnok), amely tevékenységének jelentős hányadáról nem számolt be a misszió vezetőjének, azonban az együttműködést igénylő ügyekben gyakorta kerültek kapcsolatba.

c) cseh (Cermak parancsnok)

román (Potopeanu parancsnok)

és lengyel (Potocki százados) összekötők.

Ezek irodái a misszió épületében kaptak helyet. Az összekötők a misszió munkájában közvetlenül nem vettek részt, ám kapcsolatuk - amely jobbára kormányaik vagy parancsnokságaik kéréseinek, követeléseinek továbbításában merült ki - általában mindennaposnak volt mondható.

2. A tulajdonképpeni szövetséges missziótól függetlenül néhány szövetséges tiszt különleges feladattal tartózkodott Budapesten.

a) Az angol Granville Baker alezredes alig néhány nappal a forradalom előtt érkezett Budapestre.

Őt a trieszti Legfelsőbb Ellátási Bizottság küldte a városba, hogy Magyarország élelmezésének kérdésével foglalkozzon. Már az első naptól az volt a véleménye, hogy e kérdés nem választható el a politikai és a katonai kérdéstől, és azt kérte Vix alezredestől, munkájuk során alakítsanak ki szoros együttműködést. Javaslatát Vix alezredes megelégedéssel fogadta.

Baker alezredes napjait a misszión töltötte, de szállása a városban volt, ugyanabban a nagy szállodákkal teli városrészben, mint a többi angol, olasz és amerikai katonatisztnek.

Baker alezredes a forradalom első jelei láttán, 21-én este azt közölte Vix alezredessel, hogy föltétlenül szükségesnek tartja a szövetséges tisztek közötti legteljesebb mértékű együttműködést, továbbá hogy a maga részéről Vix alezredes parancsnoksága alá helyezi magát, és mindenben osztani fogja a francia tisztek sorsát. Ettől kezdve a misszió épületében lakott, éjjelre őrszolgálatot vállalt - amelyet egyébként a francia tisztek láttak el -, és a későbbiekben sem mulasztott el egyetlen alkalmat sem, hogy az új magyar kormány képviselői tudomására hozza, fönntartás nélkül szolidáris a francia tisztekkel, és osztozik sorsukban, bármi legyen is az, bármekkora legyen is a magyar kormány által az angol tisztek számukra biztosított szabadság mértéke.

Baker alezredes ígéretéhez - a katonára és a gentlemanre jellemző becsületességgel - egészen Belgrádba való megérkezésünkig hű maradt. Nem győzöm elégszer fölhívni a figyelmet e főtiszt által tanúsított magatartásra, amely minden bizonnyal mély benyomást tett a magyar kormány képviselőire, és befolyásolta a francia tisztek dolgában hozott döntéseiket.

b) A bécsi olasz misszió által Budapestre vezényelt Pentimalli parancsnok közvetlenül a forradalmat megelőző eseményekig maradt a városban; Vix alezredeshez fűződő kapcsolatai az udvariasság által megkövetetelt szintre korlátozódtak.

Pentimalli parancsnok budapesti tevékenységéről valójában nem sokat lehetett tudni. E főtiszt gazdasági kérdésekkel foglalkozott, de bizonyára politikaiakkal is. Kapcsolatai különböző magyar - arisztokrata és kormányzati - körökre terjedtek ki. A budapesti helyzetet illetően nagyon jól volt értesülve.

c) Egy amerikai tájékoztatási és valószínűleg gazdasági képviselet, amely két tagból:

- Goodwin századosból - őt a forradalom előtt néhány nappal Roosevelt százados váltotta föl;

- és Brown professzorból állt.

E képviseletnek egészen a forradalmat megelőző eseményekig semmiféle kapcsolata sem volt Vix alezredessel. Úgy tűnt, közvetlenül Párizsnak van alárendelve.

Legvégül egy francia, bizonyos De Laas, Szófiában tevékenykedő bankár, aki átutazóban volt Budapesten, amikor kitört a forradalom. Jelentkezett a missziónál, és a francia tisztek sorsában önként osztozott. A későbbiekben is - egészen Szegedre való megérkezésükig - velük maradt. Nyugalma és jókedve egy pillanatra sem hagyta cserben.

B. A misszió tevékenysége a március 21-től 26-áig tartó forradalmi események során.

A forradalmat a szövetséges tiszteket támadó, a legszélsőségesebb véleményeket tükröző lapok által vezetett heves sajtókampány előzte meg.

Vix alezredes - Pentimalli parancsnok kezdeményezésére - a szövetséges tisztek nevében a magyar kormányhoz - ekkor még a Károlyi-kormány volt hatalmon - fordult, követelve, hogy az minden budapesti lapban tegyen közzé a kampányt elítélő nyilatkozatot, és büntesse meg a felelősöket. Erélyes intézkedéseknek egy teljes napot igénybe vevő egymásutánjára volt szükség ahhoz, hogy legyőzze a kormány ellenállását, amelynek állítólagos tehetetlenségét sajátos összetételével indokolták (az ügy anyaga a 12. sz. iratcsomóban mellékelve).

Március 20-án Vix alezredes átadta Károlyinak a magyarországi hadsereg parancsnoka, De Lobit tábornok jegyzékét, amely a románok és magyarok közötti semleges övezet fölállítása ügyében hozott antanthatározatot tartalmazta.

Vix alezredes ragaszkodott ahhoz, hogy az antant nevében tett hivatalos eljárása alkalmával szövetséges tisztek kiséretében jelenjen meg.

Ebbe az angol Granville Baker alezredes és az olasz Pentimalli parancsnok minden ellenvetés nélkül beleegyezett, annak ellenére, hogy kormányuktól semminemű utasítást nem kaptak.

A pontosan ezen okból bizonytalankodó Roosevelt amerikai százados végül is csatlakozott a többi tiszthez.

21-én, a De Lobit tábornok által kitűzött határidő lejártakor, 18 órakor Károlyi köztársasági elnök közölte Vix alezredessel, hogy nem áll módjában az antant döntését elfogadni, és lemond.

21-e délutánján kitört a forradalom. Amikor 16 óra tájban Vix alezredes azt az értesítést kapta, hogy a forradalmi mozgalom bármelyik percben kirobbanhat, minden eshetőségre számítva azonnal megtette a szükséges biztonsági és védelmi intézkedéseket.

Baker alezredes és Body százados haladéktalanul Vix alezredes parancsnoksága alá helyezték magukat.

A román és a lengyel képviselet sietve a francia misszió épületében kerestek menedéket. Potocki lengyel százados, aki Párizsba éppen volt indulóban, vonatra szállt.

A cseh képviselet egy konzuli hivatalba menekült, és néhány nap elteltével közölte, hogy saját lehetőségeire támaszkodva elhagyja Magyarországot (lásd a mellékelt dosszié 13. sz. iratát).

Az angol, olasz és amerikai tisztek (Baker alezredes kivételével) a szállodanegyedben maradtak, ahol senki nem háborgatta őket.

Roosevelt százados 22-én váratlanul hivatalos ügyben elutazott anélkül, hogy Vix alezredest értesítette volna.

Az alezredes késedelem nélkül kihirdette, hogy a misszió minden odamenekült tisztnek - többek között a közharagnak különösen kitett román tiszteknek - védelmet nyújt, és hogy a francia tisztek semmi olyan kedvezményt nem fogadnak el, amelyből akár egyetlen más szövetséges tiszt ki lenne zárva. A későbbiek során sem mulasztott el egyetlen alkalmat sem, hogy eme nyilatkozatát a magyar kormány képviselői előtt megújítsa.

21 órakor mintegy harminc fős rendőri egység érkezett azzal, hogy a kormány megbízásának megfelelően gondoskodik a szövetséges misszió biztonságáról. Az egység fegyelmezetlen volt, elöljárójának nem engedelmeskedett. Tagjai közül vagy tizenötén azon melegében kereket oldottak. Nyilvánvaló módon bebizonyosodott, az egység nincs abban a helyzetben, hogy védelmet nyújtson a missziónak egy népi mozgalommal szemben.

Éjszaka puskalövések az utcán.

23 órakor a francia parancsnoksággal minden távirati összekötetés megszakadt.

22-én hajnali négykor hasonlóképpen megszakadt a telefonösszeköttetés Belgráddal.

Mivel a drótnélküli távírókészüléket már 21-én este elvették a forradalmárok (lásd az 1. Jelentést), a missziónak 22-én reggel már egyáltalán semmi kapcsolata nem volt a parancsnoksággal.

A nap folyamán ismertté vált az új kommunista kormány összetétele.

Az alezredest rendőrtisztviselők és a misszióval rendszeres kapcsolatot fönntartó magyar fegyverszüneti bizottság tisztjei keresték föl, azonban semmiféle pontosabb fölvilágosítással nem szolgáltak.

A nap folyamán több alkalommal jelentek meg erőszakos cselekményekkel próbálkozó bujtogatók, ellenőrizhető megbízás nélkül érkező népbiztosok, katonák, akik a misszióval történt kapcsolatfölvételüknek hivatalos látszatot igyekeztek adni.

Egyébként a kormánnyal semmilyen elképzelhető módon nem lehetett kapcsolatba kerülni.

Mindeme tény arra engedett következtetni, hogy valójában az új kormány egyelőre nem tartja kezében a hatalmat, és tartani lehet a csőcselék szélsőséges megnyilvánulásaitól.

Ugyanezen nap reggel a védelmünkkel megbízott rendőri erő egyik tagja azt követelte, hogy vonjuk be a misszió zászlaját.

Tekintve, hogy a misszió sem a parancsnoksággal, sem a magyar kormánnyal nem tudja fölvenni a kapcsolatot, feladatát a továbbiakban nem láthatja el. Másfelől nemzeti büszkeségünkben sérelem ért bennünket, és a misszió biztonságát a legjelentéktelenebb incidens is veszélyeztetheti.

Az alezredes úgy határozott, elhagyja Budapestet.

A nap folyamán megérkezett két, Bajáról indított monitor.

Estefelé angol parancsnokuk fölkereste a missziót.

Az egész 23-ika azzal telt, hogy a monitorok parancsnoka és Freeman korvettkapitány a magyar kormánytól követeli a forradalmárok által elkobzott két Dunán szolgálatot teljesítő őrnaszád visszaszolgáltatását.

A kormánnyal lehetetlen telefon- vagy egyéb kapcsolat létesítése.

A nap folyamán vált ismertté a hír, mely szerint a kommunista párt bekebelezte a szociáldemokrata pártot.

Az előző nappal ellentétben, egyetlen látogató sem érkezett.

Minden bizonnyal elhatározás született az új kormány által követendő magatartást illetően, és a missziót szándékosan tartják elszigeteltségben.

Csakugyan, a kormány e napon küldte el szikratáviratát Moszkvába, amivel az orosz bolsevik kormányzat karjaiba vetette magát.

Másfelől nyilvánvalóvá vált, hogy a kormány közreműködése nélkül lehetetlenség a monitorokra szállva Budapestet elhagyni:

A rakpartról ágyúk néztek farkasszemet a monitorokkal. Állítólag Budapest alatt néhány kilométerre aknazárat létesítettek a Dunán. Végül pedig a misszió épületét olyan nagy távolság választotta el a Dunától, amin lehetetlenség fegyverrel átvágni.

Az este egy francia, De Noiseux - aki már évek óta a Károlyi családban házitanítósodik, és ezekben a napokban nagy odaadással munkálkodott azon, hogy kapcsolatot létesítsen köztünk valamint a kormány között, illetve hogy különböző kívánságainkat teljesítsék - azzal a hírrel érkezett, hogy a nap folyamán beszélt Kun Béla külügyi népbiztossal, aki fölöttébb békülékeny hangot ütött meg, és tudtára adta, kifejezett kívánsága, hogy kapcsolatban maradjon az antanttal.

Nem érdektelen fölhívni a figyelmet arra, hogy a magyar fölhívásnál kevésbé lelkes hangú moszkvai válasz a nap folyamán érkezett meg.

E fordulat ténye 24-én, a délelőtt folyamán nyert megerősítést, amikor Kun Béla közölte velünk, hogy este személyes látogatást tesz a missziónál.

Ugyanakkor a misszió már 48 órája oly mértékben el volt szigetelve, hogy fölmerült annak gondolata, hogy esetleg a kormány már döntött internálásáról.

Az alezredes úgy határozott, levélben értesíti a kormányt azon szándékáról, hogy elhagyja Budapestet. A határozatot jegyzőkönyv formájában rögzítették, majd az alezredes fölkérte a szövetséges tiszteket, írják alá vele együtt az iratot (8. sz. irat).

A szövetséges tisztek osztották véleményét, és 24-én reggel - a 22-én eltávozott Roosevelt százados kivételével - kézjegyükkel látták el a jegyzőkönyvet.

A Roosevelt százados által vezetett képviselet kötelékébe tartozó Brown, aki 23-án napközben fölkereste a missziót, arra való hivatkozással hárította el az aláírást, hogy nem kapott utasítást kormányától.

Kun Béla 20 óra 30-kor érkezett a misszióra.

Minden szövetséges tiszt jelen volt (az amerikai kivételével).

Kun Béla hangsúlyozta, hogy az új kormánynak az antanthatározat kérdésében elfoglalt álláspontja nem egyezik meg a Károlyi-kormány véleményével. Hoszszasan fejtegette, milyen nagy jelentőséget tulajdonít kormánya annak, hogy ne szakadjon meg kapcsolata az antanttal, és hogy e kapcsolatot biztosító szövetséges misszió továbbra is Budapesten maradjon. Ugyanakkor azt is világossá tette, nem fog kényszerítő eszközöket alkalmazni a misszióval szemben, amennyiben ez kitart elhatározása mellett és el kívánja hagyni a várost. Majd az Oroszországhoz intézett fölhívás miatt mentegetődzött, azt állítva, hogy azt nem kifejezett szövetségként, hanem egyfajta „entente cordiale"-ként[261] kell értelmezni, melynek társadalmi célkitűzéseit az egész világ proletariátusa támogatja.

Azután Kun az új kormány ez irányú álláspontját kifejtő, ködösen megfogalmazott jegyzéket adott át az alezredesnek (9. sz. irat).

Az alezredes nem volt hajlandó e kérdésről tárgyalni, mindössze arra vállalkozott, hogy a jegyzéket továbbítja a parancsnokságnak, és követelte a misszió azonnali távozásának lehetővé tételét.

Ezt követően átadta Kun Bélának a reggel a szövetséges tisztek által aláírt jegyzőkönyvet, valamint a Károlyi köztársasági elnök üzenetében szereplő állításokra készített cáfolatot (az 1.[262] és a 2. sz. irat). A cáfolat már 36 órája elkészült, ám mindeddig - különösen fontos tartalma ellenére - nem volt mód arra, hogy a kormányhoz eljuttassuk.

A misszió elutazását 25-e estére tűztük ki (lásd a tárgyalásról fölvett, mellékletként csatolt jegyzőkönyvet - a 7. sz. irat).

A 25-i lapok megjelentettek néhány apró, nem igazán fontos hírt, amelyek a francia parancsnokság magatartását kedvező színben tüntették föl, megerősítve ezzel a Kun Béla által az előző este keltett benyomást, mely szerint az új kormány fontosnak tartja, hogy ne kompromittálja magát végérvényesen az antanttal szemben.

11 órakor egy vasúti mérnök jelentkezett a misszión, hogy a bevagonírozás technikai részleteit tisztázza.

A délután látogatók nélkül telt el, majd az az értesítés érkezett, hogy az utazást 24 órával el kell halasztani. A belügyminiszter számtalan nehézséget támasztott:kötelező személyenkénti fényképes útlevél, vasúti kocsi- és teherautóhiány stb...

Ekkor történt, hogy Brown (az amerikai) ismét fölkereste az alezredest és arra vállalkozott, hogy a szövetséges tisztek részéről újabb tiltakozást kísérel meg Kun Bélához eljuttatni (10. sz. irat).

21 óra felé azonban jelentkezett a kormány megbízottja, Eveshi[263], aki közölte, hogy másnap reggel utazunk, és ő az éjszakát a misszión tölti, hogy minden részletet tisztázhassunk. A kormány intézkedni kíván, hogy másnap kitűzzék a szövetségesek zászlóit, bizonyítva ezzel, hogy nem történt szakítás. Nem volt több zászlónk, mint amennyire nekünk magunknak is szükségünk volt. 10-re kellő számban készen fognak állni a teherautók és a vasúti kocsik. Délben indulunk, és egy államtitkár-helyettes személyesen elkísér bennünket a demarkációs vonalig, hogy útközben minden nehézséget elhárítson. A szerelvény biztonságról a kísérő vörösgárdisták gondoskodnak majd.

Az Eveshi úr által tanúsított túlzott előzékenység fölháborító módon ellentétben állt azzal az elbánással, amelyben a misszió négy napon át részesült.

Eveshi úr bizalmasan közölte velünk, hogy már 23-a óta győzködi Kun Bélát, lássa be végre, hogy mennyire sürgős elutazásunk, és azt is kijelentette, hogy az új kormány a területi kérdések dolgában nem fog hajthatatlannak mutatkozni.

Később Kun Béla magántitkára is megjelent, bocsánatkérő levelet hozva a külügyi népbiztostól, aki személyesen fog másnap, elutazása előtt elköszönni az alezredestől.

Végre az esti lapok sietve közlik a Kun Bélának előző napon átadott cáfolatot, amelyről a reggeli újságok semmit sem írtak.

Nyilvánvaló volt, hogy a nap folyamán valami fontos esemény történt. Később megtudtuk, hogy csakugyan, e napon érkezett meg szikratávírón Lenin üzenete, amely beszámol a bolsevik hadsereg helyzetéről, valamint arról, hogy a hadseregnek nem áll módjában a Magyarország által kért katonai támogatást megadni.

Bevagonírozásunk 26-án a terveknek megfelelően ment végbe.

Kun Béla - ígéretéhez híven - személyesen kereste föl az alezredest, mielőtt az a pályaudvarra indult volna.

A bevagonírozás délben fejeződött be.

Azonban mozdonyunk órák hosszat váratott magára, és a szerelvény fölügyeletével megbízott helyettes államtitkár fűt-fát megmozdítva próbálta elérni, hogy végre elindulhassunk. Először közelebbről meg nem határozott műszaki nehézségeket emlegettek, végül azt közölték, hogy a hadügyminiszter 20 vagy 22 óra előtt nem engedélyezi az indulást.

Az alezredes erélyesen tiltakozott.

A búcsúzására a pályaudvaron megjelent Brown csatlakozott az alezredeshez, és maga is erélyesen tiltakozott a helyettes államtitkárnál. Rámutatott arra, hogy a magyar kormányzat fogolyként kezeli a szövetséges tiszteket, és ez méltatlan bánásmód, és erről föltétlenül be fog számolni.

Kun Béla magántitkára útján újabb bocsánatkérő levelet küldött, és azt ígérte, 17 óra 30-kor elindulhatunk.

Eközben a szerelvényt kísérő vörösgárdisták a 21-éről 22-ére virradó éjjel kitört zavargások során kifosztott ékszerüzletekből származó gyöngyökre kerestek vevőket, előnyös árak mellett.

17 óra 30-kor valóban elindultunk anélkül, hogy fegyvereinket, autóinkat és a missziótól ellopott egyéb fölszerelést viszontláttuk volna.

Útközben gyakori a megállás és a hosszan tartó várakozás, amelyek alatt a vörösgárdisták nem engedik a tiszteket kiszállni a kocsikból. Utazásunk folytatása - előttünk ismeretlen beavatkozás következtében - több ízben is kérdésessé vált, azonban a helyettes államtitkár sikerrel hárította el az akadályokat, és így a misszió 29-én 9 óra 30-kor Szegednél - 16 óra alatt megtett 150 kilométernyi út után - elérte a demarkációs vonalat.

A Nemzetközi Vöröskereszt képviselője, Axuis úr - aki ragaszkodott ahhoz, hogy elkísérje a vonatot, hogy szükség esetén védelem alá helyezhesse - elköszönt tőlünk, és az államtitkár-helyettessel valamint a kísérő vörösgárdista egységgel egyetemben visszatért Budapestre.

3. JELENTÉS

Az 1. és a 2. Jelentésben ismertetett tények értékelése

A. Az 1. Jelentésben leírt különböző incidensek - melyek közül nem egy súlyos sértést jelentett a szövetséges tisztek méltóságára valamint az általuk képviselt nemzetek tekintélyére nézve - pontos értékeléséhez szükséges az elkövetők különleges gondolkodásmódjának figyelembevétele.

A bűnösök csaknem minden esetben a Vörös Gárda katonái vagy a bolsevik matrózok közül kerülnek ki.

A kormány mindig helytelenítette e cselekedeteket. Több alkalommal kért bocsánatot. Ismételten biztosított abbeli szándékáról, hogy gondoskodik a misszió biztonságáról, ám intézkedései foganatosításához nem rendelkezett kellő hatalommal.

Tehetetlensége bizonyos mértékben fölmentést jelent számára.

Ugyanakkor arról sem szabad megfeledkezni, hogy tökéletes űrt teremtett a misszió körül, megakadályozva ezzel, hogy alkalmas időben gondoskodjék a hatalom közbelépéséről.

A magyar katonák és elöljáróik magatartásával kapcsolatosan ki kell emelni azt az önuralmat és hidegvért, amiről a szövetséges tisztek tanúbizonyságot tettek.

Semmi kétség afelől, hogy a legkisebb türelmetlen megnyilvánulás a legsúlyosabb következményekkel járt volna, figyelembe véve a katonák és a tömeg lelkiállapotát.

B. A 2. Jelentés olvastán kiviláglik, hogy a misszió elutazásának megszervezésével kapcsolatban a kormány a legnagyobb rosszakaratot tanúsította. Vix alezredes - miután a helyzetet kritikusnak ítélte - már március 22-én jelezte elutazási szándékát.

A kormány - anélkül, hogy határozottan elutasította volna - az utazást minden lehetséges eszközzel - a misszió elszigetelése, halogató ígéretek - akadályozni igyekezett.

Nem lehet kétség arra nézve, hogy a szövetséges tisztek, legalábbis a francia tisztek internálása szóba került, és arról több napon átvitatkoztak.

A kormány magatartására annál kevesebb a mentség, mivel a misszió vezetője - azonnali elutazását követelve - több ízben fölhívta a hatóságok figyelmét a helyzet komolyságára valamint arra, hogy a legjelentéktelenebb incidens is véres összetűzéssé fajulhat.

Összefoglalva: habár az 1. jelentésben fölsorolt incidenseket tekintve a népbiztosok felelőssége korlátozottnak tekinthető, a misszió elutazásának késleltetéséért teljes felelősség terheli őket. Ugyanis ez a késedelem - a túlfeszített hangulat következtében - a lehető legsúlyosabb következményeket vonhatta volna maga után.

E jogcímen súlyos vádak terhelik a kommunista kormányzatot, amelyekért különösen szigorú büntetésre kell számítania.

4. JELENTÉS

A budapesti (Budapesth) politikai helyzet március végén

A. A november 4-i forradalom óta, amelyet a november 13-i fegyverszünet követett, a magyar nép kettős próbatételnek - a társadalmi válság és a nemzeti válság próbájának van alávetve.

A 4 hónap leforgása alatt összegyűjtött információkból nem tűnik ki, hogy a Magyarországon a bolsevizmusnak igen nagyszámú híve volna.

Ám a kommunista párt aktív. Élvezi Lenin támogatását. Nincs semmi vesztenivalója. Mindenre el van szánva.

Súlyosabb a nemzeti válság, amely a magyar nemzet egészét érinti. A szövetségesek - mindenekelőtt a románok - által december óta elkövetett visszaélések csak tovább rontottak a helyzeten.

A felsőbb osztályok különösen érzékenyen reagálnak, mihelyt Magyarország integritása kerül szóba.

E hatalmas erőt a Károlyi-kormány nem mulasztotta el erélytelen politikája támogatásának, a közvélemény befolyásolásának - többek között ellenünk uszításának - szolgálatába állítani.

B. A szövetségesek határozatának hivatalos közlése - amely határozat a románok újabb előrenyomulását jelenti - katasztrófaként hatott.

A mérsékelt párt - vagy legalábbis e pártnak az akkori kormányban helyet foglaló képviselői - képtelennek bizonyult arra, hogy a teljesen fölkavart, hazafias érzelmeiben mélyen sértett közvélemény színe előtt a jegyzéket elfogadja, így nem marad más választása, mint hogy lemondjon.

A körülményeket leleményességgel kihasználó kommunista párt magához ragadja a hatalmat, a nemzeti kérdés alapján egyesül a szociáldemokrata párttal, és a magyar nép legfőbb érdekei - a nemzeti érdekek és a társadalmi érdekek - nevében kihirdeti szövetségét az oroszországi Szovjettel.

Erre a köztársaság ideiglenes elnöke lemond hivataláról, és a hatalmat a nép kezébe adja. Utolsó mesterkedésével - amelynek minden felelősségét gróf Károlyinak kell majd viselnie - kétségtelenül szándékos hazugság révén[264] azt kívánja elérni, hogy saját személyének kérdését nemzeti síkra helyezve az országot szolidárissá tegye az új kormánnyal, és nyíltan a szövetségesekkel való szakítás irányába vezesse.[265]

A forradalom valójában nagyobb rendzavarás nélkül zajlik le. A városban inkább nyugalom uralkodik, amelyet jobbára csak azok az incidensek zavarnak meg, melyeknek szenvedő alanyai a szövetséges tisztek, meg néhány vagyonos polgár, gyanús arisztokrata letartóztatása.

C. Úgy tűnik - legalábbis egyelőre -, hogy a forradalmi kormány közbenjárása Leninnél nem hozta meg a várt eredményt.

Valóban figyelemre méltó, hogy miután az első napokban a szövetséges tiszteket elszigetelte, a kormány később úgy határozott, kifejezést ad az antant iránti jószándékának, valamint tárgyalási készségének.

Ám ne hagyjuk, hogy a látszat megtévesszen bennünket! Azért, mert a budapesti forradalmárok az eszmék dolgában le vannak maradva az orosz bolsevikok mögött[266], még igen talpraesett kommunisták, amint azt alig néhány nap alatt végrehajtott intézkedéseikkel is bizonyították (törvények a bankok, gyárak, lakóépületek köztulajdonba vételéről, törvények a közlekedési eszközök elkobzásáról, törvények a lakásokról, az üzletekről stb...).

Amennyiben egyezkedni akarnak az antanttal, az kétségkívül annak tudható be, hogy Leninnek pillanatnyilag nem áll módjában hatékony segítséget nyújtania, ezért időt kell nyerniük.

Való igaz, Magyarország integritásáról vallott fölfogásuk szélesebb alapon nyugszik, mint a felsőbb osztályoké. E tekintetben bizonyára jobban hajlanának engedményekre. Úgy tűnik, hogy elvileg az antant területi követeléseit könnyebben elfogadnák. De vajon mennyit érnének a velük kötött megállapodások?

Bármilyen eredményt érjünk el is ebben a vonatkozásban, kétségen felül áll, hogy amennyiben a kommunizmus a hatalom birtokosaként befészkeli magát Budapestre, úgy Kelet-Európa szívében egy állandó fölforgató központ jön létre.

Ennek súlyos következményeit már most célszerű számba venni.

Ha ennek a pártnak kedveznénk - azzal az ürüggyel, hogy általa könnyebben jútunk bizonyos területi engedményekhez - fölöttébb veszélyes játékba fognánk.

D. A nemzeti kérdésben a rendpártok több makacsságot tanúsítanak. Az értelmiségiek, a katonatisztek, a jómódú osztályok képtelenek lennének kétségbeesés nélkül tudomásul venni egy ország egyik napról a másikra véghezvitt földarabolását, melyet sajátjuknak tekintenek, és amelyen évszázadok óta uralkodnak.

Ám ugyanezek az emberek, katonatisztek, értelmiségiek, nagybirtokosok egyúttal egy másik veszélyes ellenféllel találják szembe magukat: az őket közvetlenebbül és közelebbről - javaikban és személyükben - fenyegető bolsevizmussal.

E fenyegető - napról napra fokozódó, mind valóságosabb, mind kitapinthatóbb formát öltő - veszély láttán a legsovinisztább szenvedélyek is szükségszerűen le fognak csillapodni és át fognak alakulni.

Elképzelhető, hogy - a lázongó indulatok csitultával - ezek között az emberek között is akadnak majd olyanok, akik hajlandók lesznek tárgyalni. Sokuk valószínűleg lóhalálában azokhoz fog csatlakozni, akik segédkezet nyújthatnak a bolsevizmus letöréséhez és a társadalmi egyensúly visszaállításához. A segítségről pedig nem fognak megfeledkezni. A legmegátalkodottabb nacionalisták is inkább belenyugszanak néhány terület elvesztésében, minthogy hazájuk teljes összeomlásának legyenek tanúi.

E) Ezek tisztázása után az a kérdés, hogy milyen politikát kövessünk.

a) Magyarország kétharmadának erőszakos elragadása és szerb, román, cseh szövetségeseinknek való juttatása az összes párt makacs ellenállását fogja kiváltani. Nincs közöttük egyetlen egy sem, amely az ország ilyetén való földarabolásába hidegvérrel beletörődne.

Ha már az antant szükségesnek tartja Kelet-Európa térképének nemzeti alapon történő átrajzolását, vajon nem tudna módot találni arra, hogy döntéseit ne ennyire megalázó formában hajtassa végre a legyőzött nemzetekkel?

A hozzánk eljuttatott félhivatalos értesítések alapján kijelenthetem, hogy a magyarok kétség kívül könnyebben belenyugodnának sorsukba, amennyiben a kárukra elhatározott területelcsatolásokat népszavazás előzné meg, és amennyiben az antant hozzájárulna arra illetékes személyiségekből álló küldöttség fogadásához, hogy az országot érintő különböző kérdésekben - etnikai, gazdasági, pénzügyi kérdések, a székelyek kérdése stb... - fölvilágosítást nyújthassanak.

b) Amennyiben a kapcsolatok most bekövetkezett megszakadása után az antant azok újrafölvétele mellett döntene, vajon melyik párthoz fordulna?

A föntebb kifejtett okokra való tekintettel a rendpártokkal való tárgyalás előnyösebbnek tűnik, mivel egyedül ezek jelenthetnek valami biztosítékot.

A kommunistákkal való tárgyalás avval járna, hogy egyúttal a bolsevizmust is erősítjük, amiről őszintén soha nem fognak lemondani.

c) Ugyanakkor a hatalmat jelenleg a kommunista párt tartja kézben, ezért mindenekelőtt arra kell törekednünk, hogy attól megfosszuk.

Ennek legalkalmasabb módja Budapest (Budapesth) elfoglalása. Föl kell tehát vonulni Budapest ellen, és meg kell szállni a fontosabb pontokat. Az intervenció eredményeképpen - ha időben hajtjuk végre - új kormány fog hatalomra kerülni.

Nehéz fölbecsülni, milyen erők állnak a kommunisták rendelkezésére. A magyar hadseregben az utóbbi hónapok során végbement jelentős változásokat - megfelelően szervezett hírszerző szolgálat hiányában - nem tudtuk követni.

A kommunista hatalomátvételt követően általános mozgósítást rendeltek el. Nincs pontos tudomásunk arról, hogy milyen eredménnyel járt ez a mozgósítás, és hogy a módosított új erők milyen harcértéket képviselnek.

A forradalom előtt a magyar hadsereg létszáma mintegy 50 000 főt tett ki; az egységek között volt néhány kiváló, mások inkább közepes színvonalat képviseltek.

Általánosságban úgy becsülöm, hogy az új egységek létszáma nem túl magas, és ami a szervezettséget illeti, legföljebb közepes szintet ütnek meg.

A magyar hadsereg csak meglehetősen gyönge tüzérséggel rendelkezik, ám - félhivatalos értesüléseink szerint - úgy tűnik, ismeretlen helyről ágyúkhoz jutott.

Amennyiben a cselekvés mellett döntünk, mindenképpen sikert kell aratnunk. A fiaskó kiszámítha-

tatlan következményekkel járna. Én - ami bennünket illet - mindenképpen számottevő erők kiállítását tartom szükségesnek. Ugyanakkor a kijelölt egységek legyenek kiválóan szervezettek, jól fölszereltek, tüzérséggel, lőszerrel megfelelően ellátottak, és tökéletes összhangban működjenek együtt.

Mellette szóló döntés esetén egy Budapest elleni hadműveletet rövid határidőn belül végrehajtandó. - Minden halogatás csak a kommunisták további szervezkedését és erőgyűjtését segítené elő, másrészt a rendpártok szétverésére is lehetőséget adna nekik.

Vajon tisztán katonai legyen ez az akció? Nos, ez egyáltalán nem kívánatos. Késedelem nélkül, már most - amíg, minden eshetőségre számítva, megtesszük a szükséges előkészületeket - indítsunk propaganda-hadjáratot az országban, szerezzünk maguknak szövetségeseket a bolsevisták ellenségeinek soraiból, érjük el, hogy hadseregüknek minél több katona fordítson hátat.

d) És vajon Budapest elfoglalásával dolgunkat be is végeztük? Semmiképpen sem.

Az igazi feladatot a bolsevizmus elleni harc jelenti. Jó, ha már most tisztában vagyunk azzal, hogy e küzdelmet a végsőkig kell folytatnunk.

Márpedig a lengyeleket a bolsevikokkal szembeállító, illetve a besszarábiai román frontvonal között rés tátong, a sztrij-munkácsi szoros, amelyen át az ukrán bandák szabadon nyomulhatnak be Magyarország szívébe. Már több ízben fölhívtuk a figyelmet arra a veszélyre, amit ez a rés jelent; éppen ideje lenne lezárni.

Ez tehát azt vonja maga után, hogy egy vagy két hadosztályt mindenképpen Munkácsra kell küldenünk. Ez a haderő egyben a lengyelek és a románok közötti összeköttetést is biztosítaná.

Egyébként az sem kizárt, hogy - néhány, alkalmas időben fölajánlott engedmény árán - e hadműveletekben egy megújult Magyarország maga is részt vegyen.

e) Érdemes vizsgálat tárgyává tenni, milyen eredményekkel járna is - siker esetén - egy ilyen vállalkozás.

Ami a bolsevizmust illeti, a helyzet nagymértékben javulna.

Ami a kelet-európai kérdések megoldását illeti, mennyivel könnyebb dolgunk lenne, ha sikerülne megakadályoznunk egyfelől azt, hogy Magyarország a bolsevikokkal szövetkezzen, másfelől azt, hogy Németország karjaiba vesse magát, és ily módon elérnünk, hogy ezen ország az antant szilárd támaszává váljék!

Annak érdekében, hogy a jövőben örök ellenségünket - amely bármikor kész újból fegyvert ragadni - féken tarthassuk, és ezt a roppant orosz birodalmat - melyet gyarmati kizsákmányolásnak szeretne alávetni - elzárjuk előle, a Német Birodalomtól keletre szilárdan megszervezett szövetséges államok sorát kell kialakítanunk.

E gondolat megvalósítását a bolsevizmus elleni általános harc fogja lehetővé tenni. Napjaink első számú kérdését ez a küzdelem jelenti. Amikor eltökélten vállaljuk, a jövő számára munkálkodunk.

2. SZ. IRAT

keltezési hely: Budapest,

keltezési idő: 1919. március 23.

(Készült március 23-án reggel.

Mivel 23-a és 24-e folyamán a kormánnyal egyáltalán nem volt lehetséges kapcsolatot teremteni, csak 24-én 22 órakor adtam át Kun Béla saját kezébe.

A 25-ei esti lapokban jelent meg.)

A magyar néphez intézett kiáltványában a köztársasági elnök a következőket mondta:

„Az antantmisszió részéről kijelentették, hogy a demarkációs vonal ezentúl politikai határnak tekintendő."

A leghatározottabban kívánom kijelenteni, hogy az elhangzottak téves értelmezéséről van szó.

Amikor a köztársasági elnök a fegyverszüneti egyezményre hivatkozott, azt a választ kapta, hogy ezentúl már nem az ebben az egyezményben kijelölt demarkációs vonal lesz érvényes, hanem az antant által abból a célból meghatározott újabb határvonalak, hogy a magyar és a román csapatokat egy világosan kijelölt semleges övezettel szétválasztva minden konfliktusnak elejét vegyék.

Az egyáltalán nem hangzott el, hogy politikai határról van szó.

Az igazságra valamint a kedélyek lecsillapítására irányuló törekvéstől vezéreltetve a szövetséges hadseregek főparancsnoka nevében kérem a jelenlegi kormányt, hogy e nyilatkozatnak késedelem nélkül a lehető legnagyobb nyilvánosságot biztosítani szíveskedjék.

Vix alezredes

Granville Baker alezredes (angol)

Pentimalli parancsnok (olasz)

6. SZ. IRAT

KUN KÜLÜGYI NÉPBIZTOS VIX ALEZREDESNEK, A BUDAPESTI SZÖVETSÉGES KATONAI MISSZIÓ VEZETŐJÉNEK

keltezési hely: Budapest,

keltezési idő: 1919. március 25.

Alezredes úr!

Tegnap esti találkozónk során volt szíves beszámolni bizonyos, az utóbbi napok során bekövetkezett incidensekről, amelyekben a szövetséges katonai misszió több tagja joggal érezte magát sértve.

A jelenlegi kormány siet a leghatározottabban kijelenteni, hogy az említett sajnálatos eseményekhez sem neki, sem hatóságainak semmi köze nem volt. Tekintve a közrendnek a forradalmi átmenet első napjai során tapasztalt általános megrendülését, a kormány ilyen körülmények közt ezen eseményekért felelősséget sem vállalhat.

Mindazonáltal a Népbiztosok Tanácsa engem bízott meg, hogy a kormány legnagyobb sajnálkozását tolmácsoljam mindazon zaklatások miatt, melyek az idegen képviseletek tagjait érték, és egyúttal megragadom az alkalmat, hogy önt, Alezredes úr, igaz nagyrabecsülésemről biztosítsam.

15. melléklet – Fejtő Ferenc: Rekviem egy hajdan volt birodalomért című könyvéből

Szabadság – Egyenlőség – Testvériség

Franciaországi	**Franciaországi**
Nagy Kelet	**Nagypáholy**
16, rue Cadet	**8, rue Puteaux**
Párizs, 9e	**Párizs 17e**

Kelet, Párizs, 1917. március 25.

Igen Kedves és kiváló Testvérek!

A szövetséges nemzetek szabadkőműveseinek 1917. január 14-15-én Párizsban megtartott konferenciájáról szóló rövid összefoglalót, továbbá az elfogadott határozatokat és a kiáltványt eljuttatva Önökhöz van szerencsénk értesíteni, hogy e konferencia úgy határozott, hogy Párizsban, a franciaországi Nagy Kelet keretében június 28., 29. és 30-án szabadkőműves kongresszust tart.

A kongresszus feladata, hogy felkutassa, mi módon lehet elérni a Népszövetség megalakítását, hogy el lehessen kerülni egy ahhoz hasonló újabb katasztrófát, mely most gyászba borítja a civilizált világot.

A konferencián az volt a vélemény, hogy e programot nem lehet csupán a szövetséges nemzetek szabadkőművesei körében megtárgyalni, és a semleges nemzetek szabadkőműveseit is megilleti, hogy tanácsaikkal hozzájáruljanak e súlyos probléma megvizsgálásához.

Önök is egyet fognak érteni azzal, hogy a felvetett kérdés meghaladja néhány nemzet illetékességét, és mindazon nemzetek érdeklődésére számot tart, amelyeknek az az óhaja, hogy az emberiséget a jövőben megszabadulni lássák a civilizáció fejlődését megbénító szerencsétlenségektől.

A szabadkőművességnek kötelessége, hogy a most folyó kegyetlen dráma végpontján hallassa messze zengő hangját, és a népeket olyan egyetemes szervezet felé irányítsa, mely megmentőjük lesz. Feladatát nem teljesítené, nemes elveit elárulná, ha hallgatásba burkolózna.

Így teljes bizalommal kérjük az Önök kitűnő engedelmességét, csatlakozzanak ehhez a kongresszushoz.

Az előző év január 14–15-én megtartott konferencia határozata értelmében Önök három küldöttel képviseltethetik magukat. Abban az esetben, ha csak egy küldött érkezne, ez három mandátummal rendelkezne. A szabadkőműves kongresszus alkotmányunk értelmében semmiféle politikai kérdést nem érint.

Leköteleznenének, ha a lehető legrövidebb időn belül értesítenének bennünket egyetértésükről.

Abban a meggyőződésben, hogy meghívásunkat ugyanolyan testvéri szellemben fogadják, mint amilyen nekünk sugallta, biztosítjuk Önöket, kedves és kiváló testvéreink legmélyebb odaadásunkról és valódi testvéri érzéseinkről.

A franciaországi Nagy Kelet Rend tanácsának elnöke G. Corneau	**A franciaországi Nagypáholy nagymestere Peigné tábornok**

Részletek Corneau-nak, a franciaországi Nagy Kelet páholy elnökének beszédéből

Mit látunk? Ez a háború, amelyet a katonai önkény szabadított a világra, a katonai és despotikus hatalmak ellen szövetkezett demokráciák félelmetes vádiratává változott.

E vihar közepette a nagy Oroszországban a cárok százados uralma már összeomlott.

Görögország az események kényszerítő ereje folytán kénytelen volt visszatérni liberális alkotmányához.

A szabadság lehelete más kormányokat is elsodor majd. Mindenképpen létre kell tehát hozni egy olyan nemzetek fölötti autoritást, melynek célja nem a konfliktusok okának megszüntetése, hanem a nemzetek közötti ellentétek békés megoldása lesz.

A béke megteremtésén munkálkodó szabadkőműves-ség célul tűzte ki maga elé, hogy megvizsgálja az új szervezetnek, a Népszövetségnek a kérdését, a békéről és az egyetemes boldogságról alkotott elképzelésnek a népszerűsítője kíván lenni.

Részletek André Lebey[1] beszédéből

Igen tisztelt Testvéreim!

[A háborúnak] sikerült végleg bebizonyítania, hogy ebben a világban, mely többségében, sőt, egészében fenn kívánja tartani bármi áron a fejlődéséhez oly üdvös békét – és talán egyetlen ország sem tett annyiszor, néha nehéz és fájdalmas engedményt, mint Franciaország – két, nemzeteket erőszakkal, mesterségesen összetartó birodalom szándékosan, akarattal elutasította ezt a koncepciót, Ausztria–Magyarország különösen jól példázza ezt éppen most, összejövetelünk időpontjában, mert ahelyett, hogy csatlakoznának hozzá, mindent elkövetnek, hogy fegyverrel kényszerítsék az egyre döbbentebb világra uralkodni vágyásukat...

Az 1914-es nagy háború, amelyet a német agresszió kényszerített először Franciaországra, Belgiumra, Oroszországra, majd egész Európára, maga rajzolta ki fokozatosan a most is zajló konfliktus jellegét, melyben két elv ütközik össze: a demokráciáé és az imperializmusé, a szabadság és az egyeduralom elve, az igazságé, bebizonyítva jóhiszeműségét, a hazugságé, mely, hogy megszabaduljon a bajból, egyre jobban belemerül a hamis, egyetemes intrikákba, folyamatosan diszkreditálni próbálva minden országban az ő oldalán állók közül azokat, akik világosan felismerik, hogy mi a nemzetük érdeke. A belga semlegesség megsértésétől az Egyesült Államok hadba lépéséig, az orosz forradalmon át, nincs egyetlen olyan tény sem, ami ne igazolná, hogy a két szembenálló elv közötti gigászi párbaj dúl. (...)

Midőn a legtörvényesebb, legtartósabb békét készítjük elő, megmaradunk országunk hagyományai mellett. Ez az ország 1789-ben kihirdette az emberi jogokat. Később – emlékezzünk vissza e nemzeti elvért vívott harcokra, amelyeket a rövidlátó politikusok értelmetlennek nyilvánítottak – kikiáltotta a népek önrendelkezési jogát. Most újra fellép még elszántabban, a siker még nagyobb esélyével. Ez a válasza, és ragaszkodni fog hozzá majd a német agresszorral szemben, amely augusztus 4-én átkozott kormányfője útján és az egységes Reichstag cinkosságával, fennhangon követelte a német birodalom számára, miként Ausztria-Magyarország számára is azt a jogot, hogy felrúghasson szerződéseket, üres, hitvány „papírrongy"-nak minősítve őket, a jogot, hogy vétsen a becsület ellen, a jogot, hogy összezúzhassa a Jogot. (...) Ausztria–Magyarország politikája szüntelenül szította a viszályokat; Németország pedig lelepleződött, mert hol titkon, hol nyíltan örökös összeesküvést szőtt a szabadság ellen. (...) Hisz tudjuk, hogy a Jaurès által megbélyegzett porosz pietizmus, a császári arisztokrácia és a császár, népe szolgalelkűsége segítségével, olyannyira elferdítette a szocializmus és a forradalom eszményét, hogy az egyetemes uralom és a nép szolgai alávetésének eszközévé tette. A két birodalomnak mind politikai struktúrája, mind nemzeti struktúrája, makacsul semmibe veszi az emberi jogokat és a népek jogait. (...) Végleges vereségük nélkül sem emberi jogok, sem a népek jogai nem létezhetnek. Csak a komoly, biztos és teljes győzelem tudja elhárítani az utolsó akadályt, amely a Népszövetség útjában áll. (...) A nemzeti hovatartozás érzése az emberi lélekből fakad. Az élet sajátja. Midőn hazánkat védjük – ha úgy értelmezzük a haza fogalmát, mint Montesquieu –, azt válaszolhatjuk az egész világnak: „Minél jobban megérti az ember hazája szellemét, mondta Michelet, annál jobban hozzájárul a földkerekség harmóniájához."

Testvéreim, nem a mi dolgunk megfogalmazni, vagy körülhatárolni a békefeltételeket. Ráadásul hiábavaló lenne a diplomaták munkáját előre elvégezni: e munka nagy része olyan eseményektől függ, amelyeknek körvonalait nehéz pontosan, de még bizonytalanul is előre látni. Ugyanakkor anélkül, hogy feltételezésekbe bocsátkoznánk olyan egyéb lépéseket illetően, amelyekre szükség lehet, Európa és a világ biztonsága érdekében megjelölhetjük az általunk szükségesnek tartott négy legfontosabb pontot:

1. Elzász Lotaringia visszaadása Franciaországnak.

2. A független Lengyelország visszaállítása három csonkjának egyesítésével.

3. Csehország függetlensége.

4. Annak az elvnek a kimondása, hogy valamennyi, ma a Habsburg-birodalom politikai és adminisztratív szervezete által elnyomott nemzetiséget fel kell szabadítani vagy egyesíteni kell olyan államokba, amelyeket a fenti nemzetiségek népszavazás útján hoznak létre.[2] (...)

A független lengyel állam visszaállítása szüntelenül napirenden volt a 19. században, és e tárgyban minden egymást követő esemény, minden háború egyre inkább megmutatta, hogy az igazságtalan döntés mindig kártékony döntés és azzal, hogy egy fiktív európai szövetség kedvéért, amelyből a népeket kizárták, feláldoztak egy nemzetet, mely maga már annyiszor feláldozta magát Európáért, pusztán azt érték el, hogy állandó tiltakozásoknak adtak táptalajt, és ugyanakkor új konfliktusokat hoztak létre. A független Lengyelország visszaállítása minden területének hiánytalan egyesítésével tehát elkerülhetetlen: ez lesz az egyik alapkő, melyen a béke szilárd oszlopai emelkednek.

Ugyanez a helyzet Csehországgal: semmi sem tudta kiirtani belőlük a mély nemzeti érzést. E nemes kis ország története hősi emlékek értékes kincsesládája... Az új Európában Prága a megbékélés csodálatos központja lesz. (...)

Különösen örülünk annak is, hogy megint kéz a kézben haladhatunk kitűnő olasz testvéreinkkel. Miként ők is, mi is várjuk a győzelmet és a békét, hogy jog szerint visszakerüljenek az anyaországhoz a visszaszerzett területek, Trento és Trieszt.

16. melléklet

IX.

Ki sugalmazta a francia politikát?

Gondolatok Stephen Pichon külügyminiszter egy sürgönyének ürügyén

Már jeleztük, hogy Beneš megemlíti emlékirataiban, milyen kitűnő kapcsolatokat tartott fenn Pichon francia külügyminiszter egy közeli munkatársával. Állítását megerősíti egy Pichon iratai közé besorolt feljegyzés, amely a Monarchia összeomlása után alapdokumentumként szolgálhatott a minisztérium számára a Magyarországgal kapcsolatos francia politika meghatározásához. Nincs szükségünk nagy stíluselemzői szakértelemre, hogy megállapítsuk, ki sugallta ezt a feljegyzést és a mellékelt sürgönyt; olyan nézőpontból mutatja be az eseményeket, amely akkoriban tökéletesen megegyezett az újdonsült csehszlovák állam vezetőinek, nevezetesen Benešnek a felfogásával. Valóban, ha nem maga a miniszter, akkor csak Benešnek vagy valamelyik barátjának befolyása alatt cselekvő diplomata lehetett képes egy ennyire Magyarország-ellenes szöveget megfogalmazni, noha Magyarország iránt a hagyományos francia diplomácia mindaddig bizonyos objektivitást mutatott. Ezért elképzelhetetlen, hogy egy előítéletek nélküli diplomata arra vállalkozott volna, hogy arcátlan imperialistának titulálja Károlyi Mihály grófot, akinek antantbarát felfogását, ellenzéki tevékenységét, demokratikus és föderalista meggyőződését Magyarországon és külföldön egyaránt mindenkinek ismernie kellett. Azt joggal Károlyi szemére lehetett vetni, hogy túlságosan idealista volt ahhoz, hogy jó politikus lehessen, de képtelenség ilyen váddal illetni azt az embert, aki évtizedekig harcolt a Németországgal való szövetség ellen, és küzdött a nemzetiségek jogaiért, kockáztatva, hogy árulónak tartják, és szakítania kell saját családjával és osztályával.

Párizs, 1918. november 29.

A külügyminiszter rejtjeles távirata

A magyar kormány manőverei
Titkos

Brüsszel és Bern számára: A mellékelt táviratot Franciaország, London, Róma és Washington nagyköveteinek címezem. Mindenki *számára: Magyarország, mely olyan súlyos részt visel a háborús felelősségből, fenyegetve érezve magát a háború jogos következményeitől, most minden eszközzel megpróbál kibújni alóluk.*

A magyar államférfiak taktikája abból áll, hogy színleg megtagadnak minden szolidaritást a korábbi kormánnyal, és egyben szeretnék úgy feltüntetni magukat, mint akik a szövetségesek jóindulatát élvezik.

Például, amikor Franchet d'Esperey tábornok egyezményt kötött Károlyi gróf megbízottaival, az egyezmény a tábornok szerint csak kiegészítette volna az általános fegyverszüneti egyezményt, és a keleti frontra vonatkozóan nem tartalmazott semmiféle speciális záradékot, Károlyi gróf ezt az egyezményt egy olyan, külön a magyar kormánnyal megkötött fegyverszüneti egyezménynek tekintette, amely szentesíti fennhatóságát mindazon területek felett, melynek a Habsburg-korszakban Magyarországhoz tartoztak. Azonnal magyar csapatokat küldött Szlovákiába, melyek fosztogatták és zaklatták a lakosságot, és elűzték a hatóságokat, melyeket a prágai kormány nevezett ki, azt követően, hogy a magyar hatóságok a csehszlovák függetlenség kihirdetésének pillanatában maguk is visszavonultak.

A francia kormány előírta Franchet d'Esperey tábornoknak, szólítsa fel a magyar kormányt, hogy azonnal vonja vissza csapatait a csehszlovák területről, melynek kormányát mi elismerjük, és szövetségesünknek tartjuk.

A fenti taktika jegyében a magyar hadügyminiszter szorgalmazta Franchet d'Esperey tábornoknál, hogy engedélyezze a diplomáciai kapcsolatok újrafelvételét Németországgal, azt hozva fel ürügyül, hogy meg kell védenie nemzetiségeit, illetve arra hivatkozva, hogy a szövetségesek és Németország között létrejött a fegyverszünet, és ez utóbbi demokratizálása lehetővé teszi a kérés teljesítését.

Franchet d'Esperey tábornok utasítást kap, hogy minden ilyen természetű kérést hárítson el, és hogy a magyar álkormányt tekintse egyszerű helyi hatóságnak, és csak olyan kapcsolatokat tartson fenn vele, amilyeneket a katonai helyzet szükségessé tesz.

Másrészt a berni francia nagykövet jelezte, hogy Mme Rosita Schwimmert a magyar népi kormány svájci meghatalmazott követévé nevezte ki.

Van némi arcátlanság Károlyi gróf részéről abban, hogy ultrademokratikus álca mögé próbálja rejteni a magyar kormány valódi célját, mely egyedül arra irányul, hogy fenntartsák a nem magyar nemzetiségűek alávetettségét.

Felesleges a szövetséges kormányok figyelmét felhívni Franchet d'Esperey tábornok és a magyar kormány között lezajlott incidensekre. Az előző tájékoztatások ugyanakkor lehetővé teszik az Önök számára, hogy adott esetben helyreigazítsanak bizonyos dolgokat. Ezek az értesülések, miként a Mme Rosita Schwimmerre vonatkozó is, azonnal felhasználható információk, alapul szolgálhatnak majd azokkal a kormányokkal folytatandó beszélgetésekhez, amelyekhez Önöket akkreditálták, hogy e kormányokban bizalmatlanság ébredjen a magyarok, különösen pedig Károlyi gróf arcátlan és alattomos tevékenységével szemben.

AE Europe 1918–1919
Hongrie vol. 44. fol. 165–167

X.

A versailles-i béke, ahogy a Komintern látta

Manuilszkij előadása a Kommunista Internacionálé V. Kongresszusán

A versailles-i béke és az aláírt szerződések teljesen balkanizálták Közép-Európát. Ahelyett, hogy egy nagy államalakulatot hoztak volna létre, egyesített gazdasági élettérrel, nemzetközi zűrzavart teremtettek, az úgynevezett „nemzetek" létrehozásával. Olyan országok, melyek korábban nem voltak kitéve más nemzetek nyomásának, most kénytelenek e nyomást elszenvedni, miként a Ruhr-vidéki németek.

Az imperialista klikkek Ausztria és Törökország romjain új, tipikusan nemzetiségi államokat alakítottak ki, melyeket nemzetiségi ellentétek marcangolnak.

Vegyük például Jugoszláviát. A háború előtt 5 millió szerb élt Szerbiában. Jelenleg Jugoszláviának 11 350 000 lakosa van, ebből 5 millió (42,2 százalék) szerb, a többi megoszlik a nemzetiségek között: 2 800 000 horvát (23,7 százalék), 950 000 szlovén (8,3 százalék) 750 000 muzulmán szerb-horvát (6,56 százalék), 600 000 makedón (5 százalék) 600 000 német (5 százalék), 500 000 magyar (4 százalék) és 650 000 egyéb. Íme a „nemzeti állam" egy tipikus példája.

Nézzük meg Csehszlovákiát: 13,5 millió lakos, ebből 6 millió a cseh. A fejlett textilipari és bányavidékeket szinte kizárólag németek lakják: 3 700 000 (27,4 százalék); az országban él ezenkívül 2 millió szlovák (14,8 százalék), 800 000 magyar (5,9 százalék), 400 000 ukrán (2,9 százalék), 360 000 zsidó (2,7 százalék) stb.

A lengyel államnak 30 000 000 lakosa van, ebből 15 000 000 lengyel, 6 300 000 (21 százalék) ukrán, 3 300 000 zsidó (11 százalék), 2 200 000 orosz (7,3 százalék), 2 100 000 német (7 százalék).

Romániában 30 százalékot tesznek ki a kisebbségek.

Cachin francia kommunista vezető a versailles-i szerződést Zwangsdiktatur-nak, kényszerdiktátumnak minősítette.

XI.

Hogyan készítették elő Trianont[1]

Amikor kis Trianonban, az áruló Bazaine elítélésének színhelyén, megnyílt az a konferencia, melynek feladata Közép-Európa sorsának rendezése volt, ezt a sorsot valójában már négy évvel korábban a legapróbb részletekig rögzítették.

Nem a kormányok, mert ezek a háború folyamán egymás között kötött megegyezéseikben – kivéve az 1917 februári titkos francia–orosz szerződést – általános meggondolásokhoz tartották magukat, hanem magánszemélyek, olyan emberek, akiknek működését sohasem ismerte meg a szövetséges közvélemény, és fogalma sem volt róla, milyen döntő szerepet játszottak.

Ezek a személyek már 1914 utolsó napjaiban munkához láttak – amikor úgy tűnt, hogy az Osztrák–Magyar Monarchia az összeomlás küszöbén áll az orosz fegyverek csapásai alatt.

Maroknyi szláv politikus és az őket odaadóan szolgáló professzorok, nemzetközi publicisták: Mazaryk (sic), Wickham Steed, Kowalewsky, Seton-Watson, Ernest Denis, Vinogradov, Supilo, Eisenmann – akiknek más felhatalmazásuk nem volt, mint amit maguknak tulajdonítottak, de akik Nagy-Britanniában, Franciaországban, az Egyesült Államokban befolyásos barátokkal rendelkeztek értelmiségi körökben, a politikában, az üzleti világban és a nagy lapoknál – hozzáfogtak, hogy elosszák egymás között a még nagyon is élő osztrák–magyar medve bőrét.

Mások – Osuský, Kuffner, Eouard Bénés (sic), Trumbić Krámař – a későbbiekben csatlakoztak hozzájuk.

Ekkoriban hivatalosan egyikük sem volt még valaki. Mindnyájan tökéletesen ismeretlenek voltak. A legtöbbjük – kivéve azokat, akik a háború vagy a béke révén jutottak a dicsőség tetőfokára – még ma is az.

Ennek ellenére befolyásuk hatalmas volt. A béke előkészítésében minden rajtuk múlt. Semmi sem történt Trianonban, amit nem ők sugalltak, helyeseltek vagy diktáltak. Ezek az ismeretlen, felelőtlen elemek sokkal valóságosabb, sokkal kizárólagosabb építészei voltak az új Európának – beleértve a Duna völgyét és a Balkánt is –, mint Clemenceau, Lloyd George, Orlando vagy a szerencsétlen Wilson.

A propagandabizottságokban, amelyeket hivatalos vagy magántámogatásokból hoztak létre Londonban, Amszterdamban, Párizsban, Genfben, az Egyesült Államokban, Trianon jövendőbeli haszonélvezői azzal töltötték idejüket, hogy szövetséges kormányoknak címzett memorandumokat szerkesztettek, statisztikákat állítottak össze, térképeket rajzoltak, népeket és területeket osztottak fel egymás között.

Mazaryk maga mondta el, hogy miközben katonáink szenvedtek és meghaltak, ő a „jó békét" készítette elő, amely államfőt csinál majd belőle. Az a büszkeség, amelyről ez a történet tanúskodik, nem volt túlzott.

Tíz évvel azelőtt, hogy a szarajevói revolverlövések eldördültek, Mazaryk a cári birodalom zsoldjában álló cseh forradalmi szervezkedések sugalmazója és titkos vezére volt már.

Ő volt az, aki 1908-ban Prágában fogadta és ott tartotta Seton-Watson újságírót, aki azért érkezett Közép-Európába, hogy tanulmányozza Ausztria és Magyarország szláv nemzetiségeinek helyzetét, ő látta el adatokkal, ő nyerte meg a pánszláv gondolat számára.

Mazaryk professzor tíz évig fáradhatatlanul plántálta eszméit a szláv ifjúság fejébe, bátorítva, a lázadás irányába terelve a fiatalokat, de úgy, hogy ezen közben soha nem lépte át a hatalomnak kijáró tisztelet határait, mert a hatalom megfoszthatta volna funkcióitól, vagy bebörtönözhette volna. A lázadás gondolatát még a császári bíróság előtt is képviselte, például Agramban (Horvátország fővárosa, Zágráb német neve), amikor a per által kiváltott visszhang miatt megérte neki.

1914 júliusában, miután szentpétervári barátai idejében figyelmeztették, a szövetséges országokba utazott.

...A háború egész ideje alatt túláradó tevékenységet folytatott.

Írásai, előadásai, továbbá széleskörű kapcsolatai révén, melyeket a politikai és egyetemi körökben a szabadkőművességben viselt magas rangja biztosított számára, valamint fáradhatatlan kapcsolattartása útján mindazokkal, akikről feltételezte, hogy hasznára lehetnek, létrehozta Nagy-Britanniában, nálunk, az Egyesült Államokban a rokonszenvnek azt a légkörét, illetve a közvélemény megnyerését, ami a vele együttműködők számára lehetővé tette, hogy sikerre vigyék a békét előkészítő és meghatározó titkos tárgyalásokat.

Bár Benès (sic) fogalmazta és írta alá, Mazaryk ötlete volt annak a röpiratnak a megírása, melynek visszhangja 1916 óta megpecsételte a Habsburg-birodalom sorsát: „Romboljátok le Ausztria–Magyarországot..."

Ha a béke színhelyén, Trianonban folytatott „gyűrásban" játszott közvetlen szerepe jelentősen elmarad attól, amit egy Vesni,[2] egy Take Ionescu[3], egy Bratianu[4], főleg pedig Edouard Beneš és André Tardieu vagy egy Stefan Osuský[5] játszott, közvetlen, szellemi befolyásoló szerepe meghatározó volt.

Csehszlovákiát Sefan Osuský segítségével és André Tardieu támogatásával Beneš emelte ki a semmiből, de Mazaryk nélkül egyikük sem tudott volna semmit sem tenni abból, amit tettek.

---

[1] in: Henri Pozzi: i.m.

[2] Milenko Vesnić, Szerbia párizsi követe.

[3] Román államférfi.

[4] Ion Bratianu, román államférfi, később miniszterelnök.

[5] Beneš szlovák munkatársa, később párizsi nagykövet.

XII.

Sem Prága, sem Pest nem pótolhatja Bécset[1]

A Németország részéről fenyegető veszély miatt Franciaország szorosabbra fűzte érdekeltségeit. Bántana, ha feltételeznék rólam, hogy ellensége vagyok hazám politikájának. De tagadhatatlan, hogy amennyiben a Cseh Köztársaság európai nemzetnek tekinthető, ez annak az évszázados kultúrának köszönhető, amelyet a német világtól kapott, és minden arra irányuló erőfeszítése, hogy ezt az eredetet megtagadja, a barbársághoz fogja visszavezetni. Ugyanezt Magyarországról is el lehet mondani. Tegyük hozzá, hogy sem az egyik, sem a másik nem tudná elfoglalni azt a helyet, amely Ausztriáé volt a civilizált világban, hogy sem Prága, sem Pest nem pótolhatja Bécset, és hogy sem az egyiknek, sem a másiknak nem lesz olyan tekintélye a világban, mint Bécsnek volt a német nyelvével, amit egész Európában megértenek, míg csehül és magyarul senki sem olvas. Nincs olyan politikai érdek a világon, amely megakadályozhatná, hogy ezt leírjuk.

Törökország mintegy kívül esett az európai világon. A békeszerződés, amely darabokra szabdalta, csak azzal a súlyos bajjal járt, hogy a béke szempontjából veszedelmes elemeket szabadított fel. Az Ausztriát szétromboló békeszerződés ezt a bajt még azzal tetézi, hogy tönkreteszi a közös kultúra egyik fellegvárát, ahonnét ez a kultúra messzire sugározhatott. E hatásra rádupláz Oroszország szintén nacionalista forradalma; Oroszország lesöpörte magáról mindazt, amit Németországtól kapott, kivonult Európából, hogy aztán Tatárország mellett kössön ki.

A civilizált világ e kettős veresége csak a Konstantinápoly elfoglalásával elszenvedett veszteséghez hasonlítható.

XIII.

Beneš felelősségéről

Könyvem már sajtó alatt volt, amikor tudomást szereztem a történetfilozófia legkiválóbb magyarországi művelője, Bibó István szövegéről, amelyet Budapesten írt, 1978-ban.[1]

Örömmel tapasztaltam, hogy teljesen azonos a véleményünk arról a szerepről, amelyet a csehszlovák állam Masarýkkal közös alapítója, Beneš játszott az Osztrák–Magyar Monarchia szétrombolásában. Bibó, mint én is, azt hangsúlyozza, milyen jelentős befolyást gyakorolt Beneš , a párizsi cseh emigráció vezére az antantnak a közép-európai újrarendezéssel kapcsolatos döntéseire. Tény, hogy a demokrácia leglelkesebb harcosaként állítva be magát, Benešnek sikerült meggyőznie az angol–francia–amerikai diplomáciát, mennyire fontos az új, demokratikus Európa pillérét képezendő Csehszlovákia számára, hogy határait több száz kilométerrel kiszélesítse, és így a legfontosabb dunai hatalommá váljon.

A dunai határ e kibővítésének viszont az volt a következménye, hogy az új állam bekebelezett egy nagy többségében magyarlakta vidéket, holott a Monarchia örökségének újrarendezését az etnikai elvre kellett volna alapozni. Meg kell jegyeznünk azt is, hogy Milan Hodža szlovák államférfi 1918 előtti, Szlovákia és Csehország egyesítésére vonatkozó terveiben nem találta szükségesnek a kérdéses terület odacsatolását. Márpedig ez az elcsatolás, miként Bibó is hangsúlyozza, lehetetlenné tette, hogy bárminemű barátságos együttműködés jöjjön létre Csehszlovákia és Magyarország között. Magyarország megcsonkítása az úgynevezett demokratikus és etnikai elvek alapján megfosztotta hitelétől a demokráciát, és utat nyitott egy parancsuralmi rendszer és a revizionista Németországgal való szövetség felé.

Igazságos, valóban etnikai alapokon álló határrendezés a két ország között lehetővé tette volna a jó viszony létrejöttét Csehszlovákia és Magyarország között, és e két ország Lengyelországhoz csatlakozva közép-európai szövetséget tudott volna kialakítani. Beneš feláldozta ezt a lehetőséget korlátolt nacionalizmusa oltárán.

És nemcsak ezt a lehetőséget áldozta fel. Valójában Beneš és Masarýk, ha már egyszer eldöntötték, hogy elválnak Ausztria–Magyarországtól, és egyúttal szét is rombolják, függetlenné vált államukat akár a *történelmi* elvre alapozhatták volna: „annak a hajdani Cseh-Morvaországnak visszaállítására, mely a csehek és németek közös hazája volt, akár a csehek és szlovákok – egyébként vitatható és később vitatott – *etnikai azonosságára*. Az első esetben le kellett volna mondaniuk annak a Szlovákiának a bekebelezéséről, mely ezer éven át Magyarországgal élt együtt, és ahol egyébként a Monarchia keretein belül már jelentős függetlenségi és föderalista áramlatok alakultak ki. A második esetben szabad választást kellett volna engedniük – pontosabban a Beneš és Masarýk befolyása alatt álló antantnak kellett volna engednie – a csehországi (szudéta) németek számára az Ausztriához való tartozás, vagy a Németországhoz való Anschluss között.

Azzal, hogy Csehszlovákiát a két egymásnak ellentmondó elvre – a történeti és az etnikai elvre – alapozva hozták létre, Masarýk és Beneš az Osztrák–Magyar Monarchiát, a nagy többnemzetiségű államot egy kis többnemzetiségű állammal váltották fel, a két természetszerűen elégedetlen és szeparatista kisebbséggel, a némettel és a magyarral, és ott voltak még a szlovákok, akik nehezen nyugodtak bele Prága centralizmusába. Az állam súlyos sebezhetősége 1938-ban, 1948-ban, 1968-ban válik majd nyilvánvalóvá.

Alapvetően antidemokratikus, ugyanakkor ügyesen demokratikusnak álcázott elképzeléseivel Beneš a két háború között a demokrácia tanítómestereként lépett fel Németországgal és Magyarországgal szemben, ami még gyűlöletesebbé tette őt két szomszédja szemében. Másrészt

az antant azzal, hogy jóváhagyta, hogy Beneš megsértse a wilsoni elveket, megfosztotta magát attól a lehetőségtől, hogy Romániára és Jugoszláviára etnikailag igazságosabb határok kialakítását kényszerítse rá. Ha a nemzetiségi probléma, a nemzeti kisebbségek kérdése napjainkban ilyen élességgel jelentkezik – és e tekintetben teljesen egyetértek Bibó Istvánnal –, ezért jórészt Beneš a felelős, illetve azok, akik hallgattak rá.

[1] *Bibó István összegyűjtött munkái*. Bern, E. M. P. Sz., 1984. Ugyane szerzőtől l. még *A kelet-európai kisállamok nyomorúsága* c. tanulmányt (1946) in: Bibó István: *Válogatott tanulmányok* II. köt. Budapest, Magvető, 1986. 185-267.o.

17. melléklet

A CSEH-SZLOVÁK ÜGYEK BIZOTTSÁGA ÜLÉSÉNEK JEGYZŐKÖNYVE

irat FDD száma: 261
iratszám:106[251]
irat típusa: Szám nélkül.
keltezési hely: Párizs,
keltezési idő: 1919. március 24.

AZ ELNÖK tájékoztatja a bizottságot, hogy azért hívta össze, mert ismertetni kívánja Foch marsallnak a külügyminisztériumhoz intézett levelét.

Levelében a marsall arról számol be, kérés érkezett hozzá Beneštől, amely a fegyverszüneti egyezmény aláírását követően Magyarország és Cseh-Szlovákia között kijelölt demarkációs vonal megváltoztatására irányul. Kérésének indoklásául Beneš hangsúlyozza, hogy a jelenlegi vonal számos, a Csehország és Szlovákia közötti forgalom számára nélkülözhetetlen vasútvonalat vág ketté.

Foch marsall elismeri, hogy a Beneš által vázolt

nehézségek valóban fönnállnak, és kiküszöbölésükre két semleges övezet fölállítását javasolja a jelenlegi vonaltó délre, amelyet mind a magyarok, mind a cseh-szlovákok egyidejűleg ürítenének ki. Hozzáfűzi még, hogy amennyiben a külügyminiszter osztja álláspontját, úgy arra kéri, jóváhagyás végett bocsássa a békekonferencia elé.

SALVAGO RAGGI márki (Olaszország) egyáltalán nem biztos abban, hogy a kérdés megvitatása valóban célszerű.

A Magyarországról érkező legutóbbi hírek számára azt látszanak bizonyítani, hogy semleges övezet fölállítása két olyan ország között, amelyek egyikében forradalom zajlik, teljességgel haszontalan.

Vajon a bizottság komolyan úgy gondolja, hogy a budapesti forradalmi kormány tartani fogja magát a figyelmeztetésekhez, amelyekbe e testület részesíteni kívánja? Ez a vita csak elméleti lehet, és hozott határozatok úgyis papíron maradnak.

DR. SEYMOUR (Amerikai Egyesült Államok) elismeri, hogy erre a vitára talán tényleg túl későn kerül sor, ám mégis úgy látja, törekedni kell egyrészt a térségben található stabil elem, vagyis a cseh-szlovákok támogatására, másrészt pedig arra, hogy ne fokozzák tovább a magyarok elégedetlenségét. Véleménye szerint Foch tábornok indítványa mindkét föltételnek megfelel. Meglehet, a vita pusztán elméleti síkon marad, ám ez nem elegendő ok arra, hogy lemondjanak róla.

SIR JOSEPH COOK (Brit Birodalom) előadja, hogy mivel az indítvány célja a Csehország valamint Szlovákia közötti vasúti forgalom bonyolításának megkönnyítése, ezért nagyon is gyakorlati jellegű, és ő amellett van, hogy vizsgálják meg.

LE ROND tábornok (Franciaország) arra hívja föl a figyelmet, hogy jelenleg nincs összeköttetés sem Közép- és Kelet-Szlovákia, sem Kelet-Szlovákia és a ruszin terület között. Foch marsall javaslata pontosan ezen közlekedési kapcsolatok biztosítását célozza, mégpedig úgy, hogy mindkét ellenféllel méltányosan bánik, hiszen mind a cseh-szlovákokat, mind a magyarokat fölszólítja bizonyos övezetek kiürítésére. Elképzelhető, hogy Salvago Raggi márkinak igaza van, amikor azt állítja, a vita meddő marad, ám ez nem lehet elegendő ok arra, hogy ne tegyenek erőfeszítéseket a Beneš által vázolt helyzet javítására.

AZ ELNÖK közli, hogy osztja Salvago Raggi márki véleményét. Az új magyar kormány első dolga az volt, hogy Leninnek táviratozzon Moszkvába. Ennélfogva ő meg van arról győződve, hogy ez a kormány, akármit tesznek is, bolsevik kormányként fog tevékenykedni, és hogy mihelyt a bizottság által meghozandó döntés tudomására jut, azt a magyarok hazafias érzésének föltüzelésére fogja fölhasználni.

Ráadásul a döntést nem is a bizottságnak, hanem a Legfelsőbb Tanácsnak kell meghoznia. Ezért Jules Cambon azt javasolja a bizottságnak, hozzon olyan határozatot, hogy bár a Foch marsall levelében foglaltakat támogatásáról biztosítja, mindamellett kénytelen a Legfelsőbb Tanácsra hagyni annak vizsgálatát - lehetőség szerint a jelenlegi politikai körülmények figyelembevételével -, hogy a benne fölvetett javaslatok megvalósíthatók-e. (Helyeslés.)

levéltári jelzet: AD. Actes de la Conférence de la Paix, vol. 48, Commission des Affaires Tchécoslovaques

[251] A 9 óra 45 perckor megnyitott ülésen, amelyen Cambon elnökölt, Seymour, Dulles, Sir Joseph Cook, Nicolson, Salvago Raggi márki, Stranieri, Sir Eyre Crowe, Hermite, Cornwall alezredes, Le Rond tábornok valamint Pergolani parancsnok vettek részt.

18. melléklet – Pozzi: A háború visszatér

A győztesek felfogása szerint ez a kérlelhetetlen szigorúság, csak igazságos és gyönge elégtétel volt, mert Magyarország – propagandájuk szerint – megakadályozhatta volna a háborút. Állításaik szerint Magyarország segítette elő a hódításra törekvők leggyűlöletesebb eszméjét. A központi hatalmak támadása ellen szövetkezett nemzetekben, senki iránt nem volt nagyobb a gyűlölet és a megvetés, mint gróf Tisza István magyar miniszterelnök iránt. Őt tették felelőssé azért, amiért az öreg Ferenc József megüzente a háborút Szerbiának.

Az egész világ átkát szórta a magyar miniszterelnökre, amikor Benes Detruisez l'Autriche-Hongrie" című hírhedt röpiratában azt állította: gróf Tisza István volt az, aki az 1914 évi július 8-i koronatanácson a háborút követelte.

Ezen a gyászos napon temették el Magyarországot!

Magam előtt látom dr. Benest, a „Temps" külpolitikai szerkesztőjének, Edgar Roëls-nek a szobájában, amint a nyitott ablaknál áll és magyarázza röpiratának lényegesebb részeit. Hivatkozik forrásaira és értesüléseire. Boncolgatja és megbélyegzi Tisza gróf erőszakos és fortélyos észjárását, – „mongol lelkületét".

Minden törekvése az volt, hogy erkölcsileg megölje...

A csehek bátran állíthatnak szobrot Benesnek.

Az ő tolla, az ő tevékenység agitációja szerezte meg nekik azt a győzelmet, amelynél mások véreztek.

Benes bűnbakot talált. Most már özönével születtek a tanúbizonyságok.

Néhány héttel dr. Benes röpiratának megjelenése után Take Jonescu román miniszterelnök maga részéről is megerősítette, hogy a kezei között levő írott bizonyíték szerint a háború megindítója valóban Tisza gróf volt. Ugyanaz a kifogástalan jellemű" Take Jonescu állította ezt, akiről egy másik román miniszter, név szerint Marghiloman nyilvánosságra hozott nyugtákkal bebizonyította, hogy évek óta az orosz kormány zsoldjában áll. Történt pedig a leleplezés azon a napon, amikor a németek Bukarestbe bevonultak.

A szerbek sem maradtak tétlenek...

Megdöbbentő vakmerőségükkel azt állították, hogy gróf Tisza volt az, aki a szarajevói merényletet előkészítette és titkos rendőrségével végrehajtatta.

Jelentésüket azzal igyekeztek a szerbek elfogadhatóvá tenni, hogy a főherceg meggyilkolását azért határozták el a magyarok, mert a cseh Hohenberg grófnővel kötött házassága révén feltűnően kedvezett a cseheknek.

Tipikus balkáni elgondolás.

Azt hirdették a szerbek, hogy ezzel a gyilkossággal akarta megakadályozni Tisza István gróf, nehogy a főherceg uralomra jutása esetén a cseheket helyezze előtérbe a magyarokkal szemben. A szerbek szerint Tisza, hogy a gyilkosok munkáját megkönnyítse, ellentétes és mesterséges zavartkeltő utasításokat adott a szarajevói hatóságoknak, amelyeknek következménye az volt, hogy a felügyelet meglazult és lehetővé vált Gavrilo Princip merénylete.

Amikor ezt az aljávaló szerb erkölcsiség szerint kiagyalt, galád vádat, Vesnics – párisi szerb követ – kormányának utasítására, Párisban közhírré tette:

ugyanakkor Dragutin Dimitrievics ezredes, a szerb vezérkar hírszolgálati osztályának főnöke, szalonikii zárkájában a következő őszinte vallomást tette: „Én akartam, én csináltam. Dicsekszem és büszke vagyok, mert azt akartam, hogy elpusztuljon Ausztria"...

Ebben a megmérgezett légkörben, bűnös tudatossággal félrevezetett közhangulatban ítéltek Magyarország fölött.

A szövetséges államokban akkor nem volt egyetlen egy ember sem, aki ne tapsolt volna a szerencsétlen ország elpusztításának.

Azoknak az intelmei, akik mérsékletre intették az ítélkező köröket, akik előrelátó okossággal megérezték a politikai bonyodalmakat, közönyösséggel találkoztak. Ők nem láttak ebben európai csapást.

A francia közvélemény még ma is, húsz évvel a szarajevói merénylet után abban a hitben él, hogy bűnös szövetkezés vádjai igazak. A francia közvélemény az emberiség ellen elkövetett bűnnek tartja az 1914. évi júliusi eseményeket és a vádakban Magyarországot tartja bűnösnek.

„Mi jogon panaszkodik Magyarország területének megcsonkítása miatt? Erre a sorsra ő akart másokat juttatni. Magyarok kerültek idegen uralom alá? Hiszen ő akarta Szerbiát bekebelezni." –

Így gondolkodik nálunk minden átlag francia, aki megdönthetetlen hittel hitt a borzalmas vádaknak.

És ugyanúgy hiszi ma is azokat a híreket, amelyeket ellenségei terjesztenek róla az újabb háborús törekvésekről.

A 1919 őszén és 1920 tavaszán azok a férfiak, akik a békefeltételeket szerkesztették, tudták, vagy legalább is tudniok kellett volna, hogy az igazságot felrúgó hazugságok alapján dolgoznak.

A magyar kiküldöttek minden tiltakozása Trianonban süket fülekre talált. Hiába ajánlottak a tévedések földerítésére helyszíni pártatlan bizottságot, minden törekvésük, amely az igazság megállapítását célozta, megdőlt az ítélkezők fentebb említett felfogásán.

SZTE Klebelsberg Könyvtár SZEGED 14.

TARTALOMJEGYZÉK

PATRUBÁNY MIKLÓS

HA TI, HUNJAIM....................5

Gondolatok a Magyarságtudományi Füzetek elé

BOTOS LÁSZLÓ

A Magyarságtudományi Tanulmányok főszerkesztője (Magyarságtudományi Intézet, USA)

UGYANARRÓL MÁSKÉNT – A MAGYAROKRÓL SZABADON 9

„HOGYAN TÖRTÉNHETETT?!" – KIÁLTVÁNY TRIANON 90. ÉVFORDULÓJÁN...11

A trianoni béke-parancs 90. évfordulójára kiadott emlék-CD szövegkönyve, CD I.

„HOGYAN TÖRTÉNHETETT?!" – KIÁLTVÁNY TRIANON 90. ÉVFORDULÓJÁN.. 21

A trianoni béke-parancs 90. évfordulójára kiadott emlék-CD szövegkönyve, CD II.

DR. BALOGH SÁNDOR

A FRANCIA FELELŐSSÉG *31*

Szemelvények az ÖNRENDELKEZÉS ÉS AZ ÚJ VILÁGREND Elemzések és javaslatok a nemzetiségi kérdés megoldásához c. könyvéből, amely 2008-ban, a Magyarok Világszövetségének kiadásában jelent meg

BOTOS LÁSZLÓ

ÚT A TRIANONI PARANCSHOZ *37*

RÁCZ SÁNDOR

TRIANONI GYALÁZAT *45*

SZTE Klebelsberg Könyvtár SZEGED 14.

Megjelent:

Bakay Kornél: ***Hogyan lettünk finnugorok?***

Tóth Sándor: ***Győztes csatáink:*** *Pozsonyi diadal, Cserhalmi ütközet*

Letagadott eleink, a szkíták (Szkíta olvasókönyv)

(A Magyarságtudományi Füzetek kiadványai. Megvásárolható a Magyarok Világszövetsége Székházában, 1052 Budapest, Semmelweis u. 1-3., Ára 400 Ft)

Megrendelhető: mtf.szervez@gmail.com

X 148215

1049
XC 570745

Eddigi támogatók

Gyémánt fokozat – Rónai Lászlóné, Magyarország, Verebélyi Tamás, Magyarország
Platina fokozat – Fehér Gábor, Kanada, Szabados György Gergely (1887-1964), a szegedi bognármester unokái, Kanada
Arany fokozat – Markó Ferenc, Kanada

Kiemelt támogatók

Botos László, USA,
Botos Zoltán, Magyarország,
Jobb Vilma, USA,
Kádár Dániel és Mari, USA,
Ladó család, Ausztrália,
MVSZ USA OT,
Nagy Lajos, Belgium,
Réthi Charles, Kanada

Fővédnökök

Alfonz Mangliár, Kanada
Babinszky Emery, Kanada
Balogh István, Kanada
Berger Veronica, USA
Calvin Magyar Református Egyház, Kanada
Chlebik Gyula, Kanada
Corvin Történeti Társaság, Kanada
Csakó László, Ausztrália
Dr. Berkes Zoltán, Kanada
Godfors Harry /Balogh Bertalan, USA
Goór György, Ausztrália
Hegedűs Endre és neje, Magyarország
Hervay Tamás, Magyarország
HÍD, NSW Australia
Jobb Béla, USA
Juhász Gabor, USA
Karasszon Attila, Ausztrália
Kelemen Károly és Katalin,USA
Kereskényi Zsolt dr., Magyarország
Major Márta, Kanada
Matuska Magda, Ausztrália
Molnár Éva, Kanada
Molnár Lajos és Éva, USA
MVSZ Edmonton-i Csoport, Kanada
Raffai Zoltán, Kanada
Szabó Árpád, Kanada
Terényi Frank, Kanada
Toplak Joseph és Vera, Kanada
Török László, Kanada
Török Zsuzsanna, Ausztrália
Trianon Társaság NSW, Ausztrália
Újvárosy István, Kanada
v. szárazajtai Bakó Árpád, Magyarország
v. Majthényi László, Kanada
Vakula Rozália, USA
Vámosi Joseph, Kanada
Zoltai Józsefné, Kanada

Védnökök

Mecsekfalvi István, Magyarország
Sára Sarlota Krnac, Kanada

Támogatók

Botos Ilona (Kanada)
Vámosi Sándor (Kanada)
Babos Imre (Kanada)
Paposi-Jobb Andor (USA)
Hegedűs Gyula (Kanada)
Tüske István (Kanada)
Nagy Lajos és Katalin (Kanada)
Jobb Vilma (USA),
v. Majthényi László (Kanada)
Major Márta (Kanada)
Terényi Ferenc (Kanada)

Újabb támogatók

Juhász Gábor USA
Takács István és Angela, Kanada
Babée Mária, Kanada
Széll Erzsébet, Kanada
Major Márta, Kanada
Tóth József, Kanada
Kovács Ferenc, Kanada
Bakaity Antal, Kanada
Szűcs Elemér

SZTE Klebelsberg Könyvtár SZEGED 14.

MAGYARORSZÁG FELDARABOLÁSA A XX. SZÁZADBAN
THE PHASES OF DISMEMBERMENT OF HUNGARY IN THE 20TH CENTURY

A TRIANONI BÉKEPARANCS 90. ÉVFORDULÓJÁRA KIADOTT EMLÉK-CD SZÖVEGKÖNYVE (TRIANON OLVASÓKÖNYV)

ÜZENET A MAGYAROKHOZ TRIANON 90. ÉVFORDULÓJÁN
Minden magyarnak, akinek fáj Trianon!

Ne higgyétek el, hogy Trianonért minket terhel a felelősség. Ne, ne, soha! Kishitűségre nincs okunk! Hallgassátok, hogy miként vélekedtek Trianonról a világ államférfiai. Részlet a ***„Hogyan történhetett?!” – Kiáltvány*** **Trianon 90. évfordulóján** című dupla CD-ről.

Államférfiak a trianoni béke-parancsról:

FRANCESCO NITTI, olasz miniszterelnök, 1924. szeptemberében:
„Trianonban egy országot sem tettek tönkre gonoszabbul, mint Magyarországot. De ezt az országot lélekben erős emberek lakják, akik nem nyugosznak bele hazájuk rombolásába. Magyarország megcsonkítása annyira becstelen, hogy senki nem vállalja érte a felelősséget. Mindenki úgy tesz, mintha nem tudna róla, mindenki szemérmesen hallgat. A népek önrendelkezési jogára való hivatkozás csak hazug formula... a leggonoszabb módon vissza-éltek a győzelemmel... Nincsen olyan francia, angol vagy olasz, aki elfogadná hazája számára azokat a feltételeket, amelyeket Magyarországra kényszerítettek..”

HERBERT HENRY ASQUITH, aki 8 évig volt angol miniszterelnök, 1925-ben:
„Ez a béke nem állanférfiak munkája, hanem súlyos és végzetes tévedések eredménye.”

VLADIMIR ILJICS LENIN:
„Rájuk erőszakolták a békét, de ez a béke uzsorás béke, gyilkosok és mészárosok békéje... hallatlan béke, rabló béke...ez nem béke, ezek olyan feltételek, amelyeket útonállók késsel a kezükben diktálnak a védtelen áldozatoknak.”

LLOYD GEORGE, angol miniszterelnök, 1929. október 7-én mondott beszédében:
„Az egész dokumentáció, melyet szövetségeseink a béketárgyaláson rendelkezésünkre bocsátottak, csaló és hazug volt.”

ARTUR NEVILLE CHAMBERLAIN, angol miniszterelnök:
„A trianoni szerződés eredménye Európában nem béke, hanem az új háborútól való félelem.”

ANDRÉ TARDIEU, háromszoros francia miniszterelnök, a La paix című könyvében:
„Azért nem lehetett a magyaroktól elszakított Felvidéken népszavazást tartani, mert akkor nem jött volna létre Csehszlovákia a lakosság ellenszavazata következtében.”

TOMÁS GARRIGUE MASARYK, Csehszlovákia első elnöke:
„Választanunk kellett Csehszlovákia megteremtése vagy a népszavazás között.”

ANDREJ HLINKA páter, a legnagyobb szlovák párt, a Szlovák Néppárt vezetője 1925. június 4-én a következőket mondta:
„Mindannyiunk lelkében lobogjon a magyar haza emléke, mert ezer esztendős magyar uralom alatt nem szenvedtünk annyit, mint a cseh uralom hat éve alatt.”

LORD VISCOUNT ROTHERMERE, a Daily Mail kiadója és főszerkesztője, 1927. június 21-i számában megjelent (Magyarország helye a nap alatt – Hungary's Place in the Sun) című cikkében a következőket írta:
„Két fiam esett el a háborúban. Nemes eszmékért áldozták az életüket és nem azért, hogy e dicső nemzettel ilyen igazságtalanul elbánjanak. Addig nem lesz nyugalom Európában, amíg revízió alá nem veszik a galád és ostoba trianoni szerződést.”

STANLEY BALDWIN, angol miniszterelnök:
„Európa békéje a trianoni békeszerződés napján szűnt meg.”

Ezért ővelük együtt kiáltjuk:
Igazságot Európának, Igazságot Magyarországnak!

Patrubány Miklós

Ára: 400 Ft

A CD megrendelhető a **terjesztes@mvsz.hu** címen
Megjelenés előtt:
5. **Molnár V. József**: *A magyar lélek*
6. **Kiss Dénes**: *A titokzatos ősnyelv*
7. **Friedrich Klára-Borbola János**: *A magyar írás*

MAGYARSÁGTUDOMÁNYI FÜZETEK

"Ha ti, hunjaim, tudtok élni tehetségetekkel,
bölcsesség dolgában Európa egy népénél sem lesztek hátrább..."
Jan Amos Comenius

Igazságot Magyarországnak!
Igazságot Európának!

„Hogyan történhetett?!"

Kiáltvány
Trianon 90. évfordulóján

A trianoni békeparancs 90. évfordulójára kiadott emlék-CD szövegkönyve

(Trianon olvasókönyv)

KISENCIKLOPÉDIA 4.